

Izolda Johannsen

Rejtőzködő múlt

Mercator
Stúdió

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

Kiadja a Mercator Stúdió
Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Szerkesztő: Dr. Pétery Kristóf
Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN 978-963-606-628-4

© Izolde Johannsen, 2011

© Mercator Stúdió, 2011

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu

T/F: 06-26-301-549

06-30-305-9489

Izolda Johannsen

REJTŐZKÖDŐ MÚLT

Húgomnak szeretettel...

TARTALOM

PROLÓGUS	7
ELSŐ KÖNYV	12
1. Fejezet DEAN	13
2. Fejezet LUCIA	28
3. Fejezet THEO	40
4. Fejezet QUAID	49
5. Fejezet EGY ELFELEDETT JÓSLAT	62
6. Fejezet A LAKOMA	71
MÁSODIK KÖNYV	85
7. Fejezet AZ INDULÁS	86
8. Fejezet FORDÍTOTT ÚT	103
9. Fejezet NOMÁDOK	113
10. Fejezet A CANYON	127
11. Fejezet CHINEVERE VARÁZSA	138
12. Fejezet AZ ÁLCA LEHULL	151
HARMADIK KÖNYV	159
13. Fejezet UTOLSÓ OLDALAK	160
14. Fejezet AZ ERDEI TEMPLOM	168
15. Fejezet KUTYASZÍV	176
16. Fejezet KÉRDÉSEK ÉS VÁLASZOK	187
17. Fejezet HAZATÉRÉS	197
18. Fejezet ELVESZETT ÉVEK	207

Titkok és talányok, a múlt sötét bugyraiban rejtőző elfeledett évszázadok. Vajon igazak-e a suttogva elmesélt történetek, túl életem és halálon? Vajon akad-e olyan bátor kalandor, aki megfejti azokat, vagy továbbra is csak az idő morzsolja őket könnyörtelen vasfogával? Kockára teszi-e testi épségét, ép eszét egy legendáért, ami lehet, hogy nem is létezik... a következő történet erről mesél majd. De előbb töltsd tele a flaskámat gyöngyöző itoleni borral cimborám!

PROLÓGUS

*„ mert azt álmodtam, ott bolyongok egyre én,
ahogy ártatlanul, ősrégi park ölen,
egy pásztor megy s mereng a csillagos nagy égen...”
(Paul Verlaine: Egy emlékkönyvbe –részlet)*

– A Mennydörgő Nagyúr vörös palástot öltött!

– Tudja, hogy hibáztunk! Haragja rettentő lesz. Nézzétek!

– Lángol az egész világ...

Az üldözők megálltak. Kopaszra borotvált fejükön végigsuhant a halódó Nap fénye. A hegyek felhőkbe nyomuló tetejét már nem lehetett látni, ők mégis egy emberként borultak le a földre és halk énekük kígyózva szállt az istenek felé. Már nem siettek, a ceremónia után letelepedtek a sziklák tövébe és virrasztani kezdtek. A menekülők innen már csak egy úton mehetnek, visszafelé. Hajnalban majd értük jönnek.

– Holger!

A gyenge, erőtlén hang szíven ütötte a férfit. Eddig a sziklápárkány takarásában állt és némán nézte a lent gyülekező apró pontokat. Most odalépett a földön fekvő nőhöz és kezébe vette annak jéghideg ujjait. Bátorítóan mosolygott rá. Szólni azonban nem tudott. Csak nézte a csodaszép szemeket, melyekért feláldozott volna mindent...

Élénken emlékezett a napra, amikor a hevenyészett kis tutaj partot ért. Társai a szépen gúliba rakott lédús növények felé rohantak, de mielőtt leszakíthatták volna őket, összeestek és rángatózva kiszenvedtek. Látva kínos végzetüket, mozdulatlan maradt és a látszólag néptelen tájat fürkészte. Most már biztos volt abban, hogy emberek nyomára akadt, hiszen a két férfi halálát semmiféle állat nem okozhatta. Nyilván valamiféle messziről ölő méreggel sújtottak le rájuk és megbújtak a számára ismeretlen vidéken. Ezernyi lehetőség volt, hogy a gyakorlatlan szem elől elrejtőzzenek és bármerre is nézett, biztosra vette,

hogy a halál onnan csapott le. Kínzó lassúsággal vánszorogtak a percek, éhség gyötörte, de ami még jobban megviselte, az a szomjúság volt. Csüggedten üldögélt a lágyan ringatózó tutajon, mely mintha csak eddig a pillanatig bírta volna, hangos recsenéssel beszakadt alatta. Kiáltani sem volt ideje, máris elmerült a hideg vízben és amikor prüszkölve, köhögve felmerült, több tucat félmeztelen férfival találta szemközt magát. Legnagyobb rémületére ekkor a hozzá legközelebb álló megragadta a karját és nem törődve kiáltásaival, kirántotta akár egy gyermeket, majd rávetették magukat és alaposan megkötözték.

Elvadult külseje nem sok bizalmat ébreszthetett a bennszülöttekben, nyilván ezért takarták el arcát és így vonszolták végig az egyelőre ismeretlen város házai közt. Amikor pedig megérkeztek, belökték egy kőházba és magára hagyták. Magánya nem tartott sokáig, megjelentek a kopasz férfiak és miután vizet adtak neki, vallatóra fogták. Egy kukkot sem értett dallamos nyelvükből.

– Kereskedő vagyok. Azért jöttem, hogy felkutassam az itt élő népeket és elhozzam közülük az új élet ígértét.

Szavainak nem sok foganatja volt. Újabb kérdések zúdultak rá és ekkor világosság gyúlt benne. Óvatosan négykézlábra állt és szájával vadul fújtatva eljátszotta, ahogy a hajóval megérkezik, majd átvág az őserdőn és tutajt ácsol. A férfiak, akik nyilván valamiféle vallási vezetők lehettek, egy idő után kacagva nézték előadását. Egyikük, megfélemlítve önnön fontosságáról maga is beállt ugrándozni mellé. Ezek után elvágta köteleit és körbeforgatták, megtapogatva karjait, lenőtt haját, számukra idegen ruháit. Ekkor találták meg nála a naplót. Bárhogy ellenkezett, kitépték ruhája rejtékéből és ide-oda forgatták, sokáig hümmögve a kacskaringós kis vonalak fölött. Rémülten figyelte őket, hátha meg akarják semmisíteni kincsét, de aztán a legidősebb barátságos mozdulattal visszaadta neki. Ő mélyen meghajolt és megköszönte. Zord bólintás volt a válasz, aztán közrefogták és kivezették a fényre.

Úgy tűnt, az egész város ott tolongott körülötte. Meghatottan állt, szíve összeszorult a gyönyörű látványtól. A kőházak díszei, a templomok lépcsői, a kis falikutak, melyek jéghideg sugárban ontották a vizet, mind mind arannyal voltak futtatva. Olyan gazdagság tárult fel szemei előtt, amilyenről nem is álmodhatott. Az óhaza kincsei mind eltörpültek eme földöntúli gazdagság láttán. Az őslakók nevetve fordultak arra, amerre ő, nem értették, mi olyan különös. Nekik az arany úgy látszik nem jelentett többet, mint csillogó festéket holmi agyagkorsó száradó hasán. Tőle balra ott tornyosultak a barbár istenszobrok, méltóségteljesen fürkészve a messzeséget. Nem néztek híveikre, sem a városra. Az ő drágakövekkel kirakott szemek nem a halandók lépteit

lesték. A férfi észrevette, hogy ahol a szobrok árnyéka megjelent, ott megritkult a tömeg és áhítattal bámulta a komor árnyat. Ő maga kíváncsian fordult a totemek felé, de néhány riadt hang, eltérítette szándékaitól. Úgy tűnt, nyíltan senki nem nézheti őket. Így újra a templomokat fürkészte. Minden faragott kőről az isten parányi mása vicsorgott rá. Ellenszenves volt és kegyetlen a tátott száj és az éles fogak. A papok előreléptek kissé. Mozdulatuk visszarántotta a jelenbe. Végre elszakította ámuló szeméit és észrevette az izgatottan duruzsoló tömeget.

– Üdvözlét mindenkinek! Békében jöttem, a Déli Szigetek Kormányzójának küldöttéként. Uram, Armand Giordano szeretne többet is megtudni az Újvilág népeiről.

Nagy nevetés fogadta szavait. Csakúgy, mint nem is olyan rég a papok, a tömegben álló férfiak és nők sem értették mondandóját. Tanácstalanul nézett rájuk. Most már átkozta magát, hogy a konyhanyelven kívül nem beszélt a szigetek népeinek nyelvét. Épp csak annyit gagyogott, amennyi áruinak eladásához szükségeltetett. A sokaság ekkor szétnyílt és fiatal nők sorakoztak fel előtte. Soha ennyi bájos teremtés nem mosolygott még rá. Talán húszan lehettek, a hajukba tűzött virágok bódító illata megrészeségítette.

– Holger a nevem. – szólt sután, amikor egyikük kivált a sorból és nyakába akasztotta saját aranykarikával díszített láncát. Arcuk egy pillanatra összeért, aztán a nő visszalépett a többiek közé. Megérintette a vékony láncot és önkéntelen mozdulata boldog mosolyt csalt a fiatal benszülött lány arcára. Az ünnepség itt félbeszakadt. Többre nem emlékezett.

Később, amikor már beszélte dallamos nyelvüket, elmondták, hogy az éhség és az útközben szerzett sebek leterítették. Szállásadója pedig nem volt más, mint a láncot adó fiatal nő apja. Nem nézték, hogy idegen, úgy ápolták, mintha saját népük tagja lenne. A lány pedig éjt nappallá téve üldögélt az ágya melletti gyékényen, hűtötte homlokát és óvta álmait. Őt látta elalváskor és az ő arca keltette a hajnal sugaraival. Tiszteletteljes és gyöngéd érzelmek ébredtek szívében iránta és a kipirult arc mosolya elmondta neki szavak nélkül is, hogy a lány sem közömbös iránta.

– Soha még ilyen szépet nem láttam, mint te. – suttogetta, amikor a hűs, illatos kendő végigsimította arcát. Megérintette a finom kis ujjakat. Álomszerű ébrenléte alatt sokszor látta, ahogy a nő éppúgy dolgozik, mint akárki más, ellátja az állatokat, mos és ételt főz apjának. Bőre ennek ellenére nem sínylette meg a víz és a tűző Nap állandó jelenlétét. A férfi ekkor lassan ajkához emelte a kis kezét és megcsókolta. A lány rémülten húzódott el, de a fekvő megragadta ruháját.

– Ne! Ne menj el! – könyörgött, őszinte könnyekkel szemeiben. Hibázott. Belehalt volna, ha a lány kísétál a szobából. Reszkető kézzel mutatott magára és szájára forrasztotta kezét. A szépséges arcon lány mosoly suhant át és a lány természetes egyszerűséggel ült vissza mellé. A kendő megpihent a férfi homlokán és egy hosszú pillanatig egyikük sem tudta mitévő legyen. A lány szemeiben kérdő fények ragyogtak, de félt, hogy megsérti a férfit, ha engedély nélkül megszólítja. Nem is szabadna itt lennie, ha az ébren van. Most is úgy szökött be, hogy csak egy pillantást vethessen rá. Nem zavarta az elvadult külső, hiszen ő csak a meleg barna szemeket látta, melyek nem is olyan rég, még emésztő láztól égtek. A férfi sem mert megszólalni, nehogy újból eljessze a kedves lényt. Végül szinte egyszerre győzték le a szorongásukat és még mindig némán egymáshoz illesztették ujjukat. Végtelen gyengédség és szeretet volt ebben az egyszerű mozdulatban. A finom női kéz belesimult a durva férfitenyérbe és ahogy ujjak végül összefonódtak, lelkükben elporladt minden ellenállás. Rövid, félénk csókot váltottak, aztán a lány puha léptekkel elhagyta a szobát. A fekvő szívét a boldogság nyilai járták át. Dalolni, rohanni vágyott, ő aki az előbb még mozdulni sem tudott. Nehézkesen a könyökére támaszkodott és belesuttogta a virágillatú légbe kedvese nevét.

Az apa elől természetesen titkolni kellett érzelmeiket. A derék ember mindent megtett, hogy ismeretlen vendége a lehető legnagyobb kényelemben gyógyuljon. Amikor már rövid sétát tehetett a tisztára sepert utakon, ott lépkedett mellette és a népük történetéről mesélt. Az emberek kitódultak az alacsony házakból és hosszasan kísérték őket. Egy délután a város szívében jártak. A templomok tövében elhervadt virágok hevertek, némelyiken alvadt vércseppek ültek. A férfi megállította szállásadóját és a vércseppekre mutatott. A válasz csupán egyetlen mozdulat volt. A hegyek irányába fordulva meghajolt az idős férfi és arcán gondterhelt aggodalom suhant át. Elment a kedve a beszélgetéstől.

Holger a nap további részét ágyában fekvé töltötte és a hirtelen változáson töprengett. Halk énekszó ütötte meg fülét. Kilesett az ablakon. Napok óta nem látta a lányt és hiánya egyre mardosta szívét. Most még szebbnek látta, mint álmaiban és óvatosan megkocogtatta az ablakkeretet. A gyönyörű hajadon elpirult és lopva körülnézett. Letette a frissen mosott ruhákat és odasietett a kis ablakokhoz. A benti félhomály eltakarta előle a férfit és amikor annak arca végre előbukkant, szája elé kapta kezeit és felsikoltott. Holger riadtan nyúlt utána, elképzelése sem volt, vajon mivel rémíthette meg ennyire a lányt.

– Kedvesem! Én vagyok, nem holmi kósza szellem. – suttogta, nehogy a szomszéd szobában alvó apa tanuja legyen beszélgetésüknek. A lány karcsú ujjai ekkor végifutottak arcán. Holger megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Megborotválkoztam. A szakállam már kezdett tekintélyes méreteket ölteni. – megvakarta állát. Mosolyogva nézett a csodálkozó szemekbe. Aztán eszébe jutott a délután látott jelenet. Végigcsókolta a kis ujjakat, aztán előrébb hajolt, hogy minél közelebb húzhassa magához a lányt.

– Ma a templomok felé sétáltunk. Az egyik falai mellett vérrel pettyezett virágsokrok heverték. Mit jelent mindez?

A lány rémülten menekült volna öleléséből, de ő szilárdan tartotta. Ezek után mindenképp tudni akarta mi lehet az a félelmetes dolog, ami apát és lányát ennyire megrémíti.

– Kérlek! Nekem tudnom kell! Ha elmondod, talán segíthetek...

– Nem! Nem szabad! – suttogta riadtan. Úgy verdesett, akár egy csapdába esett madár. A férfi szorosán ölelte, simogatta selymes haját. Végül a lány ernyedten dőlt karjaiba.

– Halál jár a virágokkal. – szemei tágra nyíltak és meghajolt valami előtt, amit a férfi nem láthatott. Feszülten figyelt, most nem a szerelmes, hanem a tudós leste a lány minden szavát. Türelmesen végigvárta amíg imádkozik a messzi hegyek felé fordulva és ölelésével melegítette fel reszkető testét.

– Az istenek virágai ezek. Évente egyszer urunk elé járul a kiválasztott, hogy őt szolgálja holtában is. Nem marad más utána, mint a hervadó, illékony szirmok. És a bánattal vegyes öröm, hogy az isten magához ölelte őt. Bárkiért eljöhettek a papok. Virággal hintik tele a szobát és magukkal viszik a leányokat. – könnyecseppek gördültek le szépséges arcán. Nem nézett a férfire, a távolba suttogta. – Értem is eljöhettek...

– Emberáldozat! – mormolta döbbsen a férfi.

ELSŐ KÖNYV

1. Fejezet

DEAN

Az éjféleli mise halk hangjai bejárták a templom egészét. Időtlen idők óta állt már ez a monumentális kolosszus a Sever-tó déli partján, egyszerre szolgálva élőket és holtakat, isteneket és papjaikat. A díszes csarnokok mögött kétszintes épület húzódott végig, szerényen simulva a kolosszus oldalához. Hideg, keskeny folyosó kötötte össze őket, hogy az eső, vagy hó ne akadályozhassa az istenek szolgáit feladatuk teljesítésében. Apró cellák bújtak meg a vastag falak mögött, egyetlen ablakuk az égre nézett, éppúgy, mint lakóik, ha a fentiekhez fohászkodtak. Amint a szertartás végetért, fekete árnyak tűntek fel, saruba bújtatott lábaik alig csaptak nagyobb zajt, mintha egerek suhantak volna el titokzatos útjaikon. Az ajtók kinyíltak, majd becsukódtak. A zárakban nyikordult a kulcs és a templomszolga sorra bezárta a komor férfiakat. Csak a hajnal első fénye nyithatja meg önként vállalt börtönük ajtaját. Addig a virrasztás és az elmélkedés tölti ki idejüket. Ez volt a szabály. Az egyik a sok közül, mely meghatározta életüket. De mire valók a szabályok, ha nem arra, hogy megszegjék őket?!

Egyetlen fáklya őrködött csak a néma folyosók fölött. Halovány fénye imbolyogva lobbant, valahányszor odakint a szél felerősödött. Az egyik ajtó lassan kinyílt. A mezítlábas léptek elsiettek a faragott istenalakok előtt, akik bizonyára fejszoválvá néznek a távolodó után, ha módjukban állt volna. Így viszont csak komor jelenlétükkel figyelmeztethették, de ő már messze járt. A lépcsőfordulóban megtorpant egy pillanatra, aztán, hogy nem észlelt semmi szokatlant, megnyugodva továbbment. A templomba igyekezett. Fiatal fiú volt, a gyermekkorból épphogy kinőtt bohó ifjú, amilyeneket csak elvéve találni ebben az ősrég épületben. Legtöbbször szolgaként, vagy a konyhán dolgoznak és az éjszakát soha nem töltik a komor falak közt. Ha nem a szerzetesek durva ruháit viseli, könnyen lehet, hogy őt is összetévesztik valamelyik cseléddel. Ám így kizárt eset volt. Szemei különös lázban égtek, odakint talán azt mondták volna, szerelmes. De ezt a szót nem ismerték ezek a férfiak. Szívük, testük és lelkük egyaránt az isteneket szolgálta, a Gront-alföld harcias istenalakjait, akik valaha eljöttek a Kontinensre, hogy népeit megtanítsák ölni. Az oltár régóta nem fürdött a fehér bárányok vérében, a

füstölők elszáradtak, a halotti leplek érintetlenek maradtak, az istenek kultusza azonban nem halt el. Szép számban akadtak papjai, és mindig jöttek újak. Vagy hozták őket...

Az ifjú átfutott a folyosó fölött hajladozó, nyögő fák koronája alatt és belökte a hatalmas ajtót. Gyorsan elkapta a vastag kilincset, nehogy nagyobb zajt csapjon a kelleténél és a szemközti ajtóhoz ugrott. Ruháinak ráncai közül egy kulcsot halászott elő és nagyot sóhajtott, amikor elsőre beletalált a zárba. Ez nem kis teljesítmény volt részéről, mivel vaksötétben tapogatózva tette. Az ajtó kinyílt, és ő végre beléphetett a könyvtárba. Fáklyát gyújtott, és körülnézett a lassan eszmélő hatalmas teremben. Könyvek, tekercesek ameddig a szem ellátott. Bódult volt, részeg, ahogy magánkívül itta a csodálatos látványt. Elindult. Sokáig kellett keresnie, de amikor rátalált a két tenyerében elférő aprócska könyvre, szívére szorította azt. A fáklyát belenyomta a terem középpontjában álló istenszobor áldást osztó kezébe, és letelepedett lábainál. Nem is könyv volt ez, hanem afféle napló. Hetekkel ezelőtt talált rá és azóta nem szabadulhatott varázsától. Óvatosan simította végig foszladozó borítását és sokáig csak bámulta a fedelet, mely elrejtette előle a titkokat.

A fáklya, mely szentségtelen módon egy isten kezében égett, meleg fénnel árasztotta el a kuporgó alakot. A világ megszűnt dobogni.

– Dean testvér! – a dühödtt hang akár a bakó kardja, szinte letaglózta a holtra vált ifjút. A kis könyv kiesett kezei közül, de már nyúltak is utána. Valaki fölrántotta a kövezetről és keményen lefogta. Tucatnyi elkomorult arc nézett vele farkasszemet. A legidősebb férfi ekkor egészen közel lépett hozzá. Tekintete, akárcsak hangja, nem sok jót ígért.

– Huszadszor szeged meg a tilalmakat! Elfogyott a türelmünk! Vigyétek!

Nem ellenkezett. Az idős papnak igaza volt. Hiába zárták rá az ajtót, mindig kijutott. Nem tehetett róla, az a könyv úgy vonzotta, mint éjjeli lepkét a lobogó lángok. Megfulladt a falak között, noha tudta, hogy egész életét itt fogja leélni. Egyetlen módon szabadulhatott csak, képzelete segítségével. Most tehát hagyta, hogy taszigálják az oltár felé, ahol megkapja büntetését. Látott már ilyet, mégsem gondolt szívesen az előtte álló percekre. A többiek már ott gyülekeztek. Középkorú, vagy idősebb papok, akik némán várták az oltár két oldalán és nézték, ahogy megáll előttük. A főrangú pap léptei szinte fájón hasítottak a csöndbe.

– Testvéreim! A büntetés mindig kegyetlen dolog. De az istenek erőt adnak nekünk és türelmet. Erőt, hogy elviseljük a ránk mért csapásokat, és türelmet, alázatot és engedelmisséget, hogy kijavítsuk hibáinkat.

Dean közben megvált ruhájától. Szőke haja homlokába hullott, kék szemei a kövezetet bámulták. Leengedett karokkal állt, mutatva, hogy meghajol az atyák parancsa előtt. Erős, fiatal teste nem az állandó önsanyargatást, hanem a tomboló életet hirdette. Sokat dolgozott a kertben és a bővülő temetőben, így fizikuma élesen elütött társaiétól. Letérdelt és imádkozott. A többiek csatlakoztak hozzá. Amikor az ima véget ért, a főpap megállt vele szemben. Az ifjú ráemelte szemeit.

– Ismételd utánam: – bűnöm miatt vezeklek és fogadom nem teszem többé. Nem véték az istenek ellen, sem társaim ellen! Megérdemeltem a büntetést. Alázattal viselem el.

Ahogy a fiú megszólalt, lesújtott rá a szögekkel kivert korbács. Ajka megrándult, de folytatta a bűnbocsánatot. Mindig újabb pap lépett az előző helyébe. Csak a főpap nem emelt rá kezét. Dean hangja elcsuklott, de valahonnan erőt gyűjtött a folytatáshoz. A vér fröccsenve szakadt fel hátából a kegyetlen ütések nyomán. Nem láthatta társai arcát, de jobban járt. Volt, aki élvezettel ütötte. Az egyik mondat közepén hirtelen elhallgatott. Szemei elkerekedtek, arcát mosoly öntötte el. Túllépett a fájdalomon és gyönyörű táj jelent meg lelki szemei előtt. Aranyló színben úsztak a távoli épületek. A következő pillanatban összerogyott, mint egy szalmabábú és ájultan zuhant a főpap lábai elé.

Egyedül feküdt a cella sötétjében. A friss vér átható bűze megtöltötte a kis lukat, melyet otthonának hívott. Teste lüktetve tombolt, bármerre is próbált fordulni, nem hozott enyhülést. A korbács mindenhol elérte, körbefonta mellkasát, akár egy dühödt kígyó. A sebhelyek örökre megmaradnak, emlékeztetve tetteire. Nem bánta. A fájdalmat elviseli, éppen ezért egészen másért aggódott. Titkát féltette, az imént fellelt múltat, a kaput, mely visszaviszi az időben. Meghalt volna azért a könyvért.

Talán öt éves lehetett, amikor először hallott a Kontinens előtti időkről. Elzárt kis világát fenekestül felbolygatta a múlt kiáltása. Aznap szokatlan kéréssel állt elő. Apró csuhájában, az álomtól még kócosan odaszaladt nevelőjéhez és rimánkodva kérte tanítsa meg azoknak a fura kis betűknek az olvasására, melyeket nap nap után másolnak a halványzsárga lapokra. Amikor kérését megtagadták, dacolva mindennel elbújt a könyvtárban és egész nap elő sem jött. Mindenki őt kereste, a papok lélekszakadva futkostak bemásztak a tyúkólak alá is, de csak nem találták meg. A gyermek pedig ezalatt ott kuporgott a szűkös rejtekben és egy imakönyvet nézegetett. A fejből ismert szent dalokat dúdolta és anélkül, hogy bárki is sugallta volna a megoldást,

összehasonlította szavait az írott betűkkel. Az első nyelv, amit megfejtett a sajátja volt, így tanult meg olvasni. Éhesen és átfagyva mászott elő, elgémberedett kis markában szorongatva a könyvecskét és amikor fenyítésre került volna a sor, felütötte a könyvet és akadozva ugyan, de két sort végigbetűzött. Döbrent csend uralkodott a könyvtárban. Timot atya letérdelt elé és magához ölelte. Nem sokkal később, amikor végre jóllakottan és álmosan feküdt nevelője szemei előtt, odafordult az idős férfihez.

– Atyám! Mit jelent az, hogy gyökereink felkutatása? Nekünk is vannak, mint a fáknak?

A pap halkan elnevette magát. Megsimította a komoly arcocskát.

– Nem, Dean. Azt jelenti, hogy régen, a múltban, amikor ez a templom még nem is épült meg, az első emberek eljöttek a Kontinensre és városokat alapítottak. Azóta rég elporladtak, de bizonyos, hogy itt jártak. Ők az őseink, a gyökereink.

– Itt jártak? – merengett a gyermek. Aztán szemei felizzottak.

– Biztos, hogy hagytak itt valamit!

– Nem hiszem fiam. Olyan régen történt, azóta az idő lerombolta városaikat, a tengerek elmosták a kikötőket és az erdők elfedték a nyomokat. Most pedig aludj!

Dean megérezte az ellenállást. Nem beszélt többet erről, de ahogy múltak az évek, érdeklődése világosan kijelölte útját. Mindent elolvasott, amiről azt gondolta, segítheti ennek a nagy titoknak a nyomára bukkanni. Nyelveket tanult és társaság híján önmagával beszélgetett, így tökéletesítette tudását. Mire tizenöt éves lett, már folyékonyan beszélt a Kontinens csaknem tíz legelterjedtebb nyelvjárását és elérkezettnek látta az időt, valamely régebben kihalt népcsoport tanulmányozására. Nehéz feladat volt, de neki ideje volt bőven. Otthona ugyanis egyben börtöne is volt. Különös sorsot szántak számára az istenek és a papok mindent meg is tettek, hogy beteljesítse. Soha nem léphetett a kapukon kívüli világba, még csak nem is láthatta. Ha a városiak istentiszteletre jöttek, ő a könyvtárban üldögélt. Más emberekkel jóformán csak holtukban találkozhatott, a temetéseken. Érdeklődve figyelte ruháikat, arcukat, mely teljesen idegen volt számára. Asszonyt is ekkor látott először. Koldusnő volt, aki ott halt meg a templomfal tövében. Dean talált rá, amikor az alsó kertben akadt dolga. Letérdelt a nyugodt arccal fekvő holttest mellé és némán nézte. Annyira más volt, mint nevelői. Hosszú sötétbarna haja körbeölelte sápadt arcát és szikrázva verte vissza a napsugarakat. Mintha az élet utolsó lángjai gyújtották volna meg, csúfot üzve a könyörtelen halálból. A fiú karjaiba vette a testet és könnyedén indult vele a csarnok felé. Senki nem

tartóztatta fel és mikor átadta a nőt társainak, azok szemében néma kérdések tükröződtek. Dean azonban nem tudott felelni ezekre a kérdésekre. Honnan is tudott volna. A könyvek nem adhattak választ az élet titkaira. Más titkokra azonban igen.

Megintcsak a véletlen segítette hozzá egy jelentős ugráshoz. Egy útikönyvet talált a gyarmatokért vívott első hadjárat idejéből. Szerzetes írhatta, aki többek közt említést tett a romos templomokról és a szobrokról, melyet a barbár nép emelt istenei számára. Az ifjú napokig silabizálta az oldalakat, amíg bizonsággal nem olvasta a furcsa betűket. Mulatságosnak találta, hogy noha alig valamivel több idő telt el, mint száz év, az írott betűk mégis nagy eltérést mutattak. Összehasonlítva a mostani írással, valóban nagy fejtörést igényelt a művelet. Dean rájött arra, hogy visszafelé haladva az időben, feladata egyre nehezebb lesz. Talán a kérdéses korban egyáltalán nem használtak írást. Lehet, hogy nem is beszéltek. De ha mégis, akkor sincs senki, aki segíthetné. Csak magára számíthat.

A könyvtárban fellelhető anyag nemsokára szűkösnek bizonyult. Töprengve várakozott és már-már azon volt, hogy bevall mindent az idős főpapnak, amikor hirtelen valamennyi kérdésre választ kapott. Két hónapja történt. Elaludt a könyvtár álmosító melegében és társai engedték. Halkan beszélgettek és nem vették észre, hogy ő közben felébredt. Dean úgy tett, mint aki mélyen alszik és tanúja lett egy szinte szertartásos beszélgetésnek. Paptársai órákig vitatkoztak suttogó hangon bizonyos jelekről és képekről, jegyzeteket készítettek, melyeket aztán gondosan elégettek és végül bosszúsan álltak fel az asztaltól. Mikor felkeltették, Dean ártatlan arca láttán megnyugodva sétáltak ki. Éjjel az ifjú visszalopakodott a kihűlt hamuból kikotort egy aprócska papírfecnit, melyen saját ábécéjüket és a betűk fölé rajzolt jeleket látott. Pontosan tudta, hová rejtették a kis könyvet és kíváncsian belelapozott. Lenyűgözően ismeretlen volt és nagyon régi. Aznap éjjel ő is megpróbálkozott nevelői módszerével, miszerint társítani próbálta a betűket a képekkel, de csak értelmetlen zagyvaságot kapott. Visszatette rejtekébe a kincset, és attól kezdve se éjjele se nappala nem volt. Állandóan azon törte a fejét, vajon hogyan fejthetné meg a kis jeleket. A könyvnek csupán az utolsó oldalait írták valódi betűkkel, de azokat nem ismerte sem ő, sem társai. Nyilvánvaló volt, hogy az eddig próbált módszer itt nem válik be. Az is bebizonyosodott, hogy nevelői évek óta próbálják megfejteni a kis könyv rejtelmét. A lapok szélei tele voltak próbálkozásaikkal, melyek rendre kudarcot vallottak. Dean elhatározta, hogy ő megfejti a jeleket és olvashatóvá teszi a sűrűn telerajzolt oldalakat.

Az ajtó kinyílt és többé nem lehetett visszacsukni azt. Napközben élte megszokott életét, de éjjel lázban égve kuporgott a fáklya fénye mellett és a kis könyvet tanulmányozta. Ha elfáradt, a könyvtár homályba vesző végét figyelte, ahogy a faragások újra meg újra ismétlődnek, akár egy megnyugtató dallam. Villámcsapásszerűen érte a felismerés. Olyan hirtelen történt és mégis olyan egyértelmű volt. Később már nem emlékezett erre a nagyszerű pillanatra, mert az beleolvadt a lavinaszerűen rázúduló újdonságokba. Ránézett az ölében fekvő könyvre és kereste az ismétlődő jeleket, melyek bizonyára egy hangot jelenthetnek. Tudta, hogy melyek azok a kis ékek, amik mintegy elválasztják a szavakat. Arra is rájött, hogy balról jobbra kell olvasnia a majdani szöveget, akár csak saját nyelvükben. A fordított írást a távoli Kelet népei használták, az itt élő kereskedők pedig átvették a Kontinens megannyi elterjedt nyelvjárását. Úgy vélte, a titokzatos idegen, aki a jövő vándoraira bízta könyvét, nem onnan jöhetett. Akkor pedig ugyanazzal a módszerrel olvastak és írtak a régmúlt emberei is, csak nyelvüket rejtette el az idő. És helyes következtetésre jutott, amikor úgy vélte egy nevet kell keresnie. A név fogja a megfejtést adni, az lesz a kulcs. Talán a mondatoknak tűnő sorok első néhány szava közt fog rábukkanni.

Lapozott. A következő oldal nem jelekkel, hanem rajzokkal volt tele. Szín pompás madarak és növények fonódtak egymásba. Nagyon ügyes lehetett az ismeretlen író, hogy ennyire valóságosan tudta visszaadni a természet apró gyönyörűségeit. Nappal talán jobban értékelte volna a színek harmóniáját. Fáradt volt és messzebb tartotta káprázó szemeitől a könyvet, hogy megpihenjen kissé. Apró tárgy hullott ölébe. Egy virágszirom volt. Lélegzetvisszafojtva csipentette fel ujjaival. A törekeny kis holmi a múlt egy létező bizonyítéka volt. Ahogy visszatekintett a lapokra, akkor vette észre, hogy a rajzok egy csodaszép női arcot formáznak. Az elhomályosodó nyakon pedig egy apró forma, talán medálion, benne pedig a fura kis jelek. Dean odatartotta a virágszirmot és elsuttozta a női nevet: Biana (Lilium). Ekkor törtek rá a többiek.

Nehézkesen felült és összeszorított fogakkal nyújtotta ki karját, hogy elérje a vizet. Ám reszkető ujjai csak a pusztá levegőt markolták. Senki nem jött, hogy ápolja, sőt még korsóját is kivették. Visszahanyatlott a vértől csatakos, nyirkos szalmazsákra és felhördült csalódottságában. Hamarosan belázasodott és kiáltozni kezdett. Kétségbeesett könyörgése azonban süket fülekre talált. Meg sem bírt moccanni, így védtelen volt mindennel szemben.

– Miért? Miért kell így lennie? Elpusztulok...

– Hallgass!

Felismerte a hangot. A főpap volt az. Ott ült a szalmazsák szélén. Megtapogatta a homlokát. Forró volt, akár a poklok lángja. Nagyot sóhajtva kezdte megtisztogatni hátát a rászáradt vértől. Dean az árnyékokat figyelte, melyek láztól elbódult agyában alakokat öltöttek. A hideg víz jólesően hűsítette sajtó húsát, de még heteknek kell eltelnie, amíg begyógyulnak sebei. Egyfolytában remegett, már nem volt ura önnön testének. Az idős pap halkán beszélni kezdett hozzá.

– Sok éve már, hogy otthagytak a templom ajtaja előtt. Kisgyermek voltál, beszélni is alig tudtál. Hiába kérdeztük a neved, csak néztél azokkal a nagy könnyes szemekkel, így mi nevezünk el. Timot atya talált rád, aki azóta megtért isteneinkhez. Egy papíros volt a nyakadba kötve, hogy áldozat gyanánt küldtek. Valaki vezekelni akart bűneiért és úgy vélte, ha eleven szolgát ad az isteneknek, azzal megválthatja lelkét. Soha nem kerestek, így mi neveltünk fel. Nem volt könnyű feladat, hiszen nem érintkezhetél az emberekkel. Mások bűne hozott közénk, úgy is kellett bánnunk veled. A lelkednek tisztának és érintetlennek kellett maradnia, ahogy apró gyermekkorodban. Az istenek csak így bocsájtanak meg a vétkezőnek. Aki e falak közt él, lemond a külvilágról. – óvatosan kötözte be, amíg elégedett nem lett munkájával. Utána megitta. Dean nem tudott elszakadni a korszótól, a víz végigcsorgott állán, nyakán. A főpap betakarta.

– Eleven gyermek voltál. Sokszor a nagy gyümölcsfáról szedtünk le, mert kíváncsiságod a kinti világ iránt legyőzhetetlen volt. Azt hitted angyalokat látsz, pedig csak a város leányai vonultak el a falak alatt. Talán hiba volt, hogy nem engedtünk közénk. Tökéletesnek akartunk, romlatlannak, hisz mi magunk nem vagyunk azok. De te is csak ember vagy, vágyakkal és álmokkal. Ezeket nem ölhattük ki belőled. Sajnálom, hogy eddig nem élhettél.

Dean hallgatott. Fejében zavaros gondolatok kergették egymást. A láz tűzforró burka elvonta őt a jelentől, csak foszlányokban jutott el hozzá nevelője hangja.

– Nem értem! Újabb szenvedés vár rám? – lehelte elhaló hangon.

– Nem tudom. Én magam már nem emlékszem rá, milyen odakint.

– Mit jelentsen ez atyám? Olyan nagy bűnt követtem el?

– Nem, fiam. Tanácskoztunk, és vitatkoztunk. Életünk főműve voltál és most mégis döntenünk kellett a sorsod felől. Nem tarthatjuk lakat alatt az énekesmadarat sem. Elnémul éneke. Annak fény kell és levegő. Szabadság, mely szó-e falak közt ismeretlen.

– Elzavartok? Kítaszítottok, mint egy férget? – jajdult fel. Megragadta a ráncos kezeket és vadul megcsókolta. A főpap szelíden visszanyomta fekhelyére.

– Nem. Csak visszaadunk az életnek. Fiatal vagy, előtted áll a jövő. Légy ember, légy férfi! Hallgass ide Dean! Nekünk nincsenek vágyaink, nincsenek céljaink, csak egy, az istenek szolgálata. Erre esküdtünk, ezért élünk és halunk. Imádkozunk és eltemetjük a holtakat, ez a mi sorsunk. Te nem tartozol közénk. Thrán véred nem tűri a rabságot, sem az örökös alázatot. Tudnunk kellett volna. A te néped nyughatatlan, kalandvágyó. Még az asszonyok is. Ha velük éltél volna, mostanra bizonyára zsoldos lennél egy helytartóságon, vagy talán magánál a hercegnél. Álmaid vannak, melyek kitörnek lelkedből. Sem éhezés, sem korbács meg nem zabolázza ezeket. Szíved és lelked van, mely nem akar elporladni a mieinkkel együtt. Ezért döntöttünk így. Ajándék ez, mely mindennél többet ér. Azért küldünk el, mert szeretünk. Kicsit mindenki gyermeke vagy. Örömet és fényt hoztál nekünk, akiknek nem lehet családja. Akárki dobott is el magától, nem tudhatta, hogy terve kudarcot vall. Bocsáss meg azért, amit tettünk. A szeretetünk okozta sebeidet és a szeretetünk gyógyítja be azokat. Érted már?

– Nem, és nem is akarom. Mihez kezdenék én odakint? Meghálnék az első napon. Nem tudom mit kell csinálni, hogyan kell beszélni, nem ismerek senkit és semmit.

– Mindent meg lehet tanulni. Barátokat szerzel, akik majd segítenek. Ebben biztos vagyok. Most pihenj és aludj. Reggel indulnod kell. Feloldalak esküd alól. Ruhát nem tudunk adni, így ebben a papi öltözetben maradsz. Van valamennyi megtakarított pénzünk, azt odaadjuk. Elég lesz néhány napra. Munkát kell keresned.

– Munkát? – nézett rá értetlenül. A főpap türelmesen magyarázott. Akár egy gyermeknek.

– Dolgoznod kell, hogy ehess. Dolgozni, annyi, mint munkát találni. Nem ismeretlen előtted, hiszen itt is segítettél. Ruhát kell vened, mert hisz nem leszel pap többé. Ebben a ruhában nem járhatsz odakint és többé nem kísérheted majd a haldokló lelkét. De bármi mást megtehetsz, amire erődből futja. Szállás kell, ahol aludj. Ehhez mind pénz kell. Az emberek odakint így csinálják.

– Ne küldjete el. Ti vagytok a családom. Itt éltem, amióta az eszemet tudom. – rimánkodott. Szemeit elöntötték a könnyek. Belekapaszkodott az ismerős karokba és nem akarta elereszteni. Testi és lelki fájdalma legyőzte akaratát.

– Lesz új családod. Asszonyod, gyermekeid. – hajtogatta a főpap, mint aki saját szavaiba kapaszkodik. Így próbálta palástolni megrendültségét. – Erős vagy, és elszánt.

– Nem igaz!

– Szerelmes leszel és viszontszeretnek majd. Lehet, hogy harcolnod kell minden pillanatért, de győzni fogsz.

– Nem! Nem... – megrázta fejét és elmondhatatlan rémület ült vonásain. A főpap szerette volna magához ölelni, ahogy annyiszor megtette azt gyermekkorában, de nem merte. A fiú összehuht, majd szokatlan hevességgel támadt neki.

– Én... nem tudom, hogyan kell! – kiáltott fel hirtelen.

– Mindenre nem adhatok tanácsot. – nézett rá zavartan a főpap. Dean könnyes szemei azonban választ követeltek.

– Mi az, hogy szerelem?

– A legszebb érzés a világon. Tudni fogod majd, mikor jön el.

– De ha el is jön, akkor mit tegyek? – hangja csupa vibrálás volt. Lázban égő szemei nyugtalanul fürkésztek a főpap arcát. Ám mielőtt nevelője válaszolhatott volna a legnehezebb kérdésre, amit életében kapott, megszólalt a templom harangja. Hajnal volt. Dean riadtan hőkölt hátra, sebei fájón tudatták vele jelenlétüket. A főpap megragadta vállát.

– Üres kézzel jöttél és úgy is kell távoznod. Volt már, aki elhagyta a templomot, nem te leszel az első. Én most mégis adok neked valamit, hogy emlékezz ránk és bátran lépj ki innen. – suttogta, majd még egyszer magához ölelte. Amikor elváltak, kezébe csúsztatott egy vászonba burkolt tárgyat. Dean meg sem köszönhette, máris kint termett. Remegő ujjakkal bontotta ki a vászonból ajándékát. Életében először kapott valamit, az ételen kívül. Nem tudta milyen az, ha vágyai teljesülnek. Könnyei a kis könyvre potyogtak, hangtalanul zokogott, szíve elszorult a fájdalmas örömtől. Nagyot sóhajtott, hogy megnyugodjon, de ez egyáltalán nem volt egyszerű. Egy papírlapot talált az első és második oldal között. Nevelője pár szavas üzenete volt.

Dean! Légy erős, ne veszítsd el a hitet és szeretettel gondold azokra az évekre, amiket velünk töltöttél. Üresebb lesz az életünk nélküled, de gazdagabbak lettünk általad. Éljd boldogul fiam! Paul atya.

Az ajtóban felbukkant a templomszolga.

– Jöjj velem. Kikísérlek. – reccsent rá. Tehát igaz. Elküldik. Senki nem jött búcsúztatni, egyedül ment végig a csukott ajtók előtt. Megállt még az oltárnál és megköszönte, hogy felnevelték, de már sürgette a vénember és Dean csakhamar a templomkapu előtt szorongott. Visszafordult és ránézett a

harangzúgástól elborított komor épületre. Szorosan fogta a főpap ajándékát. Milyen sokszor álmódott erről. A kapu kinyílik és feltárul maga az élet...

...egy száguldó szekér csaknem elsodorta. Látott már ilyet, titokban lopózott a közelébe, hogy megtekinthesse a csodálatos alkotmányt. Ám az a szekér mozdulatlanul állt, a várakozó lovak pedig nyugodtan túrték, hogy lopva megsimítsa hosszú sörényüket. Most, hogy csaknem a sáros kereket alá esett, a pokol tákolmányának látta a dübörögve távolodó szekeret. A lovak forró teste egy pillanatra részegítően rántotta magával, aztán csak dobogó szíve és reszkető keze emlékeztette az iménti jelenetre. Halálraváltan lapult a hideg falakhoz és rémült szemekkel bámulta a sáros utca forgatagát. Elbűvölték az emberek. Öreg, fiatal, kicsi, nagyobbacska, nevettek átkozódtak, siettek vagy vánszorogtak, oly csodás volt mindez. Szeretett volna odalépni hozzájuk és megölelni őket, vagy csak velük nevetni. Csodálta, hogy nem veszik észre boldogságát, aztán hitetlenkedve rájött, hogy valóban nem veszik észre. Őt magát sem. Mindenki a saját gondolataival volt elfoglalva, egy tétován ácsorgó papra ügyet sem vetettek. A férfiak hangját ismerte már, de most azokhoz az érdes hangokhoz újabbak keveredtek. Kereste, vajon kiktől származhatnak. Ruházatuk némi eltérést mutatott a férfiakétól. Kutatott kevéske emlékeiben, aztán felrémlt előtte a halott nő arca. Tehát ezek az asszonyok. Jobban szemügyre vette őket. Ám a rongyok által eltakart ösztövért, korán előregedett, betegségtől gyötört testek nem dobbantották meg szívét. A keserű arcok összemósódtak előtte. Semmit nem jelentetek számára. Szerelem? Miről beszélt Paul atya?

Elindult arra, amerre a legtöbben igyekeztek. A szürke falak után a világ harsogó lüktetése szinte elkábította. Házakat látott, kitárt ablakokat, melyek előtt virágok pompáztak. Milyen jó a kintieknek, bármikor szabadon elhagyhatják otthonukat és máris ebben a csodás utcában találják magukat. Csodás! Ha bárkit megszólít, az átkozódva pocskondiázta volna sártengerré vált utcáit, mocskos tereit a városnak, a búzló sikátorokról nem is beszélve. Disznók futkostak a bokrok alatt, girhes macskák fújtak rá, omladozó falakról. Csupán Dean látta lenyűgözőnek. Szeme, orra és füle addig elképzeltetlen dolgokat tapasztalt, színek és formák bűvöletében haladt az árral a piactér felé. Nem bírván befogadni a rengeteg újdonságot, leült egy farönkre és nem számolva a múltó idő homokszemeit, csak nézelődött. Elejtett szavakat csipegetett fel, dalokat hallgatott, szinte habzsolta szemeivel a kavargó emberáradatot. Hirtelen kiáltozás támadt és szétnyílt a tömeg. Egy hatalmas állat száguldott elő az egyik sikátorból és acsarkodva fordult támadói ellen.

Szájában kenyérhéjat tartott és szinte fulladozva nyeldegelt. Dean lenyűgözve bámulta. Nem értette mit vétett ez a lónál kisebb, de azért tekintélyt parancsoló négylábú, hogy botokkal fenyegetik. A feldühödött férfiak ekkor ránéztek a békésen szemlélődő ifjúra és morogva visszaléptek.

– Takarodj innen kutya! – megrázták öklüket, aztán sarkon fordultak és minden folytatódott tovább. Dean meg sem moccant, így az állat először észre sem vette. Megnyalta habzó száját és kaffogva próbált elkapni egy túlságosan szemtelen legyet. Az ifjú felnevetett. A kedves, csengő hang azonban megrémítette a bizalmatlan vadat és felmordult. Ugrásra készen várt. Dean elmosolyodott. Az előbb hallott szó jutott az eszébe. Azt hitte, ez az állat valódi neve.

– Gyere ide Kutya! – szólt hozzá és felé nyújtotta kezét. A jókora eb morogva hátrált, aztán látva, hogy nem bántja a fekete ruhás férfi, leült de készen állt, hogy az első gyanús jelre továbbiszkoljon. Pizkosszürke bundája sörényként ölelte át vastag nyakát, lábai medvemancsoknak is beillettek volna. Akkora volt, mint egy kisebb borjú. Agyarai fehéren és halálosan villantak elő rajzos pofájából. Ám az ember csak üldögélt és halk hangon beszélt hozzá.

– Te is egyedül vagy Kutya? Hát én is. Senkim sincs, aki egy jó szót szólna hozzám. Tudod, most dolgoznom kéne, de először járok a városban. – itt hirtelen elhallgatott. Először járok az emberek közt, gondolta és keserűség úszott szívébe. Már kétszer hagyták el, egyszer sosem ismert családjá, most pedig azok, akik felnevelték. A kutya közelebb lépett, de villanó szemei egyre a lábakat lesték. Sok rúgást kaphatott már, ha ennyire bizalmatlan. Dean saját fájdalmával volt elfoglalva, hirtelen az eddig gyönyörűnek talált világ rideg és csalóka lett. Az állat már ott állt előtte és hirtelen összecsapta fogait. Dean felriadt a hangra, majd ujjai tétován, tisztos távolságra a szemfogaktól, megsimították a selymes bundát. A kutya szívét boldogság járta át. Füleit odasimította széles koponyájához és most már egészen közel húzódott a férfihez, szinte a lábain taposott. A két magányos lélek egymásból merített erőt. Dean felkelt és leporolta köpenyét. A kutya nyugodtan szimatolt a levegőbe és lompos farka büszkén himbálózott.

– Mutasd az utat. Menjünk előre! – Dean ahogy kimondta a szavakat, a kutya könnyed léptekkel előrefutott. A fiatalember elcsodálkozott. Sok mindent meg kell még tanulnia. Orrát hirtelen megcsapta a süllő kenyér mennyei illata. Éhes volt, már mióta nem evett. Megszámolta az érmeket és a nyomában lépkedő kutyával odasétált a feltornyozott kenyerekhez.

– Jó napot uram! – köszönt hangosan, hátha megjelenik valaki.

– A pék ilyenkor nincs itt, atyám! – a válasz a földről érkezett. Dean kíváncsian kereste a hang gazdáját. Nyomorult koldus hevert a sárban, lábai groteszk módon kifacsarodva.

– Hol találom?

– A szajhák között, már ha meg nem bántalak.

Dean nem ütközött meg a szó hallatán, mivel még soha nem hallotta. Lekuporodott a koldus mellé.

– Hol kapok szállást?

– Van egy fogadó a piactér mellett. A Vén kakas. Ott mindig van üres szoba. De vigyázz, sok az útonálló és a tolvaj erre mifelénk.

– Tőlem nincs mit elvinni, na meg itt ez a fenevad. Jókora fogai vannak.

– Ez szent igaz. Mi a neve?

– Kutya.

– Ezt én is tudom. De a nevét kérdeztem.

– Nem értelek jóember. Ez a neve. – Dean elnevette magát. A koldus egy pillanatig fürkészte a kellemes vonásokat. Nem, nem lehet félkegyelmű, hisz csak úgy ragyognak a szemei. De akkor miért ilyen különös, mint egy kisgyermek? – morfondírozott magában. A kutya morogni kezdett. Dean arra fordult. Egy nagy csapat utcagyerek közeledett, némelyik botokkal felfegyverezve. A koldus felsóhajtott.

– Ezek a gyerekek. – mondta Dean és örült, hogy azok megálltak szavaira. A koldus ekkor felkiáltott.

– Vigyétek az atyát a fogadóshoz. Kaptok érte néhány garast.

A gyerekhad körbevette az ifjút. A kutya felborzolt szőrrel kerülgette őket, de a botok visszatartották. Elindultak. A suhancok izgatottan lépkedtek mellette. A legidősebb odafordult a nézelődő paphoz.

– Idegen vagy a városban atyám?

– Nem. Csak eddig a templomban éltem.

– Úgy! Szállást keresel?

– Igen. Ahol ehetek, alhatok és dolgozhatok. – bólintott a fiatalember. A gyerekek nagyot néztek. Mit akar a pap a kocsmárostól.

– Biztos, hogy a kocsmában akarsz dolgozni?

– Miért, mi a baj vele?

– Eléggé kilógnál a vendégek közül. Lopni tudsz?

– Még nem próbáltam. – nevetett Dean és a kölykök vele nevettek.

– Kártyázni?

– Azt sem. De verseket tudok. – ismerte be büszkén.

– Azzal nem érsz semmit. Dalnok éppen elég akad a városban. Hanem mondok valamit. – borzas, alacsony termetű suhanc állt meg vele szemben. Tetszett neki, hogy tanácsot adhat a férfinak. – A Szegények Házában bizonyára akad feladatod. Itt is vagyunk. Ez a Vén kakas. A kocsmárost úgy hívják Frigo Vallon. Bűzös, foghíjas ember. Nem fogod eltéveszteni. Ég veled atyám! – azzal elszaladtak. Dean megvakarta a kutya állát.

– Várj meg itt. Talán neked is szorítanak helyet.

Már éppen belépett volna a füstös és lármás helységbe, amikor valaki megragadta karját és a szomszédos kapualjba húzta. Fialat, rémült tekintetű nő volt. Amikor látta, hogy a pap viszonozza pillantását, ledobta az arcát eltakaró csuklyát. Vörösesbarna hajzuhatag tört elő, de a lány türelmetlen mozdulattal dobta háta mögé az izzó tűzben égő hajkoronát. Kezei remegtek, ahogy összefűzte őket szegényes ruhája előtt. Barna szemei reménykedve néztek a fiatal pap arcába.

– Segíts atyám! – rebegette, majd megragadta az ifjú köpenyét és megcsókolta a sárfoltos szövetet. Dean megrendülten ölelte fel. Az utcán már látta az asszonyokat, de azok az éhezéstől, és örökös robotolástól elgyötört nők, mintha egy más fajhoz tartoztak volna. Ez a fiatal nő azonban élesen elütött attól a képtől, amit már megtapasztalt. A karjaiban tartott puha test elernyed. Dean érezte a karok remegését, a melléhez préselődött test vonalait és finoman eltolta magától a lányt. Szíve a torkában dobogott, ő maga nem láthatta saját magát, de arca kipirult, ahogy a barna szempár mélységeibe tekintett.

– Miben segítsék? – nem ismert a hangjára. A lány hirtelen felbukkanása alaposan meglepte. Ártatlan mozdulata pedig, ahogy haját eligazította felkavarta addig csöndes nyugalomban csordogáló vérét. Fuldoklott, fázott és égett egyszerre, úgy érezte menten elpusztul. A lány azonban semmit nem vett észre, hanem újra megragadta karját és remegő hangon válaszolt.

– Az apám haldoklik. Nincs pénzem, de egy ima segítene neki. Sokat szenvedett, többet, mint bárki más. Kérlek atyám, jöjj velem!

– Hol az apád?

– A Szegények Házában. Sergio Montani a neve. Nekem, nekem most el tűnnöm. Hálásan köszönöm! Áldjanak meg az istenek! – kiáltotta még és eltűnt a forogtagban.

Dean megrökönyödve nézett utána. Ő már nem kísérheti el utolsó útján a haldoklót. Hiszen nem pap többé! Most mit tegyen. Nem ígért semmit. Éhes és fáradt, sebei lüktetve követelik a pihenést és a friss kötéseket. Úgy érezte

jártányi ereje sincsen. Kilesett az utcára. Sehol nem látta a lányt. Hirtelen elkapott egy arra haladó asszonyt, aki nagyot sikoltott, amikor fekete ruhájában előbukkant a sötétből.

– Hol találom a Szegényházat?

Dean elborzadt az egymás hegyén-hátán heverő testek látványától. A világ, mely annyi csodával ajándékozta meg ezen a délelőttön, megmutatta árnyoldalát is. A tetvektől hemzsegő szalmazsákokon ketten-hárman is osztoztak, a holtak a hátsó udvaron heverték, zsákokba varrva. Elhaló suttozások és a fájdalom nyögései adták a néma szobák egyetlen zaját. Az ifjú szíve elszorult a szenvedők kínjait látva, de azért odalépett a hevenyészett ágyakhoz és megfogva a csonttá soványodott karokat, végigkérdezte a neveket. Ám a ziháló ajkak közül, egy sem felelt a kérdéseire. Csak a kínban forgó szemek kiáltottak minden szónál hangosabban. Dean félig felemelkedett már, amikor futó lábak dobogására lett figyelmes. Kövér, izzadt képű férfi rohant felé és elrántotta az eleven holtaktól.

– Megőrültél atyám? Ezek fertőznek, akár a legyek. Mit akarsz itt?

Dean tágra nyílt szemekkel bámult rá. Meglepte a halál nyugalmaiba berontó élettől duzzadó férfi. Visszafordult a ziháló nyomorultakhoz.

– Egy bizonyos Sergio Montani nevű embert keresek. A lánya küldött.

– A kereskedőt? A belső szobákban lehet, ha azóta el nem patkolt. A feje tetején erősen kopaszodik. – vakkantotta a férfi, azzal már ott sem volt. Dean megborzongott és letörölte kezét a köpenyében.

Elindult a félhomályos termék felé. Itt is ugyanaz a lehangoló látvány fogadta. Szúrós vizeletszag és hányadék bűze terjengett a fülledt levegőben. Hamar megtalálta a férfit. A kereskedő egy másik beteggel osztozott bűzös ágyn. Dean odatérdelt mellé és megfogta az alvó kezét.

– Montani uram! – suttozta. A férfi felébredt és megmozdította kezét. Egy hosszú pillanatig némán nézte a fiatal papot. Suttozva szólalt meg.

– Itt az idő?

– Nem, dehogy. A lányod küldött, hogy megnézzem jól vagy-e?

– Arra kérem a lányomat, ne jöjjön többet. – láthatóan nehezére esett a beszéd. – Szenvedésem épp elég saját magamnak, nem akarom, hogy tovább nézze, ahogy elrothadok. Jobb lesz így. Vigyázz rá atyám, óvd meg a lelkét. Mondd meg neki, hogy utolsó percemig őt imádtam és nagyon sajnálom, hogy nem lehetett boldogabb. Nem ilyen életet érdemel szegénykém – köhögni kezdett. Az ágy nagyokat nyikordult, ahogy a vézna test bele rázkódott a rohamba. Társa oda sem fordult. Egykedvűen bámulta a szomszédos ágyat.

Amint csitult a köhögés, a kereskedő annyira kifáradt, hogy visszazuhant abba a félig alvó állapotba, melyből Dean az előbb kirángatta. Itt már nem volt mit tenni.

A fiatalember lehajtott fővel ballagott ki a szomorú házból. Útközben bedobta köpenyét a holtakkal telezsúfolt udvarra, így most már csak földig érő ruhája volt rajta. A kutya ott ült az út túloldalán. Amint meglátta az ifjút, örömeiben vonítani kezdett. Dean lekuporodott mellé és a kutya erős nyakába kapaszkodott. Amikor újra felkelt a porból, arca maszatos volt a könnyektől. A hatalmas állat csillogó szemekkel nézett rá. Egészen a kocsmáig kísérté vissza, majd eltűnt.

2. Fejezet

LUCIA

Sietnie kellett. Épp csak egy pillanatra szaladt ki, mielőtt kegyetlen munkaadója észrevehette volna. Jókor ért vissza. Lisa a szakácsnő oda sem nézve tüsténkedett a levesek és sülték között. A lány visszatértét csak egy halk sóhajjal nyugtázta. Lucia odaszaladt az egyik üres székhez. Gyorsan ledobta a kopott gúnyát és sietve összefogta haját, ám abban a pillanatban kivágódott a konyha zsíros ajtaja és a megtermett kocsmáros elállta az utat.

– Galambom! A vendégek szomjaznak! Mit gondolsz, én fogom kivinni az italokat? Szedd a formás kis lábaidat, különben repülsz innen! – durván felnyerített és amikor a lány megpróbált a tálcákkal eliszkolni mellette, magához rántotta. Kezei rátapadtak a testére, ocsmány vágyait belesuttogta a szépen ívelt fülkagylóba miközben a finom kis arcot előntötte a szégyen pírja.

– Eressz! – kiáltotta összeszedve minden erejét és kitepte magát az undok ölelésből. A kocsmáros dörögve szivarra gyújtott. A szakácsnő mély megvetéssel nézte a rotyogó kondér mögül.

– Mi van vén boszorkány! Talán nem tetszik valami? – hahotázott, aztán bevágta maga mögött az ajtót. A nő gyűlölettel nézett utána.

– Egyszer még felfordulsz mocskos disznó! – köpött a földre és megsózta a levest, majd kenyeret szelt. Vallon fukarsága nem ismert határokat. Munkásai hullottak, mint a legyek, mert halálra dolgoztatta őket. A konyhán csak ők ketten voltak, a nagy teremben hárman futkostak, két férfi a lovakat látta el, míg egy idősebb asszony a várost járta szajhák után. A kocsmá tele volt, hála a nagy tavaszi vásárnak. Kaaron városa ilyenkor alaposan megszedte magát és lakói kereskedhettek a Sever-tó szigeteivel. Két helyen volt ilyenkor a legnagyobb a forgalom a kocsmákban és a temetőkben. Tudta ezt mindenki és igyekezett az utóbbit messze elkerülni, lehetőleg élve. A lány hamarosan visszatért. Letette a tálcákat, gyorsan eltörölgette az újabb korsókat és tányérokat készítettet elő. Egy ideig szótlanul rendezgette őket, aztán odaszaladt a keserű arcú nőhöz.

– Lisa, üzentem apámnak!

Halk szavai beillettek örömujjongásnak is. A szakácsnő magához szorította a szép fejecskét és csókot lehelt homlokára.

Lucia és az apja két évvel ezelőtt érkeztek a tavaszi vásárra. A gyönyörű fiatal lány, aki soha nem szenvedett semmiben hiányt, egyik napról a másikra az utcán találta magát, nagybeteg apjával együtt. A fogadót, ahol néhány éjszakára megszálltak, kirabolták. Mindenük odalett az egyszál ruhán kívül, amiben a várost járták. Mikor visszaértek, az átkozódó fogadós a pénzt követelte. Egy éjszakát még ki tudtak fizetni, aztán fedél nélkül maradtak. Néhány napra meghúzhatták magukat egy ismerős családnál, de mivel azok is helyszükében voltak, tovább kellett állniuk. Arról nem is álmodhattak, hogy visszajutnak otthonukba, a keleti partokra, ahonnan hónapokkal ezelőtt elindultak. Az apa belerokkant a veszteségbe, állapotja rohamosan romlani kezdett. Lucia kénytelen volt munkába állni, ha enni akartak. Még soha nem dolgozott, hiszen apja vagyonos embernek számított, szolgálk voltak otthon és kicsiny birtokuk fedezte kiadásait. Gondtalan évei messze szálltak. Egy varrodában kapott munkát, de hamarosan elbocsátották és nézhetett másik munka után. A piacon ismerkedett össze a szakácsnővel, aki elintézte a zord kocsmárosnál, hogy Lucia és az apa odaköltözhessenek a padlástérbe.

A lány élete pokollá lett. Frigo Vallon ugyanis első látásra beleszeretett, de mivel a lány undorodott még a látványától is, sárba taposott érzése miatt kemény elégtételt vett. Jól tudta, hogy Lucia az apjáért bármit megtenne, így lelkiileg akkor alázza meg, amikor csak alkalma volt rá. Amikor pedig megneszelte, hogy a fiatal lány még érintetlen, odalökte annak a vendégnek, aki a legtöbbet ígérte érte.

A férfi átutazó nemesember lehetett, előkelő ruházata alapján legalábbis mindenki erre gondolt. Átfonta a zokogó lány derekát és magával vitte emeleti szobájába. Lucia annyira remegett a félelemtől és a nyilvános megaláztatástól, hogy a lépcsőkön felfelé elbotlott. Az idegen ekkor ölbekapta és úgy lépte át vele a szoba küszöbét, mintha csak a mennyasszonyát vinné új hajlékába. Óvatosan leültette a tiszta ágyra, majd az ablakokhoz lépett és elhúzta a függönyöket. Melengető sötét borult a kis szobára, csak a lány elcsukló zokogása hallatszott, mint egy puha dallam. Ahogy a férfi visszatért, halálraváltan nézett annak jóvágású arcába.

– Ennyire félelmetes vagyok? – mosolyodott el, majd megsimította Lucia könnyáztatva arcát. A lány némán megrázta fejét, de ökölbesorított ujjai egészen másról tanúskodtak. A férfi lassan kinyitotta tenyerét és robosztus mellkasára helyezte. Szíve megnyugtató, erős ütemben vert. Szemei fogva tartották a lány rémült tekintetét.

– Hónapok óta úton vagyok. A családom régóta vár rám. Nem bántalak, csak egy jó szóra vágyom. – szólt, mély kellemes hangon. Lucia nem hitt a fülének. Hát nem fogja meggyalázní, sárba tiporni a tarsolyában lapuló aranyak kedvéért?! A férfi ekkor egészen szelíden átkarolta és megcsókolta ajkait. Lucia újra sírni kezdett, de már a megkönnyebbüléstől. Félelme lassan elpárolgott, és egy kis idő elteltével karjai önkéntelenül átfonták a férfi nyakát.

Elaludtak. Később az idegen, aki nem árulta el nevét, betakargatta a meztelenül alvó lányt és megcsókolta zilált hajkoronáját. Lucia álmottan motyogott valamit és oldalára gördült. A férfi gyengéden elmosolyodott, majd egy díszes kis tokot helyezett a párnára. Nesztelenül húzta be maga mögött az ajtót és visszatért a kocsmároshoz, hogy kifizesse a begéert összeget. Frigo vigyorogva számolta meg az aranyakat és elsüllyesztette mellényében az eladott ártatlanság díját.

– Kár, hogy többször nem tehetem meg! – röhögött és a fenti szobák felé bökött mocskos ujjával. Csontúzó ököl sújtott az arcába. Eltört az orra és kihullott még egy foga. Az idegen ezek után megrázta akár egy taknyos kölyköt.

– Vigyázz a szádra Frigo! Egyszer valaki még bevarrja ezt a bűzlő lukat az arcodon. – a vendégek megrökönyödve nézték az előbbi jelenetet. Senki nem állt fel, hogy a kocsmáros segítségére siessen. Frigo vért fröcsögve üvöltözött a távolodó után, a konyha biztos rejtekéből.

Lucia amikor felébredt, rögtön meglátta a férfi ajándékát. Kinyitotta a kis tokot és egy apró gyöngyháznyelű tőr lapult benne. Többet érhetett, mint ez a kocsmáros és benne minden az utolsó szegig. Soha többé nem vált meg tőle. Ha Frigo részegen közeledett felé, csak előkapta szoknyája agyonfoltozott ráncaiból és a gyilok látványa egyből lehűtötte a kocsmáros vágát. A vendégek lassan megtanulták, hogy Lucia nem kapható másra, mint italok és étel felszolgálására. Nem búslakodtak sokat, hiszen több tucat lány kínálta magát amerre a szem ellátott. Végszükség esetén pedig ott volt Lisa. Kellett neki az a pár nyomorult garas, így nem ellenkezett.

Egy év elteltével, a kereskedő olyannyira beteg lett, hogy nem maradhatott tovább a húzatos padlástérben. A lány kétszeres erővel dolgozott, de az a kevéske pénz, amit a fukar és dühös kocsmárostól kapott, arra sem volt elég, hogy tisztességes ruhát vegyen magának. Apja a Szegényház egyik szobájába került, külön ággyal és havonta tiszta ágyneművel. Lucia napokig nem evett, hogy ezt ki tudja gazdálkodni. Éjjelente mosott és vasalt. Arca lassan elvesztette fényét, haja megfakult, egykori szépsége már csak szemében élt tovább. A feneketlen nyomor, melybe oly hirtelen csöppent, egyre csak

emésztette. Nem látott kiutat és szent elhatározásra jutott. Aznap, amikor atyja elköltözik ebből az árnyékvilágból, ő sem marad. Kétségbeesett gondolatait még a szakácsnővel sem osztotta meg, pedig Lisa volt egyedüli társa ebben a nagy és rideg világban.

– Nála voltál?

– Nem, túl messze van. Egy papot kértem meg.

– Pont egy papot?

– Miért, mi baj van vele?

– Ó gyermekem. A papok csak a templom védelmében oly szívesek. Ha az utcán éred őket, legtöbbször rád sem hederítenek. Rongynak nézik a magunkfaját és meg sem hallgatják kérésünket. – sóhajtott és az ajtó nyílását kémlelte. Lucia riadtan nézett rá.

– De ez nagyon kedves volt. Egyáltalán nem nézett rám rosszállóan, sőt szelíden szólt hozzám.

– Ne reménykedj. Soha nem bízatsz senkiben. Még a legangyalibb arcú szentben sem.

– Meg kell tudnom, hogy él-e még. Két hete nem láttam. – gyors kezekkel rendezte el a kenyereket, aztán felkapta a tálcákat és lábával berúgta az ajtót. Nem tudhatta, hogy apja már a vékony határvonalat tapodja, mely elválasztja az életet a haláltól. Nem tudhatta, hogy milyen körülmények közt haldoklik, mert a kevéske pénzt elitták a lelketlen gondozók. Abban a hitben élt, hogy jó kezekben hagyta az egyetlen embert, aki minden szeretetét rápazarolta.

Kint a kocsmában nagy zaj és röhögés fogadta. A füst akár valami nagy szürke felhő, lomhán haladt ide-oda a falak között. A harmonikás egy pillanatra ránézett, aztán újabb dalba fogott. Lucia szerette ezt a dalt, szíve most mégis nehéz volt, nem vidíthatta fel az örökké mosolygó zenész. Kifejezéstelen arccal vonult el az asztalok előtt, hogy a kért helyre vigye az ételt. Útközben többen rácsaptak fenekére, megtapogatták derekát. Oda sem figyelt. Mintha nem is ő lett volna. Letette az utolsó tányért is, amikor valaki átkarolta és az ölébe vonta. Három útonálló csapott le rá. Nedves száj kereste az övét, érdes kezek tapogatóztak mellei felé. Nagyokat lélegzett, szeme résnyre szűkült. A kis kés villant egyet és a kezek azonnal görcsbe merevedtek.

– Ha jót akarsz, elveszed a mocskos ujjaidat rólam, különben búcsút mondhatsz az orrodnak. – sziszegte mosolyogva. A férfi csak a szemével intett, hiszen orrához szorult a kés, nem mert megmocanni. Lucia pedig nyugodtan felkelt és nagy taps kíséretében visszasétált a konyhába. Újabb

lecke a sok faragatlan matrónnak, kalmárnak és szerencslovagnak. Kétszer is meggondolják, kikezdzjenek-e vele.

Ekkor érkezett Dean. Szállást és ruhát kért. Egy bús képű szolga vezette el az apró kis szobáig, majd magára hagyta. Az ifjú alaposan körbenézett. Eddigi cellájához képest, szinte fényűző körülmények közé került. Volt ágya, asztala és egy ingatag széke, az ablak alatt pedig egy apró szekrényke. Kinyitotta. Tisztára mosott, vasalt ruhák voltak benne és kisebb lepedők a mosdáshoz. Vizet töltött a kancsóból a kissé horpadt tálkába és belemártotta az egyik lepedő sarkát. Nehézkesen levette hosszú papi ruháját. Aztán leült és lassú mozdulatokkal lefejtette magáról a pólyákat. Szája fájdalmas fintorba torzult, ahogy a vastag szövet beleragadva sebeibe, feltépte azokat. Nem vette észre a nyíló ajtót, csak a riadt sikolyt hallotta meg és a futó lépteket. Idősebb asszony állt meg előtte, elkerekedett szemekkel és kikapta remegő ujjai közül a véres gyolcsot.

– Hol jártál atyám, csak nem a nyomornegyedben? Kiraboltak?

Dean nyelt egyet. Szólni sem volt ideje, az asszony máris hasra vágta és alaposan kimosta sajtó sebeit. Egyre csak zúdította rá kérdéseit, de lehetőséget nem adott, hogy válaszoljon is. Úgy bánt vele, akár egy engedetlen gyerekkel és nem nyugodott addig, amíg szorosan be nem kötözte. Akkor talpra állította és szigorú, ám elégedett arccal nézett fel rá.

– Nos?

– Nem történt semmi.– válaszolta sietve az ifjú. Attól tartott, ha nem válaszol, újabb kínzásoknak veti alá. – Csupán vezekeltem a bűneimért.

Az asszonyság megenyhült. Kivett a szekrénykéből egy inget és egy szövetnadrágot, aztán kivágtatott az ajtón. Dean felöltözött. Közben észrevette, hogy ajtaját be is tudja zárni egy egyszerű retesszel. Ezentúl gondja lesz rá. Még egy ilyen ápolást nem élne túl.

Elégedett mosollyal nézegette magát a törött kis tükörben. Jókötésű fiatalember nézett vissza rá, kockás ingben és szürke nadrágban. Épp olyan volt, mint bárki más. A tükörből jól látta az ágyon heverő könyvet. Azon tűnődött hová rejtse. Annyit már megtanult, hogy a világ veszedelmes. Kincsét ugyan senki nem tudná rajta kívül használni, de ha tönkreteszik, azzal szívében is megforgatják a tört. Végül nagyszerű ötlete támadt. Kitakarta és egyszerűen az ágyon hagyta. Aki nem tudja, mit rejt, imakönyvnek is hiheti. Akkor pedig esze ágában nem lesz belelapozni. Lesétált a lépcsőn és leült az egyik megüresedő asztalhoz. Lucia máris megjelent, kezeit kötényébe törölve. Valaha finom kenőcsökkel kényeztette bőrét, óvva még a széltől is. Mára azok a gyönyörű kezek vörösek voltak a rengeteg mosogatástól. Nem nézett a

férfire, csak állt és várta kívánságait. Dean szintén várakozott. Illedelmesen ült, karba fűzött kezekkel és ártatlan pillantásokkal méregette az előtte elhaladó kalandorokat. A lány megelégtelt a hasztalan ácsorgást.

– Beszélj, vagy kotródj innen! – rivallt rá. Dean meghökkenve kapta fel fejét. Nem tudott arról, hogy az ételt kérni szokták. Eddigi életében mindig odahozták a tálát, egyetlen szó nélkül, mindig ugyanazt. Kivéve a hetedik napot, amikor húst is kaptak.

– Én csak... éhes vagyok. Tegnap óta egy falatot sem ettem.

Lucia unott pillantást vetett rá. Tekintetük találkozott.

– Atyám, te mit keresel itt? – hebegte lángvörösen a lány és reszkető kézzel simított végig haján.

– Hát, itt kaptam szobát. Dolgozni fogok. – felelte az ifjú és hangjában annyi büszkeség villódzott, hogy a lány kénytelen volt elfojtani egy mosolyt.

– Papok nem dolgoznak.

– Tudom, de én nem vagyok pap. Már nem. – tette hozzá keserű mosollyal.

Lucia arca elfelhősödött. Dean, aki nem ismerte a kinti világot és az emberek reakcióit, nem értette a változást. Könyörgő pillantást vetett a lányra.

– Ott voltam. Megtaláltam az apádat. Vékony, szakállas ember. Nem hazudok! – arca fájdalmasan megrándult.

– Lucia szívem! Hozzál bort! – kiáltott ekkor a kocsmáros. A lány összerázkódott.

– Melyik a szobád? – kérdezte és felegyenesedett.

– A lépcsőforduló melletti. De miért kérded? – ám a lány válasz nélkül eltűnt a forgatagban. Az étel hamarosan ott gőzölgött előtte és ő éhesen falt, nem törődve semmivel. Az ízek új harmóniája, a hússal gazdagon megpakolt tányér olyan világot tárt fel előtte, ami merőben különbözött a megszokottól. Tetszett neki, nagyon is tetszett.

Frigo a lány után osont. Lucia az udvaron át a krumpli és más élelmiszer tárolására szolgáló verem felé igyekezett. A mai napon tűnődött. Amikor kiszökött a kocsmából, mindegy volt számára, hogy kit szólít meg. A város tele volt átutazókkal, de a saját lakosok is ott tolongtak a sáros utcákon. Bárki az útjába akadhatott volna, tolvaj, nemes vagy akár maga az uralkodó. Mégis a fiatal pap volt az, akibe szó szerint belebotlott. A vakszerencse sodorta őket egymáshoz.

Elmosolyodott a nem is olyan rég történt találkozáson. A barát úgy nézett rá, mint aki még soha nem látott asszonyt. Sokan nézték már meg, ki

szótlanul, ki trágár szavak kíséretében, de olyan férfival még nem találkozott, akinek a szeméből egy gyermek lelke tükröződött vissza. Megrázta haját. Bárki is legyen, megtette amire kérte. Ott volt a Szegényházban és beszélt Montanival. Tehát az apja még él. Dalolni lett volna kedve, ám a sivár udvar kedvét szegte. Visszarántotta a jelen nyomorába, ahonnan úgy tűnt nincs menekvés. Csak az örökös robot, hogy éhen ne haljanak. Felnyitotta a kis ajtót, és már belépett volna, de abban a pillanatban elkapták karját és lelökték a lépcsőkön. Még sikoltani sem volt ideje. Nagyot esett, a fájdalom végiggyűrűzött testén. Rémülete azonban még a hasogató kinnál is nagyobb volt. Gyűlölete tárgya közeledett felé. Nem kiáltott, hasztalan lett volna, a kutya sem hallja meg. Egyedül csak magára számíthat. Sejtette, attól a perctől kezdve hogy Lisa bevitte a kocsmába, hogy eljön ez a pillanat. Tőre után kapott. Frigo kacagni kezdett és felmutatta a kis eszközt.

– Végre az enyém lesz! – röfögte elégedetten, jól tudva, hogy a lány könnyű préda lesz. Védtelen és kimerült, inkább hagyja majd magát, hogy előbb szabadulhasson. Lucia hátrálni kezdett, de hamarosan falba ütközött.

– Ha hozzám érsz, elpusztulsz! – kiáltotta, hangja azonban reszketett a rémülettől. Könnyes szemekkel kereste a kiutat, amikor észrevette a penészes feltornyozott krumplikat. Frigo tátott szájjal bámult rá és késlekedése elég volt ahhoz, hogy a lány lelkiereje visszatérjen. Záporozni kezdtek a jókora zöldségek a felhevült férfi felé, nem egy el is találta. A kocsmáros dühödten csapkodott maga körül, majd ahogy a lány újabb fegyver után tapogatózott, nekiugrott. Lucia sikoltva próbálta ellökni magától, de szoknyája a papucs alá szorult és máris Frigo került előnybe. Egyetlen rántással eltépte a sokat mosott rongyot. A lány fehér teste vakító fénnel szabadult ki börtönéből. Karmolva, harapva próbált védekezni, a félelem emberfeletti erőt kölcsönzött neki, de mindez kevésnek bizonyult a felhergelt emberóriás ellen. Frigo röhögve marokolt a combjába és durván széttaszította remegő lábait. Hirtelen azonban tompa puffanás hallatszott és a kocsmáros fennakadt szemekkel zuhant a saját maga által feldúlt földre.

– Ez igen! Nem hittem, hogy ez a lapát ekkorát tud ütni! Eddig csak a havat tologattam vele. – az ifjú előlépett a félhomályból. Arca kipirult, még sajgó sebeit sem érezte. Megbökte lábával a kocsmárost, de az meg sem rezdült.

Lucia zihálva feküdt a porban, meztelensége esendővé és gyönyörűvé tette. Dean igyekezett nem ránézni, inkább a szemeit kutatta, ahogy lenyúlt érte. Bal kezében még mindig a fegyverre kinevezett lapátot szorongatta, ám most messzire hajította. Karjaiba kapta a minden ízében reszkető lányt és egy ócska

pokróccal takarta el a világ elől. Nagyot nyelt, ahogy a lány arca az övéhez ért, de tudta, hogy nem késlekedhet. Frigo bármikor magához térhet.

Lisa aggódva állt az ajtóban. Gyorsan megmutatta a padlástérbe vezető lépcsőt, de az ifjú nemet intett. A saját szobájába vitte az alélt lányt. Óvatosan, mintha törekeny szobrot dédelgetne az egyszerű ágyra fektette. Aztán csak üldögélt és tanácstalanul nézte a sápadt arcot. Lucia volt az első nő, akivel a városban találkozott. Nem tudhatta, hogy a lány pont abban a kocsmában dolgozik, ahol ő megszállt, csak az ebédnél ismerte fel újra. Ám egészen addig róla ábrándozott, újra és újra átélve azt a röpke találkozást, hallotta gyors, kapkodó beszédét és egy pillanatra megint karjaiban tarthatta, ha csak képzelete segítségével is. Amikor elé tette az ételt, Dean egy pillanatra elfelejtett mindent. Éhsége legyőzte, ám az első falatok után lassan visszatért a nagyon is zajos külvilág. Még látta Luciát bemenni a konyhába, aztán Frigo elállta előle az utat. Éles füle azonban meghallotta a férfi dörmögését, ahogy sötét szándékát ízlelgeti magában. Fogalma sem volt az elhangzott szavak értelméről, de hangsúlyuk világosabb volt mindennél. A kocsmáros valami sötét dologra készült. Ráadásul épp az ellen az ember ellen, akinél szebbet még életében nem látott. Utána eredt hát és épp jókor érkezett. Lelkiismerete hamarosan lecsillapodott, mert ösztönösen érezte, jól cselekedett.

Kiszáradt torokkal ült és a pokróc alól elővillanó formás lábakat nézte. Sosem látott ilyen szépet. Alabástrom fehérsége, kecsessége, az apró lábfejek, a formás boka, mind elbűvölő volt. Fejében elevenen vibrált a kamra homályában egy pillanatra feltáruló női test képe. Bódult volt, arca izzott, ereiben száguldva keringett a vér. Az atyák erről valahogy elfelejtették tájékoztatni. Tucatnyi kérdés tódult ajkaira, melyek most a vágy hevében fájdalmasan szomjaztak valami után, ami ismeretlen volt számára. Kezébe temette arcát. Nem talált magyarázatot arra, miért kapkod levegő után, miért képtelen értelmesen gondolkodni és miért vonzza úgy a lány. Beszívta illatát, megérintette hajának selymét és néma szenvedése felért egy vértanú gyötrelmeivel. Lucia kinyitotta szemeit.

Némán nézték egymást. Dean megpróbált beszélni, de félt, hogy megtöri az eleven varázst, így hallgatott. Lucia tudta, hogy a fiú mentette meg. Nem ájult el, csak túlságosan kimerült volt. Hagyta, hogy ölében vigye, ráhajtotta fejét a széles vállakra, hallgatta a dübörgő szív rejtelmes dobbanásait. Tudta azt is, hogy Dean az életét kockáztatta azzal, hogy kiragadta a kocsmáros karjai közül. Ha ez kiderül, Frigo orgyilkosai rátalálnak a világ végén is. Az ártatlan kék szemek rajongva bámultak le rá. Olyan erős és mégis nagyon

sebezhető volt. Férfitestbe bújtatott gyermek. Lucia felemelkedett, átfonta karjaival az ifjú nyakát és lehúzta magához.

Ajkai lágyan simítottak végig a mozdulatlan szájon. Dean szorosan ölelte a karcsú testet, mely most ívbe feszült alatta. Saját teste önálló életre kelt, és ismeretlen, csodás érzésekkel töltötte el. A lány sürgető ajkai azoban nem hagytak időt számára. Elmerült szemének varázsos fényében, tiszta illata megrészegítette, simogató kezei megfosztották maradék önuralmától is. Ujjaik összekulcsolódtak, csókjaik szétrobbantották lelkük bilincseit. Eleven tűzben égtek, ruháik akár a pókháló, úgy szakadtak le türelmetlen kezeik nyomán. Dean majd megfulladt bepólyált mellkasának börtönében, így nem törődve a fájdalommal, leszaggatta kötéseit. Lucia halkán felkiáltott az eleven hús láttán és óvatosan végigsimította a megkínzott testet. Fájdalmas gyönyör volt ez és Dean beletemette égő arcát a lány hajába. A halk kopogás hideg zuhanyként vágott végig rajtuk. Az ifjú felkapta a fejét és előbbi kábultsága menten tovaszállt. Kiugrott az ágyból, majd kiszakítva a falból a gyertytartót, az ajtóhoz lépett.

– Ki az? – kérdezte fojtott hangon.

– Lisa.

Dean tanácstalanul fordult hátra. Lucia közben magára terítette az ágytakarót és intett a fiúnak, hogy gyorsan engedje be a nőt. Lisa halkán lépett be és rémülten nézett a szédült ágyra.

– Nem tettünk semmi rosszat. – nyögte Dean és ránézett a lányra. Csupán azt felejtette el, hogy ruhátlanul áll, egyszál gyertyatartóba öltözve. Lisa megvonta vállait, gondolatban megállapította, hogy soha nem látott még ilyen formás testű papot, aztán Luciahoz lépett.

– Visszajött és iszonyú dühös. Nem fogja odaadni a béredet.

Lucia szemeit előntötték a könnyek. Ennél kegyetlenebb hírt álmodni sem tudott volna. Szótlatlanul felkelt és kisietett a szobából. A szakácsnő szembefordult a megszeppen ifjával.

– Atyám! Sikerült tönkretenned a hátadat. Nem érdekel, mit műveltetek idebent, de egyvalamire kényes vagyok. Nem szeretem, ha a munkámat semmibe veszik.

Az ajtóhoz indult, és keze már a retesz felé nyúlt, amikor meghallotta a szégyenkező hangot.

– Ne haragudj rám! Nem akartam, csak... – lehajtott fejjel keresgélte a megfelelő szavakat, hogy elmondhassa a szívében tomboló viharokat.

– Utoljára! – lépett oda hozzá az asszony és az ablakhoz vezette. Lemosta és bekötözte, miközben Dean a lehető legnagyobb zavarban mozdulatlanul

túrte. Lisa gyengédnek éppen nem nevezhető érintése újult erővel korbácsolta fel megzavarodott érzékeit. Nem értette a szakácsnő elismerő pillantásait, ahogy meztelen testére nézett, miközben ő az eddig ismeretlen érzésekkel vívódott. A teste cserbenhagyta és ő ettől annyira megrémült, hogy eltakarni sem merete magát. Bénultan állt és nagy kék szemeiben lobogott a félelemmel keveredett vágyakozás. Lisa ekkor mindent megértett. Elborították a kihűlt anyai érzések és hirtelen nagyon dühös lett a papokra, hogy ezt a gyönyörű fiatal férfit ilyen tudatlanságban hagyták. Ellépett a közeléből de az ajtóból még visszafordult. Ösztönösen érezte, hogy a kocsmák trágár nyelvezete nem a legjobb Dean-nel szemben. Különösen nem életének egy meghatározó pillanatában.

– Hamarosan...elmúlik atyám. – szólt és maga is belepirult. Intett a szemével. Dean végignézett magán, és most rajta volt a sor, hogy fülíg vörösödjön. Ám mielőtt megmoccanhatott volna, Lisa már ott sem volt.

Egyedül maradt. Amikor elég erőt érzett lábaiban, megmozdult és odabotorkált a mosdótálcához. Lehűtötte lángoló arcát. Rendbehozta a feldúlt szobát, aztán rávetette magát a lány testének melegét még őrző párnákra és magához ölelve az egyiket, mély kimerült álomba zuhant.

A kocsmáros fejét jókora turbán fedte. Emberei közül senki nem mert hozzászólni. Némán tették a dolgukat és igyekeztek minél előbb elkotródni szemei elől. Frigo dühödt képpel védte a bort és belekötött az élő fába is. Kint az asztaloknál fojtott hangon beszélgettek a vendégek. Jól látták, ahogy a kocsmáros betántorog, vérző fejét fogva. El sem tudták képzelni, mi történhetett, aztán egyikük elkapta a szakácsnőt, még mielőtt Lisa besurranhatott volna a konyhába. A nő fáradtan ült le az asztalhoz és kérdezés nélkül kiitta az egyik óvatlanul otthagzott korsót.

– Valaki leütötte ezt a vadállatot! Már igazán ráfért, hogy eltángálják. Bár nagyobbat kapott volna, most nem bűzölgne tőle ez a kóceráj!

– Mi történt?

– Elkapta a lányt. Szegénykém próbált menekülni, de ez a vén bakkecske elvette a kését, aztán leteperte. De most legalább egy ideig nem bánthatja.

– Ki lehetett az? Mi mindannyian itt ültünk.

– Talán egy kóbor szellem, aki megelégette Frigo zsarnokságát. Ez még a saját anyjára is rámászna, ha lenne neki. – Lisa megrázta öklét az ajtó felé. A férfiak tűnődve hallgattak. Lisa hamarosan felkelt mellőlük és indult, hogy megnézze az otthagzott levest. Nem nézett a kocsmárosra, úgy ment el mellette, mintha levegőből lenne. Frigo sem szólt egyetlen szót sem, de apró

malacszei követték minden mozdulatát. Kisvártatva megjelent az ajtóban Lucia is. Gyönyörű haja csak méginkább kiemelte arcának sápadtságát. Olyan gyönyörű volt, hogy Lisa szíve könnyezett. Sajnálta, hogy itt és így kell élnie ennek a jobb sorsra érdemes gyermeknek. Frigo felhördült dühében. Az agyonsikált asztalra lökte a gyöngyháznyelű kést és nyersen annyit mondott.

– Ma még itt alhatsz. Holnap azonban elkotródsz még a környékről is!

– Gondolkozz Frigo! Lucia nagyon sokat segít. Egyedül nem győzném! – próbálta védelmébe venni a szakácsnő. A lány eltette a kést. Felemelte fejét, melyet eddig lehorgasztva tartott.

– Nincs benned egy szikrányi jó érzés sem? Apám haldoklik. A nyomorúságos bér éppen elegendő, hogy ápolják. Nem én ütöttem le, erre csak emlékszel? Küldj el, de a halála a te lelkesen szárad majd.

Ez hatott. Frigo babonás volt, olyannyira, hogyha kedvezőtlen jeleket látott inkább fel sem kelt. Dühödten morgott valamit, amit később Lisa úgy fordított le: maradj csak szuka, kitaposom a beledet. Ez nem volt valami biztató, de Lucia számára fontos volt. Időt és életet nyert, mégha az rosszabb is volt a poklok minden kínjánál. Zokszó nélkül tette a dolgát, hordta a korsókat és a tányérokat, nem berzenkedett és nem ellenkezett. Éjfél felé pedig magának az utálatos kocsmárosnak is vitt egy korsó bort, pont úgy ahogy a férfi szerette. Frigo kiitta és elvigyorodott. Intett asztaltársainak is, akik semmivel nem voltak jobb állapotban nála.

– Jó kislány vagy Lucia! Ha továbbra is ilyen jól viseled magad, hajlandó vagyok megfedkezni arról a kis afférról. – részeg volt már és szép szavakra vágyott.

– Úgy lesz Frigo. De most mennem kell. – Lucia óriási önuralommal hagyta, hogy a kövér ujjak megcsipkedjék arcát. Elkapta a korsót és futva igyekezett vissza a menedéket jelentő konyhába. Remegő kézzel csukta be az ajtót és lerokadt a székbe. Összefonta ujjait, úgy nézte a lángokat. Dean arca jelent meg előtte. Az ifjú szemeire gondolt, melyek ragyogó fényel néztek le rá, megédesítve keserű perceit. Sokat köszönhetett ennek a vadidegen embernek. Dean érkezése felborította megszokott életét, melyet lassan elborított a szenny, amiben élni kényszerült. Ezek a szemek kiragadták fásult lelkét, megmutatva, hogy van aki még örül a mindennapoknak. Talán ő is megpróbálhatná utánozni. Ahogy idáig eljutott, körbenézett a füstös kis helységben. A valóság úgy zúdult rá, mint egy jeges vödör víz. Dean arca elenyészett, mint a pára.

– Csak az apámért teszem! Lennék csak férfi, már rég nem élne ez a hájas szatír! – fogadkozott. Lisa a kemence előtt üldögélt és borsót fejtett.

– Sokan vannak még? – kérdezte fáradtan.

– Most jön még a java. Azt hiszem hajnalig talpon leszünk. – odaült mellé és kivett a kosárból egy adag borsót. A szemek szaporán koppantak a nagy edényben. Némán dolgoztak, sietniük kellett. Lucia gondolatai újra visszatértek a fenti szobában alvó ifjúra. Megmentette az életét és ő meg sem köszönte. Szavakkal legalábbis nem. Csak a szívével. De vajon a különös ifjú értette-e néma ajándékát. Milyen csinos és erős, ugyanakkor rendkívül sebezhető és védtelen. Szokatlan párosítás. Semmi nem volt nála, csak az a könyvecske, ami a párnáján hevert. Mit akarhat a városban? Töprengéséből vidám, fiatalos hang szakította ki.

– Lisa mama! Mi jót főzöl nekünk?

Mindketten odafordultak a kezükben tartott borsószemek kacagva gurultak végig a többiek hátán. A szakácsnő összecsapta kezeit és őszinte öröm öntötte el arcát. Kivételes alkalom volt ez. Lucia tudta, hogy csak egyetlen ember láthatja Lisa önfeledt boldogságát. Örülnie kéne az ő örömének. De fáradt volt ehhez is. Nem a teste, hanem a lelke. Úgy érezte megfullad idebent. Szemeit ráemelte a hang gazdájára.

Az ajtófélfához támaszkodva, kedves mosollyal ajka körül, egy magas, jóképű fiatalember állt. Állát rövidre vágott barna szakáll díszítette, ruhája kifogástalan eleganciára vallott. Előzőleg talán egy eltévedt nemes hordhatta ezt az öltözéket mikor vadászatra indult. Most már bizonyára nincs rá szüksége. Vállán átvetve egy fácán lógott, övét remekbe szabott tör díszítette. Barna szemei mosolyogva nézték a meglepett nőket, majd ölelésre tárta karjait. Lisa nagyot sikoltva futott felé.

– Theo, édes fiam! Már azt hittem, vissza sem térsz!

3. Fejezet

THEO

Kacagva ölelkeztek össze. Lucia mosolyogva nézte őket, aztán felkelt, hogy ő is üdvözölje a férfit. Az erős karok indaként fonták körbe és ő végre elnevette magát. A vadász ezek után leült a kemence elé és a fácán tollát simogatva megmelegítette csizmába bújtatott lábait. Lisa gyorsan kenyeret szelt és rákarikázott egy kis húst. Gyengéd szemekkel figyelte, ahogy az étel egykettőre eltűnik az éhes ifjanc torkában. Theo tele szájjal beszélt hozzájuk, egyszerre akarva enni is és mesélni is.

– Két hete indultunk el. Nem mondhatnám, hogy utunk során meleg fogadtatásban részesültünk. Fene érti miért! – rákacsintott a nőkre és gyorsan harapott a kenyérből. Lucia odanyújtott neki egy nagy korsó bort. Ahogy a fiatal férfi újra lélegzethez jutott, folytatta elbeszélését. – Nagyon megszorodtak a helytartóságok. Alig tudtunk kitérni előlük. Mintha keresnének valakit, ellepték a városokat. Erről jut eszembe. Bár itt még elég hideg az idő, a tavasz egyre közeleg. A fennsíkon már rügyeznek a fák.

– Apád? – Lisa szórakozottan szakította félbe. Látszott rajta, hogy nincs is közöttük, legalábbis lélekben nem.

– Hamarosan ő is eljön. Tudod, hogy megy ez. A katonák éberen őrködnek. Nekem sem volt veszélytelen megközelítenem a kocsmát. De a főztöd úgy csábított akár ezt a bolond madarat az elszórt magok. Tessék, az ajándékom. Csupán egyetlen tollat kérek, hogy a kalapom mellé tűzhessem.

Lisa elérékenyült. Átvette a kövér szárnyast és gondolatban már a tűz fölött látta, alaposan megfűszerezve. A fiatalember körbenézett a konyhában. Nem sokat változott amióta utoljára itt járt. Szeme huncut mosollyal figyelte a két nő munkáját.

– Mi van a vén sátánnal? Él még?

– Él, de ha rajtam múlna, már a temető árkaiban rohadna. Nézz rám, hát asszony vagyok én? A hajam szürke, a bőröm durva, a kezem akár egy férfié. És mind miatta. Éhkoppon tart, megaláz és a tetejébe belém törli a lábát. – fakadt ki dühösen Lisa. A fakanál fenyegetően suhant el a férfi feje fölött. Theo elkapta a karját és csókot nyomott rá.

– Nem tart már sokáig. Egyszer még a tiéd lesz ez a kocsmá. Megígérem.

– Ó te bohó gyermek! Hiszen a te életed is hajszálon függ. A katonák alig várják, hogy hibázz, elkapnak és kitűznek a városkapura akár egy lepkét.

– Nahát igencsak harapós lepke lennék! De igazad van. Még nem jött el az idő.

Lucia közben elhagyta a konyhát és a vendégek közé sietett. Theo azonnal lehalkította a hangját és magához húzta a szakácsnőt.

– Mi történt?

– Frigo megint rátámadt. Egy fiatal pap mentette meg. Mindennek tetejébe az apja...

– Meghalt?

– Még nem. De már nem húzza sokáig. Tudod a Szegényházban van. Lucia minden pénzét odaadja, de hasztalan. – félrefordult. Theo csöndesen nézte rázkódó vállait. Szerette ezt az asszonyt. Ahogy a lányt is. Belesúrta a tollat kalapjába aztán maga felé fordította a nőt. Lisa nem nézett rá, remegő ajkai imákat és szitkokat mormoltak. A férfi gyengéden felemelte az állát.

– Itt a tarsolyom. Vegyél ki amennyi kell, a többit add a lánynak.

– Nem drágaságom! Nem fogadhatom el! – megpróbálta visszaadni, erővel tuszkolta kezébe, de a fiatal férfi nemet intett és a karjaiba vonta.

– Mennem kell. Nemsokára újra eljövök. A banda egyedül maradt. Még a végén valami bolondságot csinálnak. – az ajtóból még visszafordult.

– Tegyél a borba álomport. Reggelig húzza majd a lóbőrt. Ha felébredt, úgysem emlékszik semmire.

Lisa intett neki. Aztán odament a döglött madárhoz és jól kitekerte a nyakát.

A sűrű csődör nagyot dobbantva köszöntötte. Theo belesuttogott az állat füleibe, mire a mén belecsípett a hajába. Úgy évdtek, akár a régi szeretők. Aztán az ifjú vadász felpattant a díszes nyeregbe, felhajtotta köpenyének nyakát és elvágtatott. Az utcák és terek néptelenek voltak. Csak a szemetet görgette a feltámadó szél. Hideg volt, a ló orrlukaiból gőzölgő felhő szakadt ki, beburkolva mindkettejüket. Az erdő felé lovagoltak. Kaaron városa majdnem határos volt a fennsíkon elterülő rengeteggel, mely otthont és védelmet nyújtott a menekülőknek. Rőtszakállú Walter, a Sátán Kutyája itt telepedett le embereivel. A vadon titokzatos és félelmekkel átszőtt útjain csak a törvényenkívüliek jártak. A városka lakói még fényes nappal is meggondolták, hogy szedjenek-e málnát a távolabb eső bokrokról. Theo azonban nyugodt szívvel haladt előre. Rőtszakállú fia volt, neki igazán nem kellett tartania semmitől. Ruhája csak álca volt. Ha fel is ismerték a városban,

annak nem sok jelét látta. Furfangosabbnak kell lennie annak, aki őt el akarja kapni.

– Todd, nem kell tovább rejtőzködnöd. A fokhagyma úgymint elárult. – szólt csendesen. Bemázolt arcú férfi bukkant elő az egyik fa mögül. Theo leugrott a lóról és megölelték egymást.

– Mi van a városban? – barátja átvette tőle a lovat és lassan bandukoltak tovább a tábor felé.

– Nem láttam katonákat. A kocsmában sem. – Theo meglegette kalapját, a holdfényben ragyogó volt a színes toll. Társa csupán egyszer pillantott felé, egyfolytában az utat kémlelte.

– Az jó. Holnap viszont ellepik majd az erdőt, mint dögöt a legyek.

– Ugyan miért?

– Nálunk időzik a kapitányuk. – szólt büszkén a martalóc. Theo megállította.

– Mit beszélsz? Ti elraktátok Gallot, a thrán zsoldoskapitányt?

– De el ám. Azaz, inkább ő sétált bele a karjainkba.

– Hol van most?

– Egy sudár fához kötözve várja sorsát. Utoljára azon tanakodtak, hogy először kivágják-e a szívet, vagy felnégyeljék inkább. – ám nevetését elnémította Theo határozott parancsa. Ellenkezés nélkül ugrott mögé a csődörre és vágtatni kezdtek.

A táborban kaotikus állapotok fogadták őket. Többen részegen heverték, mások a verekedők köré csoportosultak és egymást túlkiabálva biztatták a földön fetregőket. A fogolyra ketten vigyáztak, épp kockán játszották el a kapitány fegyvereit. Theo először a verekedők közt csapott szét.

– Nem sül le a képetek? Egyszer hagylak itt titeket, máris elszabadul a pokol! Szerencsétek, hogy nem apám jött vissza. Néhányan alighanem elbúcsúzhattak volna közülletek. Barmok! Ránk hozzátok a katonákat. Oldozzátok el a foglyot!

Néma csend támadt. Ez merőben új volt számukra. Theo karba tett kézzel figyelte, ahogy elvágják a köteleket, és kiszedik a pecket áldozatuk szájából. A zsoldoskapitány megmasszírozta elgémberedett csuklóit. Egyetlen pillantásra sem méltatta a körülötte mozgolódó férfiakat. Ezek után mindenki elkotródott, csak ők ketten maradtak a színen. Theo odasétált és felvette a földről a súlyos kardot.

– Gallo kapitány? Örülök, hogy személyesen is találkoztunk. Erre az éjszakára a vendégem vagy. Theo vagyok, Rótszakállú Walter fia. – azzal kezét nyújtotta az idős férfi felé.

Günter Gallo bár nem mutatta igen elcsodálkozott. Már felkészült a halálra, a rosszabbik fajtából, erre jön egy suhanc és rendet vág a barbárok között. Nem öli meg, hanem szívélyes mozdulattal baráti jobbot nyújt felé. Kemény kézfogása volt. Hivalkodva méregették egymást, aztán Theo a sátra felé mutatott.

– Bár nem egészen olyan, mintha selyemágyban aludna az ember, de a hideg földnél mindenképp jobb. Jöjj hát. Azt hiszem a ládáimat még nem fosztották ki.

A nomád népek mintájára, neki is kerek sátra volt. Ahogy a bőrajtó félrelibbent, az ámuló kapitány előtt mesés kép tárult fel. A kifeszített falakat gazdagon díszítették a különféle kardok, pajzsok és íjak. Mind csillogott, látszott, hogy tulajdonosuk nagy becsben tartja valamennyit. A tűz a sátor közepén lobogott, körülötte szőrmék és hatalmas párnák heverték. Theo hellyel kínálta a testőrkapitányt, majd a sátor nagy részét elfoglaló ládák egyikéhez lépett. Kést, kanalat, díszes tányérokat szedett elő, míg egy másiktól aranyozott korsókat. Letelepedett a vendéggel szemben és töltött a flakából.

– Mi járatban errefelé kapitány? Tisztességes emberek messze elkerülik az erdőt alkonyat után. – mosolygva köszöntötte vendégét. Gallo viszonzta a köszöntést és csaknem a bor felét megitta.

– A városban akadt dolgom. Útközben rám esteledett. Útbaigazítást kértem a cimboráidtól. De azt hiszem félreértették. – kellemes baritonja jól illett robosztus alkatához. Őszbe forduló haja ellenére, korántsem volt puhány. Egész megjelenése erőt és tekintélyt sugárzott. Még köteleiben is határozott nyugalmat árasztott, bár ez sem mentette volna meg a martalócoktól. Rőtszakáll fia időben érkezett. Ránézett a kardjára. Theo átnyújtotta neki a fegyvert. Ahogy előrehajolt, apró kis bőrtok tűnt fel nyitott inge alatt. Vékony ezüst láncon lógott, majd ahogy az ifjú kiegyenesedett, újra eltűnt ruhája rejtekében. Theo észrevette, hogy a kapitány őt nézi. Ujjai megsimították a láncot.

– Szerencsét hoz. Mindenki visel valamit, ami hite szerint megvédi a bajoktól. Persze nem tesz sebezhetetlenné, de elvesztése súlyos hiba.

– Én sebhelyeket viselek. A testen és a szívemen is... – a zsoldoskapitány egy hosszú pillanatig hallgatott, aztán töltött magának.

Theo szemei a sátorlap felé villantak. Egy árny megmozdult, majd leült kint a földre. Őrködnek, gondolta elégedetten.

– Apám mesélte, hogy régebben többször is együtt vadásztatok.

– Valóban így volt. Rőtszakáll akkor még nem tért le a helyes ösvényről.

– Egy thrán zsoldos és egy útonálló. Ritka párosítás.

– Ahogy elnézlek, benned is folyik thrán vér. Apád összeállt egy eltévelyedett báránnyal?

Theo homloka elfelhősödött. Gallo érezte, hogy hiba volt kikezdeni vele. Élete csak egy hajszálon függ és azt a hajszálat ellenségének fia tartja a markában.

– Anyámat nem ismertem. A holtakat tisztelet illeti kapitány.

Gallo bólintott, majd megemelte a kupáját.

– A holtakra!

Újból ittak. Theo végigheveredett a hatalmas párnákon. Némán intett, hogy vendége követheti példáját. A zsoldoskapitány más körülmények közt talán soha nem tette volna meg, de most emésztő fáradtság vett erőt rajta. Küzdött a rátörő álmoság ellen, nem akart elaludni. Az élete továbbra is veszélyben volt. Mintha egy csörgőkígyó vendégléne meg. Rótszakáll fia a tüzet nézte.

– Itt nem támadnak rád. Tisztelnek engem, és engedelmeskednek. Amíg melletted vagyok, nem bánthatnak.

– Nagyon fiatal vagy még, máris igen nagy tekintélyt vívtál ki magadnak. Hogyan csináltad? Öltél, fosztogattál?

– Én nem vagyok gyilkos. Nem minden útonálló egyforma kapitány uram. Ahogy nem egyformák a zsoldosok sem. – elmosolyodott. Gallo figyelmesen nézte nyílt vonásait. Theo csakugyan különbözött a fajtájától. Szemeiben nem gyűlölet vagy kegyetlenség lobogott, hanem kíváncsiság. A thrán ekkor lassú mozdulatokkal, a zekéjébe nyúlt, végig szemmel tartva az útonállót. Figyelmük egyetlen pillanatra sem lankadt és Theo keze eközben végig a tőrén volt. Ám az idős katona nem fegyvert rejtegetett. Gyűrött papírost húzott elő zekéjéből. Mikor azonban a fiatalember felé nyújtotta, az szinte szégyenkezve rázta meg fejét.

– Nem tudom elolvasni.

– Hogyhogy? Gondolom Rótszakáll taníttatott.

– Igen... csakogy nem tudtam megtanulni a betűket. Hiába is próbálkoztak. Nem ismerem fel őket és le sem tudom írni. – elpirult. Igen. A hírhedt martalóc fia úgy pironkodott, akár egy szűzleány. Gallo csodálkozott.

– Akkor hogyan boldogulsz?

– Mindig van nálam egy jó kis tőr! – kacagott az ifjú.

Egyikük sem aludt. Bár kitűnően szórakoztak, arról egyáltalán nem feledkeztek meg, hogy tulajdonképpen egymás ellenségei. Csupán erre az

éjszakára kötötték fegyverszünetet, amint Gallo elhagyja a tábort, minden visszatér az eredeti kerékvágásba. A thrán kapitány a falakat díszítő kardokat tanulmányozta. Theo intett neki.

– Nyugodtan nézd meg közelebbről őket.

– Sokfelé járhattál. Néhány igen ritka tör is van ezek közt.

– A gyarmatokról hoztam magammal. Még akkor, amikor Rótszakáll afféle önkéntes száműzetésben élt.

– Igen. Emlékszem azokra az évekre. Nyugalom és béke honolt a Sever partján.

– Azért most sem panaszkodhatsz. Nincs lázadás, nincsenek rablógyilkosságok.

– Az igaz. Viszont a belháborúk megnövekedtek.

– A törzsek ezt egymás között intézik el. A zsoldosoknak ehhez semmi közük.

– De igen, annyiban, hogy a helytartóság félti birtokait.

– Ó a birtokok! És mi van az éhezők tucatjaival, akik bokrokban és barlangokban húzzák meg magukat?

– Sajnálatra méltók, de nem tehetünk értük sokat. Dolgozni nem akarnak, pedig munka akadna épp elég.

Megintcsak dühödten néztek egymásra. Kettejük véleménye igencsak különbözött. Végül Gallo megenyhülten ült vissza előző helyére.

– Olyanokon vitázunk, amin nem változtathatunk. Van aki földönfutó és van akinek megvan mindene. E két csoport között élünk mi. Alamizsnával segíthetünk, de ez csak ideig óráig csillapítja a nyomort. Nem eteni kéne, hanem lehetőséget adni a termelésre. De ehhez egy ember kevés. A vagyon pedig azok kezében van, akik csöppet sem törődnek a nagy tömegek boldogulásával. Talán majd egyszer, ha a világ új eszméket állít fel. A jelen még nem érett meg a változásra.

– Nocsak. Érző szív lakozik a zord külső mögött?

– Nem minden katona egyforma fiú. Mintha az előbb valami hasonlót említettél volna.

Theo vigyorogva nézett rá. Tréfásan megfenyegette ujjával.

– Csak vigyázz kapitány. A végén még megkedvellek és lehet, hogy el sem engedlek.

Gallo odanyújtotta kupáját. Csöndesen figyelte, ahogy a napbarnított kezek töltenek neki.

– Nem hasonlítasz apádra.– szólalt meg hirtelen. Theo tekintete egy pillanatra elidőzött az idős férfi arcán.

– Valóban nem. Talán valamelyik őszám vonásait hordozom. De annyi bizonyos, hogy veszettül jóképű vagyok!

A thrán kacagni kezdett. A sátor előtt kuporgó őrszemek régóta izgatottan fülelték a bent folyó beszélgetést. Nem hallottak sokat, de a gyakran felharsanó nevetés hangja aggodalommal töltötte el őket. Rótszakáll fia talán túlságosan is közel engedi magához a zsoldost. Nem lesz ennek jó vége. Vezérük pedig csak nem akart felbukkanni. Fegyvereik az ölükben pihentek. Az első gyanús jelre közbelépnek.

– Mesélj magadról fiú. Sohanem akartál mást az élettől, mint bújosni, osonva élni, lesve a kedvező alkalmat és bízni az istenek jóindulatában? – kenyeret szelt magának és az útonállónak. Úgy falatoztak, mintha kezdettől megértették volna egymást. Theo szórakozottan forgatta kezében törét.

– Valaha voltak álmaim. Család, egy kis birtok, néhány ló. De aztán apám száműzetése rádöbentett, hogy nem léphetek ki az árnyékából. Az ő neve egy az enyémmel. Ahogy a sorsom is.

– A sorsodat az istenek döntötték el. Talán még nem leltél rá a helyes útra. Ha eljön az ideje ne félj, rákényszerítenek. – intett a kenyérrel. Az ifjú szemei villantak egyet.

– Talán szolgáljak egy nagyurat, megfosztva magam az áldott szabadságtól?

– Így pedig a hordát szolgálod, nap mint nap szembenézve a halállal. Melyik a jobb?

– Te megbíznál bennem? A seregbe fogadnál? Vajon nem járna-e minden pillanatban az az eszedben, istenem mikor fordítja ellenem a kardját?

– Theo felkönyökölt a párnákon. A tűz beragyogta arcát. Hirtelen nagyon fiatalnak tűnt. Gyerekek, aki valami becses ajándékot kapott és nem tud betelni vele. Gallo keményen állta kutató pillantását.

– Igazad van. Valóban erre gondolnék. De lehet, hogy adnék egy esélyt. Ha nem felelnél meg, ígérem gyorsan végeznék veled.

Theo gúnyosan biccentett egyet.

– Nem csalódtam a válaszodban kapitány. Első a biztonság. Most pedig én kérdezek. Miért szolgálod a helytartót, ezt a kövér kappant, aki még egy normális gyermeket sem tudott nemzeni?

– A helytartó valaha megkért, hogy segítsem harcát saját családja ellen. Mikor megnyertük azt az átkozott csatát, vele tartottam. Észak hercege kinevezte őt a Sever városainak élére. Kellott neki egy megbízható ember. Katona voltam, értettem a harcok nyelvét. Sok emberem volt és a célnak pont

megfeleltem. Szolgálataimért cserébe később kaptam egy kisebb földet és felépítettem rajta az erődöt. Immár több mint húsz éve élek ott.

– Egyedül?

– A feleségemmel és a szolgálakkal.

– Szép asszony a feleséged? – Theo ártatlan kérdése meglepte a kapitányt. A fiú viselkedése egyáltalán nem illett egy martalóc fiához. Úgy beszélgettek, mintha csak nemrég váltak volna el és olyan kérdésekre válaszoltak, melyek igazán személyesek. Gallo nem sok emberrel osztotta meg gondolatait, és őt magát is meglepte, hogy most szinte önkéntelenül felelt az útonállóknak.

– A legszebb, akit valaha is láttam életemben. – csöndben nézték egymást. Egyikük sem szólalt meg hosszú percekig.

– Theo!

A kiáltás odakintről jött. Rőtszakáll fia felpattant és eltorlaszolva a keskeny kilátást, kidugta fejét a sátorból.

– Mi történt? – suttogta.

Cimborái körbevették.

– Valószínű, hogy Gallo emberei járnak az erdőn. Úgy csörtetnek, hogy a vaddisznók is megirigyelnék őket.

– Azt akarják, hogy jelenlétük világos legyen. Nem fognak támadni. Nem kockáztatják vezérük épségét. De csak legyetek résen. Hajnalban elkísérem a kapitányt a leégett erdőig, aztán továbbállunk. Apámról semmi hír?

– Valamelyik szajhával mulatja az időt.

– Jó. Bármi van, csak szóljatok.

Gallo ülve várt. Nem nyúlt a fegyveréhez és Theo nagyra értékelte a barátságos gesztust.

– Az embereid odakint vannak. – mutatott a háta mögé. A thránból intott.

– Tudok róla. Meghagytam nekik, hogy csak akkor avatkozzanak közbe, ha valóban veszélybe kerülnek.

– Miért jöttél az erdőbe?

– Emlékezni... – Gallo nem beszélt többet. Üldögélve várta meg a hajnalt, majd felöltve kardját kilépett a fiú után. Rőtszakáll emberei vészjósló némasággal fogadták és irigykedő pillantásokkal méregették súlyos fegyverét. A zsoldoskapitány tudta, hogyha a fiú nem lenne, elevenen szétszaggatnák. Emlékezetes volt ez az éjszaka. A fiú mindamellett, hogy veszedelmes haramia, emberi érzéseket mutatott és megvan a magához való esze. Lovas sértetlenül várakozott a többi hátassal együtt. Amikor meglátta gazdáját, örömteli hangon felnyerített. Gallo megveregette az állat nyakát, aztán nyeregbe pattant.

Ahogy Theo ígérte, elkísérte éjjeli vendégét az erdősáv széléhez. A lassan eszmélő fényben különös torzók bukkantak elő. Valaha sudár fák voltak, mostanra csupán elszenesedett csonkok, melyek a halál könyörtelenségét hirdetik megkínzott csontvázukkal. Theo lova horkantva ágaskodott fel, ám a halk szavak megnyugtatták.

– Az elégett erdő. Biztos, hogy erre akarsz továbbmenni?

Gallo néhány lépésnyit előrelovagolt. Akkor megfordította hátságát.

– Tartozom neked Rőtszakáll fia. Éjjel hallottam énekelni az embereidet. Gyere majd el a birtokomra és meghallhatod az én katonáimat. Legalább ilyen remek dalnokok.

– Szavadon foglak kapitány! – intett nevetve az ifjú és elvágatott. Gallo megvárta amíg végleg eltűnik a kis ösvény végén, aztán füttyentett egyet. Sötét köpenyes alak lépett elő és hátrahajtotta csuklyáját. A zsoldosok kapitánya megkönnyebbülten lélelgezett fel.

– Sikerral jártál?

4. Fejezet

QUAID

A fiatalember bólintott. Arcán, melyet megvilágított a hold szégyenkező mosoly suhant át. Szénfekete hajába apró levelek tapadtak meg, látszott, hogy az erdőn várakozott. Megragadta a ló kötőfékét és közelebb lépett. Gallo érdeklődve hajolt felé.

– Bent voltam a kocsmában. Rőtszakáll valóban ott járt, de aztán korán távozott. Megneszelte a katonák közelségét.

– Jó munkát végeztél Quaid.

Szavaira az ifjú szemeiben büszke fények jelentek meg, és boldogan villantotta ki egészséges fogait. A testőrkapitány elkapta pillantását, aztán megveregette lovának nyakát.

– Menj vissza, majd érted küldetek, ha itt az idő. Változott a terv. Ismered Rőtszakáll fiát?

– Láttam már, de még nem beszéltem vele.

– Tartsd szemmel őt is. Mindent tudni akarok róla, merre jár, kikkel találkozik.

– Igen, uram. – várakozva nézett rá. Gallo egy tarsolyt adott neki.

– Most menj. Egyedül térek vissza a helytartóságra.

Szétváltak, akár az árnyak. A fiatal férfi a város felé indult. Köpenyét fázósan fogta össze maga előtt. Egész éjjel a fák között várakozott, mikor pillantja már meg urát. Feltétel nélkül engedelmeskedett neki, soha egyetlen szavát nem vonta kétségbe. Egyetlen istent imádott csak, és az a testőrkapitány volt. Jó oka volt erre a sírig tartó hűségre...

Életének első felét egy nyomortanyán töltötte. A legalantasabb munkákat kellett elvégeznie, a néember pedig, akitől enni kapott, további megalázó tettekre kényszerítette. Quaid már gyermekként megtapasztalta mindazt a szenvedést, amit más talán egész életében elkerül. Nem ismerte a szeretetet és ő sem volt képes rá. Kitépték szívét még a születése hajnalán.

Amikor elég erős lett, eladták egy emberkereskedőnek. Szép összeget fizetett érte, és bízott abban, hogy hamar megtérülnek kiadásai. Sok árvát vett meg rajta kívül, de azok elhullottak még mielőtt a szállásukra értek volna. Őt napokig ütötték, hogy végre hajlandó legyen behódolni. Soha még ilyen szívós

ellenállással nem találkoztak. Tucatnyi vérszomjas idegen közé zárták, akiknek egyetlen feladatuk volt: meg kellett tanítaniuk ölni. Fegyverrel, és pusztá kézzel. Nem lehetett azt mondani, hogy lusta tanítvány lett volna. Még a mesterei is félték egyedül maradni vele, mert tudása révén könnyedén elpusztíthatta volna őket is. Láncon tartották, akár egy emberi fenevadat. Egyetlen cél érdekében vették meg, a tiltott viadalokra szánták. Győzelmeinek jutalma az volt, hogy újra és újra túlélte a halált. Rajta kívül csupán öten voltak, akik rendre élve keltek fel a vértől gőzölgő arénából. Testvérek lettek, és szorongva várták az újabb harcokat.

Quaid először tapasztalta meg, milyen az, ha egy másik emberi lényért remeg, ha megpróbálja az üvöltésekből kiszűrni barátja hangját, és milyen a gyász torokszorító érzése. Amikor végleg magára maradt, döntött. Nem félt a jövőtől. Már semmi újat nem tartogatott számára. Túl volt mindazon a borzalmon, mely embert csak megkísérthet, fájdalom és kín hidegen hagyta. Épp eleget tudott, hogy megéljen a saját lábán. Ha csak tehetne, a közelében társalgó kereskedők és nemesek párbeszédét hallgatta, így sokkal több mindent magába szívott, mint azt bárki is feltételezte róla. Készen állt arra, hogy kezébe vegye sorsát. Erre pedig csak egyetlen módszert tudott. A halál szolgálója volt, és bízott abban, hogy tudása segítségére lesz.

A félkör alakú rom, valaha színház lehetett. Mostanra elvesztette régi pompáját, az egykor gyönyörű szobrok torzói a múlandóságot hirdették. A rettenetes haláltusákból megszülető nyeremény azonban feledtette a hely pusztulását. Csupán félig fedte a rozoga tető. Kötelekkel pányválták ki, nehogy egy erősebb szélroham a fejükre döntse. Az aréna kívül esett a városon, egy barlangomlás tövében épült. Legalább kétszázan befértek a tető alá és a porond előtti szabad térség is mindig dugig volt a fogadókkal. Súlyos összegek cseréltek itt gazdát, miközben a holtakat kirángatták az apró kövekkel felszórt hátsó udvarra, ahol már tombolva vártak az óriási kutyák. Ez nem a tündérmesék világa volt. Itt valóban csak a legrátermettebb maradhatott életben. A bajnokok, akik közé Quaid is tartozott, elzártan éltek valami koszos barlangban és csak a viadalokra hozták elő őket. Ellenfél mindig akadt, rabszolgák és szökött rabok alkották a halálraszántak népes seregét. Sokszor a gyarmatokról is hoztak egy-egy elrabolt harcost, ilyenkor a két kultúra összezapása sok izgalmat tartogatott. Havonta egyszer pedig rabnők harcoltak egymással, akiket aztán odalöktek az életben maradt gyilkosok elé. Sokan akkor találkoztak először asszonnyal, bár ezek a vérben forgó szemű háрпиák inkább hasonlítottak a poklok szajháira, mint a női nemre.

Quaid azon az éjjelen, amikor megszökött, két régebbi ellenfelével vívta meg csatáját. Arcukat szokás szerint nem látta, ahogy azok sem az övét, mert hevenyészett álarc takarta vonásaikat. De felismerte őket sérüléseikről és mozgásukról. Tizenöt napig voltak összezárva, mielőtt a Kontinens legnagyobb tiltott arénájába, a keleti partok homoksvatagába szállították volna őket. Lenyűgöző méreteivel valóban a halál leginkább kedvelt színháza volt. 50000 néző izgulhatta végig nap-nap után a véres játékokat. A kígyózó Sárga-sivatag homoktengere felitatta a könnyeket és vért. Az ülésorok között kis kőtáblák jelezték a helyi méltóságok neveit, a páholyokban egész családok foglalhattak helyet. A körkörös oszlopokon az elesett harcosok neve volt feltüntetve és volt még hely bőven. Itt működött a leghíresebb iskola, így a fiatalember alaposan elmélyedhetett a harcok művészetében. Ott még nem kerültek össze vére menő küzdelemben, de a gyakorlások végtelen óráiban sok mindent tanultak egymástól. Quaid nem felejtett semmit. Hibáik most elárulták őket. Az egyik férfi túl alacsonyan ütött, mert jobb karja elég nehezen mozgott, egy baleset következtében. Quaid emlékezett erre, és könyörtelen rohamot indított. Vágásai, szúrásai mind találtak, a harcos kifröccsenő vére őt magát is alaposan beszennyezte. Ellenfele csakhamar a földön feküdt. Quaid bár úszott a vérben, egyelőre nem kapott súlyos sebet. Szemei pokoli fénnel villantak elő a vörös álcából. A maszk alatt izzadtság, könny és nyál keveredett össze, de nem törődhetett vele. Csupán annyit tett, hogy mint egy nagyra nőtt eb megrázta magát, majd krákogott, hogy orrát valamelyest felszabadítsa. Egykori társa megpróbálta megkaparintani elejtett kardját, ujjai kétségbeesett igyekezettel nyúltak felé, de Quaid a fegyver és a legyőzött közé állt. Felemelte fejét. A tömeg ujjongott. A szinte tapintható izgalom a halál közelségét jelezte, a vértől és kintől megrészegült közönség úgy várta a meggyötört szív utolsó dobbanásait, mintha kedvesét ölelte volna. Quaid a gazdáját figyelte. Tudta, hogy még fogadnak és ő csak akkor fejezheti be a párviadalt, amikor a férfi int neki. A földön fekvő némán várt. Nem mindegy hogyan hal meg. Legyőzték. Fejet hajtott gyilkosa előtt. De ha a tömeg tovább fogad, azt hosszadalmas agónia reményében teszi. Quaid gazdája diadalittasan emelte fel vaskos karját. Az ifjú ekkor ránézett egykori bajtársára. Tekintetük egymásba fúródott.

– Ne szerezz örömet nekik, fiú! – nyögte a férfi és elfordította fejét. Quaid nem mozdult. Kardjáról ütemesen csöpögött a vér, miközben a földön heverő harcos összerándult a fájdalomtól. A tömeg csalódottan hördült fel, majd egyre hangosabban követelte jussát. Apránként kellett volna vérét vennie, amíg kegyelemért nem ordít a saját mocskában fetrengve. De most nem ez

történt. Amikor a férfi meghalt, Quaid elhomályosult látása kitisztult és már észrevette a dühödten közeledő emberkereskedőt. Kezében megmoccant a kard, majd belevágta pengéjét a halott torkába. De ez már nem volt ugyanaz, alvadt vér fröccsent fel a melléig.

A másik ellenfél ezalatt tétlenül várakozott. Igyekezett kiélvezni maradék idejét. Már akkor tudta, hogy ez a nap lesz számára az utolsó, amikor megneszelte ellenfelét. Csak egy vállrándítással felelt a hírhozónak. Legalább egy régi cimborá küldi át a másvilágra. Quaid gazdája nem egyedül érkezett. A nézők legnagyobb öröme, két tagbaszakadt óriás kísérté, akik az engedetlen rabszolgák rémálmainak állandó szereplői voltak. Most azonban nem azért jöttek, hogy agyba-főbe verjék, csak a kereskedőt kísérték, nehogy Quaid véletlenül elfelejtse ki az úr és ki a szolga. A köpcös férfi lekevert neki néhány pofont, és a sarokban várakozó másik harcosra mutatott.

– Ha ő győz, kivájjatom veled a szívedet, hogy még látni fogod az utolsó dobbanásait. Utána pedig megetetem veled és trágyát tömetek a helyére.

Szolgája nem válaszolt. Felesleges is lett volna. A fogadások megtörténtek. Mindenki visszatakarodott a helyére és ők ketten körözni kezdtek a vértől gőzölgő homokon. Megszűnt a külvilág, az arcok elmosódtak. Csak a villanó fegyverek és a gyorsaság számított. A harcos kipihent volt és igen erős. Az előbb csak apróbb szerephez jutott, néha akadályoznia kellett a fiút, mert ketten voltak egy ellen. De most már csak ők voltak. Hálót dobott felé, de Quaid ügyesen elhajolt, így az egy előkelőség tiszta ruhájára csapódott, befröcskölve azt vérrel és homokkal. A nemes vadul felüvöltött és arcára kente a vért. Egyesek rémesen viselkedtek távol az otthonuktól. Gyereklányokat rontottak meg, akiket pár garasért löktek oda hozzájuk éhező szülei és esténként megfűrödtek a harcolók szenvedéseiben.

Quaid támadott, a kardok fémes hangja felborzolta a kedélyeket. Az üvöltözés megint elkezdődött. Karok lendültek a magasba, idegen nyelven bíztatták őket a messziről jött fogadók. A segédek lándzsákat dobtak be eléjük, az egyiket még röptében elkapta ellenfele és továbbküldte célba véve Quaid-et. Az ifjú nem mozdult, elképesztő hidegvére lenyűgözte a húsán élősködő népet. A lándzsa sebesen szelte a levegőt és felhasította bal combjának külső oldalát. Quaid nem törődött a fájdalommal, csak kirázta szeméből az izzadságot és ő is elhajította a maga fegyverét. A küzdelem eldőlt. A dárda rezegve állt meg a harcos széles mellkasában és ő ámuló szemekkel nézte ahogy vére utat tör szívéből. Térdre rogyott, de még nem halt meg. Esdeklő mozdulattal nyúlt a fiú felé és rángatózó ajkain néma kérdés lebegett. Quaid összeszorította fogait és két hosszú lépéssel mellette termett.

Lenyúlt, megragadta a férfi haját, majd egyetlen rántással kitörte a nyakát. Ezek után sarkon fordult és a helyére ment, ahol leöntötték egy vödör hideg vízzel. Meg sem nézték előbbi sebeit.

Rongyai cafatokban lógtak rajta, és mivel már nem vette hasznukat, leszaggatta azokat magáról. Elismerő füttyszó kísérte a jelenetet és Quaid szemeiben őrült lángok jelentek meg. Jól látta kik azok, akik éljeneztek. Többször is meg akarták vásárolni, de nem azért, hogy harctudásával szórakoztassa őket. Ám az emberkereskedő okos volt és nem vált meg legértékesebb foglyától. Most tehát elhessegette őket és egy bottal megpiszkálta a sarokba húzódó ifjút.

– Készülj! Ez csak szórakozás volt. Ma az adámiaival küzdesz. Gyenge, mert valami szajha rámászott. Lassan öld meg, sok az adósságom. – röhögött és ütésre emelte a botot. Quaid behúzta a nyakát és felmordult. A férfi hahotázva ment tovább. A fiú a szeme sarkából leste, akár egy alvó fenevad.

A teste fáradt volt, de az esze nem. A fogadások hevében elfelejtkeztek arról, hogy megkötozzék, ahogy azt eddig is tették. Hiba volt! Felkapta az egyik elejtett dárdát és pokoli vigyor kíséretében beledobta gazdája tátott szájába. A döbrent rémület megbénította kínzóit, mire a fiú kihasználva tehetetlenségüket, odaugrott az egyik kötélhez és mászni kezdett rajta. A török és kardok, amiket felé hajítottak, csupán könnyű karcolásokat okoztak testén. Felkapaszkodott a tetőre és elrugaszkodott róla. Az alaposan megkínzott nádfedél nem bírta tovább és nagy robajjal rászakadt a bent tolongó sokaságra. A fáklyák lángra kaptak. Futott ahogy csak bírt, többször elesett az emésztő sötétben, de csak bukdácsolt a szabadság felé. Hallotta az ordításokat és boldog volt. Megfizetett mindenért. Amikor elég messze ért, remegő lábakkal megtorpant és visszafordult. Távolról szemlélte a kavargó lángtengert és az elfeketedve botorkáló élőhalottakat.

Végignézett magán. A vértől és portól eltekintve meztelen volt. Fekete haja csapzottan omlott vállára, szemeiből könnyek törtek elő. A lelkét siratta. Ám elkeseredése nem tartott sokáig. Dacosan emelte fel fejét és a ropogó lángokat fürkészte. Tudta, hogy keresni fogják. Annyit már megtanult, hogy minél messzebb menekül, annál könnyebben utoléri, mert pihent lovakkal vágtatnak majd utána. Első balszerencés szökése remek lecke volt számára. Quaid okos volt és nemcsak sikereiből tanult, hanem saját és mások kudarcaiból is. Így tehát keresett egy kidőlt fát és tűz körömmel beásta magát a rönk alá. Összekuporodott és fejét a karjai alá rejtette. Már nem érdekelte, hogy megtalálják-e. Csak aludni vágyott ítéletnapig.

Hajnaltól elkészült a közeli patakhoz. Lerogyott a partjára de ahhoz már nem volt ereje, hogy igyon is a vízből. Arra tért magához, hogy egy férfi térdel mellette és gyengédnek nem mondható mozdulatokkal öblögeti sebeit. Amikor észrevette, hogy a fiú eszméleténél van, megemelte fejét és néhány kortyot itatott vele. Quaid összerázkódott, de sikerült legyűrnie émelygését. Védekezően emelte fel karjait. Lázás volt, szemeiből csak úgy sütött a belső láng. Olyan gyengének érezte magát, hogy egy kamasz is eltáncálhatta volna. Nem tudhatta mit akar tőle az idegen. Védtelen volt és elesett. Jobban félt, mint amikor életre halálra kellett küzdenie.

– Nem súlyosak a sebeid, de pihened kell. – a férfi lefogta karját és addig mosdatta az ifjú piszkos képét, amíg az tiszta nem lett. Akkor elégedetten engedte el. Quaid dühödtt fújással hengeredett arrébb. Akár egy felbőszített oroszlán. Az idegen nevetett.

– Ugyan már Quaid! Meg kell köszönnöd, hogy megmentettelek.

A fiú reszketett a reggeli hidegben. Vacogva leste a férfi minden mozdulatát.

– A nevem Gallo. A helytartó zsoldosa vagyok. Megvettelek a gazdától kétszáz aranypénzért. Nagyon sokat fizettem érted fiú. Négy jó lovat vehettem volna ezen a pénzen. Erre te meglepsz! Se pénz, se ember. Mondhatom nagyon dühös lettem.

– Nem leszek többé szolga! Ölj meg ha úgy tetszik, de nem szolgálok többé! – végre megszólalt. Hangja hűvös és érzelemmentes volt. Mintha nem is ő beszélne. Szemei hidegek lettek, akár a rohanó patak vize. A férfi ekkor odadobott neki egy köpenyt és egy kenyérvéget. Quaid rávetette magát az ételre és fuldokolva nyelte. Olyan volt, akár egy vadállat. A tekintete azonban megváltozott. Gallo némán várt. Lová kissé távolabb legelészett, ügyet sem vetve kettejükre. Quaid lehasalt a patakhoz és ivott a tenyeréből. Védtelennek tűnt, de korántsem volt az. Éberén figyelt és a legkisebb neszre megpördült felmarkolva egy nagy adag sarat. A férfi azonban ugyanott állt és karba tett kézzel nézte őt.

– Mit akarsz tőlem? – a fiú bizonytalanná vált. Ételt kapott és ez meggyengítette ellenállását. Gallo lassan letelepedett a fűbe. Olyan természetességgel tette, mintha mindennapi kedvtelése lenne. Quaid gyanakodva méregette. Nem tudhatta, mikor fordítja ellene fegyverét. Amikor a férfi a kardja után nyúlt, hátrált egy lépést a víz felé. De a zsoldos csupán lecsatolta övét és maga mellé tette.

– Láthatod, hogy jó szándékkal vagyok irántad. Igazán leülhetnél végre, hisz alig állsz a lábodon.

– Nem, nincs rá szükségem. – dacosan nézett rá. Csupaszb lábain jól látszottak a néhai bilincsek nyomai. A köpeny valamelyest csökkentette póroságát, de őt az sem zavarta volna, ha pucér marad. Csak azért vette fel, hogyha menekülnie kell, akkor magával vihesse. Gallo magában mulatott rajta.

– Quaid, a bajnok! Szeretnéd tudni, miért vettelek meg igaz? Láttalak harcolni. Többször is. Szükségem lenne egy ilyen jó harcosra, amikor az útonállókat üldözöm.

– Eleget öltem. – mordult fel a fiú.

– Olyan módszereket tudsz, amik még előttem is ismeretlenek. Megtaníthatnád a katonáimat.

– Nem.

– Quaid, az enyém vagy. Azt teszed, amit én mondok. – újabb kenyérdarabot vett elő és lassú mozdulatokkal vágott belőle. Nem nézett a fiúra, de érezte annak minden gondolatát. Beleharapott a kenyérbe. Quaid nem bírta levenni mozgó szájáról a szemét. Az ő fogai is őrlöni kezdtek.

Állandóan éhes volt. Sokszor még a harcok után sem kapott enni és ilyenkor vérengzővé vált. Újabb fogadások és újabb áldozatok követték egymást, amíg csak eszméletlenül nem esett össze. Így tudták csak betörni, ez volt az egyetlen módszer. Gallo levágta a kenyér megkezdett részét és a köztük lévő távolság feléig hajította. Aztán várt. A fiú szemeit elfutották a könnyek. Végigfolytak az arcán, miközben sután megpróbálta letörölni azokat. Nem tudott mit kezdeni a rátörő érzésekkel. Ez nem volt sem félelem, sem fájdalom, inkább a kettő furcsa keveréke. Keze előre lendült és elhajította a sárgombócot, ami nagyot puffanva lapult szét Gallo barna zekéjén. Ugyanakkor odaugrott felmarkolta a kenyeret, majd villámgyorsan eltüntette szájában sárosan, nem törődve a piszokkal. Gallo nem mozdult. Újabb percek teltek el, miközben egyikük sem szólalt meg. Quaid egyetlen pillanatra sem tévesztette szem elől, még akkor sem, amikor a combján lévő seb a hirtelen mozdulattól vérezni kezdett.

– Hol vannak a szüleid? – a kérdés váratlanul érte. Értetlenül meredt a zsoldoskapitányra.

– Meghaltak? – Gallo letörölgette magáról a sarat.

– Nem tudom, hogy vannak-e szüleim. – válaszolt rekedten.

– Hol születted?

– Nem tudom. – nagyot nyelt.

– Tudsz egyáltalán valamit?

– A némberek mindig csak így hívtak: az a bűdös thrán disznó! – gyűlölet izzott a szemében, ahogy elmerült csekély emlékeiben. Gallo fürkészve nézte

az arcát. A fiú bár nem tudhatott róla, igen fontos dolgot mondott az imént. Tekintetük találkozott. Gallo bólintott.

– Nem lehettek valami kedvesek. Thrán disznó. Akkor már ketten vagyunk.

Quaid nagyot nézett. Azt hitte egykori gúnyneve csak őt magát jelenti. Most kellett megtudnia, hogy az egy népcsoport neve. A kés újabb falatot szelt le. Az életet jelentő kenyér most valamivel közelebb esett a nyugodtan üldögélő férfi csizmáihoz. A fiú habozott. Számára túlon túl nagy volt a távolság. Nem mozdult, de lábaiban szétaradt a türelmetlen vágy. Aztán már csak az ételt látta. Hívogatóan nagyra nőtt és puhán feküdt a fűben. Gallo akkor csapott le rá, amikor felmarkolta a vágyott falatot. Teljes súlyával ráhengeredett és nemcsak karjaival, hanem lábaival is átkulcsolta vergődő testét. Quaid halálosan rettegve próbált szabadulni. Máskor már felülkerekedett volna, de elaltatott gyanakvása miatt kelepcébe került. Gallo keményen tartotta, miközben halkan mormolt neki. Szavakat, vagy érthetetlen halandzsát, mindegy volt. Lenyomta a fűbe úgy, hogy moccanni sem bírt, de még ekkor is küzdött ellene. Teste meg-megrándult, mezítelen lábai kikapálták a fűcsomókat. Riadt tekintete a távoli réteket nézte, ajkai vacogtak a félelemtől. A férfi egyetlen pillanatra sem hallgatott el, úgy duruzsolt a fülébe, mintha egy gyermekhez beszélne. Időtlen ideig szorította, mígnem megérezte az ellenállás gyengülését. Erősebb és testesebb volt, míg a fiú kimerült és sebesült. Egyik karjának szorítását meglazította kissé és megveregette Quaid arcát. Amikor foglya újult erővel próbált szabadulni, félig ülő helyzetbe tornázta fel magát és a melléhez szorította fejét. Quaid nyöszörögve hevert a rettentő erejű ölelésben, mígnem rémülettől megdermedt érzékei felfogták azt a hangot, amit először hall az ember. Gallo dübörgő szívverése elnémított mindent a közelben. Urallta és eltelítette, egy ütemre vert az övével. A férfi hangja most távolinak tűnt, elveszett a szívdobogás megnyugtató dallamában. Quaid ökölbe zárt kezei szétnyíltak, fogai csikorogva engedtek szorításukból. Tett még néhány hasztalan kísérletet, de már egyre bágyadtabban. Gallo, továbbra is szorosán fogva őt változtatott testhelyzetén, tudva, hogy sokáig fog még itt kuporogni. Óvatosan ringatta észrevétlen lazítva karjai szorításán. A fiú kapkodva szedte a levegőt, mint a kisgyermekek nagy-nagy zokogás után.

– Nincs semmi baj... semmi baj Quaid. Csak hallgasd a hangomat, más nem fontos. – suttogta és éberén figyelte minden rezdülését.

– Azért jöttem, hogy elvigyelek innen. A katonáim régóta figyelték már a gazdádát. Tudtuk, hogy mi folyik ott. De idő kellett, hogy közéljük tudjak

keveredni. Kiszabadítottunk volna, de te gyorsabb voltál... na, nyughass fiú! – újból magához szorította, mert Quaid összerándult és feldobta magát. Szívszorító volt látni szenvedését, de Gallo tartotta magát. Most minden a következő pillanatokon múlik. Eddig sikerrel járt. Nem hagyhatja abba félúton. Így tehát várakozott tovább. Amikor újból elcsitult a kétségbeesett és hiábavaló küzdelem, óvatosan maga felé fordította a fiút. Quaid halálra váltan nézett rá, szemei egészen kifordultak, ajkai elkékültek. Meg sem bírt szólalni, szinte lélelgezni sem mert.

Gallo a kezeibe vette arcát és várt, amíg az értelem megjelent tekintetében. Megsimította csapzott fürtjeit és lassan beszélt hozzá, lassan és érthetően.

– Vége! Hallod Quaid? Vége. El fogod felejteni, mindez már a múltté. Értetted, amit mondtam? – gyengéden megrázta. A fiú pislogott.

– Jól van. Nem kell beszélned. Elfáradtál. Én is. Pihenj egy keveset. Én itt leszek végig. Vigyázok rád. Pihenj csak. – azzal újra magához szorította.

Quaid összes maradék ereje elszállt. Szinte azonnal álomba merült. Beesüppedt az idegen karjaiba, de még öntudatlanul is hadakozott ellene. Amikor legközelebb felébredt, még mindig ott kuporogtak a patak partján, de már sötétedett. Gallo lenézett rá.

– Most elengedem a karodat. Fekve maradsz, amíg én felkelek. Utána te is felállsz és várod a következő utasításomat. Bólints, ha megértettél.

Quaid engedelmeskedett. Gallo egyfolytában őt nézte, akár a kígyó az elbűvölt egeret. Megkönnyebbülten tápázkodott fel, amikor látta, hogy szavainak valóban súlya lett. Megmozgatta elgémberedett tagjait, aztán lenyúlt érte és segített lábra állnia. Quaid szótlánul figyelte, ahogy hátat fordít neki és a lovához indul. Gallo tudta, hogy az igazi próbatétel csak most következik. A fiú több lehetőség közül választhat. Megöli őt és elviszi a lovát. Sarkon fordul és elmenekül. Végül a legvalószínűtlenebb, hogy egyhelyben marad. A férfi odaért a nyugodtan álldogáló hátashoz. Még mindig nem fordul vissza. Lassan kiengedte a levegőt. A halállal játszott, tudta jól. Kezei megsimították az állat erős nyakát, majd csettintett a lónak. A fiú ugyanott állt és őt nézte. Gallo odaért mellé és felé nyújtotta a kenyér maradékát. Amikor pedig Quaid szemlesütve, remegő kézzel elvette tőle, magához ölelte fejét...

Sokáig lovagoltak. Éjszakába nyúlóan vágattak, mignem távoli fényeket pillantottak meg. Lovasok siettek eléjük, majd csatlakozva hozzájuk, együtt haladtak tovább. Hamarosan feltűntek egy birtok kapui és Gallo üdviválgás közepette léptetett át a katonák sorfala között. Quaid gyanakodva nézte a rengeteg katonát, attól tartva, hogy mégiscsak csapdába került. Egy lépcsősor előtt álltak meg. Valaki futva érkezett, egy pokrócot szorongatva hóna alatt.

Gallo a fiú vállaira terítette és felkísérte a lépcsőkön. Izgatott moraj futott végig a zsoldosok sorain, ahogy ők ketten eltűntek a díszes ajtók mögött. Bent a lovagterem kellemes félhomályában egy asszony várakozott. Hosszú, halványkék ruhájában lebegni látszott a kövezet felett. Quaid megtorpant és rémülten kapaszkodott az erős vállakba. Gallo azonban határozottan vezette tovább. A csupasz lábak csusszanva követték a csizmák kopogását. A férfi leemelt egy fáklyát és a fiú arca elé tartotta, hogy a némán álldogáló asszony láthassa vonásait. A nő közelebb lépett. Elbűvölően szép volt, törekeny, szinte légies teremtés. Haja szigorú kontyba rendezve díszítette magas homlokát. Quaid reszketve állta a szomorú barna szemek kutató pillantását, aztán a nő megrázta fejét.

– Nem ő az.

– Biztos vagy benne?

– A szívem megsúgná Günter. Ez egy árva fiú, de nem Sean az.

– Nem baj. Itt marad, aztán ha felépült, a katonákhoz kerül.

– Mi a neve?

– Quaid. – alig hallhatóan szólalt meg. Gallo ekkor ránézett az asszonyra.

A nő bólintott.

– Isten hozott itthon, Quaid. A szolgák megmutatják, hol fogsz aludni. Kérsz vacsorát?

...mindez már három éve történt. Az emlékek hatására, még most is elszorult a szíve. A következő napok egyfajta lebegésben teltek el. Minden előlről kellett megtanulnia. Elsősorban élni. Türelmesen bántak vele, mert mindenki tudta, min ment keresztül. Nem ő volt az egyetlen hasonló sorsú ifjú a birtokon. Még négyen voltak, akik a környező helytartóságok területéről kerültek ide. Gallo, valamiért megszállottan kereste az elárvult thrán ifjakat, akik a huszas éveik elején jártak. Csak a házaspár bizalmas emberei tudták az okát és meg is tartották maguknak.

Quaid tehát megtanult rendesen enni, öltözködni, beszélni és amikor eljött az ideje, tanítók vették szárnyaik alá. Lassan, de biztosan haladt afelé, hogy ugyanolyan gondtalan fiatal férfi váljon belőle, mint a környezetében élők. Grete a testőrkapitány felesége, ritkán jött közénk, de ha felbukkant kedves alakja, a katonák szívét forró öröm járta át. Valamennyien rajongva szerették és készek voltak életüket adni érte. Quaid nemsokára barátokat szerzett és aztán eljött a nap, hogy megkezdhette feladatát, amire a kapitány kiszemelte. Legalább olyan jó tanár volt, mint azok, akik vele foglalkoztak. Gallo katonái

komoly hírnévre tettek szert és a helytartónak bizony nehéz szívvel kellett igent mondani a kérésekre, mert nem egykönnyen vált meg zsoldosaitól.

Gallo egyenrangú félnek tekintette őt a küzdőtéren. Sokat tanultak egymástól és remek csatákat vívtak. Hamarosan nélkülözhetetlenné vált és árnyékként kísérte urát, bármerre is ment. Egyre komolyabb feladatokat kapott, melyeket maradéktalanul végre is hajtott. Gallo megkedvelte őt és ami még soha senkivel szemben nem fordult elő, tökéletesen megbízott benne. Talán Quaid ragaszkodása tette, talán a találkozásuk különleges volta, nem tudta. Nem is volt fontos. Most, hogy rábízta Rőtszakáll követését, nagy veszélynek tette ki őt. És bár tudta, hogy az érzelmek veszélyesek lehetnek, nem tagadhatta, hogy bizony félti tőle. Bár Quaid mestere volt a halálnak és gátlástalanul ölt ha a feladat úgy kívánta, halhatatlan azért nem volt. Gallo remélte, hogy ezt a feladatot is sikerrel teljesíti és élve látja viszont eddigi legnagyobb reménységét.

Az ifjú kora délelőtt érkezett meg a kocsmába csaknem egyidőben Deannel. Leült az egyik asztalhoz és tanulmányozni kezdte az iszogató vendégeket. Szemtanúja volt Lucia molesztálásának és magában elismerően bólintott, a lány talpraesett válaszát látva. Megfigyelte, hogy a fiatal pap és a csinos kis szolgálólány ismerik egymást, még ha futó is az ismerettség. Beszélgetésüket ugyan a nagy lármától nem hallotta, de arcukból jól olvasott. Valami közös dolog összekapcsolja kettejüket, bár ez számára nem volt lényeges. Aztán amikor Theo befutott, felgyorsultak az események. A fogadtatásból rögtön látta, hogy bizony fontos személyiség érkezett. A kutató pillantások, a lehalkuló beszélgetések, mind arra engedtek következtetni, hogy a fiatalember közeli ismerőse Rőtszakállnak. Az ifjú távozása után nem sokkal megérkezett maga a rettegett útonálló is. Quaid most már biztosan tudta, hogy az előbbi ifjú a férfi fia. Most tehát nem volt más dolga, mint kényelmesen hátradőlni, és minél többet megtudni a haramia körül zajló történekekből. A zenész újra játszani kezdett, a kocsmáros pedig elvegyült a zajongó tömegben.

– Frigo! Te kövér uzorás! A fél Kontinentst bejártam, de a te borodnak nincs párja! – bődült el a hírhedt haramia. A kocsmáros foghíjas szája széles vigyorba szaladt, aztán megveregették egymás vállát.

– Lucia szívem! Hozz gyorsan két korsót, meg egy kis harapnivalót! Gyere cimbora, mesélj. – elhessegetett két kapatos tengerészt, akik ezúttal nem vitáztak vele, hanem hajbókolva elkotródttak. Frigo gyorsan letörölgette az asztalt és belevetette magát a keservesen nyögő székek egyikébe. Lucia azonnal ott termett és rámosolygott Rőtszakállra.

– Jól megnőttél te lány! – ölelte át karcsú derekát az útonálló. – A fiam járt már itt?

– Az előbb ment vissza a táborba.

– Hagyd csak itt a korsókat, majd csendesen eliszogatunk. Mi történt a fejeddel komám?

Frigo arcáról lelohadt a vigyor és egyetlen intéssel elküldte a falfehér lányt.

– Semmiség. Hanem mesélj Walter, hogyhogy visszatértél a Sever partjához? Rég jártál erre. Mindig csak Theo csapatát láttam.

– Forró lett kissé a talaj, hiszen tudod. A thránok nyughatatlanok. A kölyök pedig elég nagy már, hogy elkormányozzon néhány gazembert. Itt mi újság van?

– Semmi különös. Néha jönnek a katonák, de nem sokat kérdezősködnek. Éjfél után pedig kihal a város. Nemigen dugják ide az orrukat.

Quaid elég közel ült hozzájuk, hogy minden szót halljon. Közömbös arccal nézte a táncoló szajhákat és lassan kortyolgatta borát. Ügyet sem vetettek rá, pedig nagyobb veszélyt jelentett több tucat zsoldosnál. Amikor aztán eleget hallott, odasétált a pulthoz és kifizette korsóit. Lucia fáradtan vette el a pénzt és ránézett a kellemes arcú ifjúra.

– Még nem láttalak errefelé. – szólította meg halkán.

– Átutazóban vagyok, a Verve folyóhoz igyekszem. Szállásom már van, de ott nem ilyen szépek a lányok. – ujjai közé vette a lány egy elkóborolt hajtincsét. Lucia szeme felfénylett egy pillanatra, aztán gyengéden kiszabadította haját.

– Mennem kell. – intett a vendégek felé és még visszanézett a pultnál álló ifjúra. Quaid mosolyogva hajolt meg felé, majd gyors léptekkel elhagyta a kocsmát. Kint a városka poros utcáin csak alig néhány járókelő lézengett. Hirtelen vad morgást hallott és egy borjúnyi kutya tápáskodott fel a falak hűvöséből. Az ifjú megtorpant és bár nem félt, erre nem számított. Keze máris a törét kereste, hogy alkalomadtán elvághassa a támadó vad torkát. De erre nem került sor. Füttyszó harsant az emeleti ablakból. Szőke fürtös fej hajolt ki és egy falat húst dobott le az örömteli hangon ugató állatnak. Aztán meglátta a mozdulatlanul álló, felfelé néző ifjút.

– Csak éhes. Remélem... – tette hozzá engesztelő mosollyal. Quaid felismerte. A fiatal pap volt az. Merőben máshogy nézett ki akkori fekete ruhájában és most, könyékig feltúrt ingben. Kíváncsian szemlélték egymást. Rőt szakáll ekkor lépett ki népes kísértével az ajtón és rögtön a bordélyházak felé indultak. Quaid azonnal a nyomukba szegődött. Nem téveszthette szem

elől feladatát. Arra azonban igazán nem számított, mi várja azokban a szépen felékesített házakban.

Rögtön körbevették. Csupa csacsogás, nevetés, simogató és ölelő karok özöne zúrt rá. Illatok és hangok keveredtek, olyan volt az egész, akár egy pörgő tánc. Agyának egy hideg része igyekezett szemmel tartani áldozatát de ahelyett, hogy szavait figyelte volna, azt jegyezte meg, mit is kell tennie. Fízett, ugyanúgy, ahogy az útonállótól látta, majd belekarolt a mellkasához bújó szépségbe és elindult a röhögő martalócok után. A lány azonban félúton megállította és behúzta maga után egy fátylakkal elválasztott kis szobába. Quaid azonnal megtorpant, hiszen neki nem itt kéne lennie. Már indult volna kifelé, amikor a lány egész testével hozzásimult.

Sokkal később, amikor zúgó fejjel és elgémberedett tagokkal kitámolygott a zajos házból, bódultan támaszkodott neki a hűvös falaknak. Képtelen lett volna gyalog továbbmenni, mikor egyetlen dologra vágyott csak, visszatérni a lány selymes karjaiba és átaludni vele az éjszakát. Így hát várt a kedvező alkalomra, majd ahogy egy gyanútlan városi ellovagolt mellette, hátulról rávetette magát, lerántotta a hátsról és ő maga pattant a helyébe. A megtámadott férfi ezek után már hiába kiáltozott, senki nem sietett a segítségére. Esteledett. A legtöbben ilyenkor már a vackaikban ültek. Minek tette ki a lábát, magának kereste a bajt vele.

Quaid elnyargalt az erdő felé. Biztonságos helyen kikötötte a lovat és most már az urát várta. Amit kellett megtudta. Még többet is. Ezen elmosolyodott és nekidőlt a széles tölgynek. A levelek halkán suttogtak és Quaid velük együtt imádkozott. Gazdája nagy veszélyben forgott és ő nem mehetett érte. Gallo el akarta fogatni magát. Ha túléli, úgymint találkoznak.

Hajnamban visszatért a kocsmába és szállást kért. Frigo emlékezett rá és előre örült a busásan tömött tarsoly láttán. Már csak egyetlen szoba volt üresen. Mintha csak számára tartogatták volna. Ledőlt az ágyra és várakozni kezdett.

5. Fejezet

EGY ELFELEDETT JÓSLAT

Gallo némán állt az erdő halott fái közt. Lova türelmesen várakozott, amíg a férfi mozdulatlanúságba dermedt. Hatalmas terület volt kopár és élettelen, madarak sem daloltak az elszenesedett csonkok között. Húsz éve már, hogy ezt a valamikor élettől burjánzó erdőrészt elpusztította a tűzvész és még mindig nem sikerült a természetnek visszahódítania. Mintha örökké így emlékeznének az istenek. És azok, akik túélték a perzselő halált.

A testőrkapitány lassan indult útnak. Léptei nyomán ágak roppantak ketté, csizmáinak lenyomata bennmaradt a szürkés porban. Apró porfelhők kavargtak, majd elenyésztek, ahogy a nehéz léptek továbbhaladtak. Lova bólogatva követte, füleit meg-megforgatva, ha idegen neszt hallott. Gallo nem hazudott a haramia fiának. Valóban az emlékei miatt jött ide. Lelki szemei előtt elvonultak az évek, ő maga egyre fiatalabb lett és hamarosan meghallotta a vidám hangokat, melyek visszaröpítették az időben...

– Günter, a kalapodat itt hagytad! Nélküle még sehová nem indultál útnak! – Grete bájos hangja az istálló mögül szállt felé. Visszarohant hát, karjaiba zárta a nevetve szabaduló asszonyt és ledöntötte a friss szénabálára. Sokáig csókolták egymást, tudva, hogy egy időre elválnak. A férfi óvatosan simította meg a finoman domborodó hasat, mely következő gyermekét rejtette. Grete elkapta erős kezét és csókot lehelt a tenyerébe.

– Ez a gyermek kislány lesz, meglátod! – kacagott elfúló hangon.

– Fiú lesz, akár a másik. Törődj bele kedvesem. Egy ideig még várnod kell arra a lánykára.

– Biztos, hogy Sean elég nagy már ilyen hosszú útra? Hetekig távol lesztek.

– Ne aggódj kedves. Négy éves, kész férfi. Látnád csak, ahogy a szolgálók leánykáival kergetőzik. Nemsokára pedig te is utánunk jössz. Amint elég erős leszel, hogy a babával útra keljete. Nekem előbb kell odaérnem, a helytartó már türelmetlenül vár. Tovább nem halogathattam.

– Tudom jó uram, de azért félek. Soha még nem volt távol tőlem.

– Hát épp itt az ideje. Én az ő korában már a dárdavetést tanultam.

– Látszik is rajtad!

– Asszony! – megdorgálta volna, de az édes ajkak beléfojtották a további szavakat. Átölelték egymást, úgy indultak a szekerek felé. A kis kápolna tornyában halkán harangoztak. Három rövid és négy hosszabb dallam csendült fel. Zömök, hirtelenszöke kisfiú várakozott a hatalmas kerekek mellett és boldogan sikoltott fel, amint meglátta közeledő szüleit.

Gallo felkapta akár a pelyhet, aztán anyja felé fordította. A kisfiú maszatos arca belefúródott a finom női ruhába, alaposan összepiszkolva azt. Grete igyekezett visszafojtani feltörni készülő zokogását és könnyein keresztül integetett utánuk. A lovak nyerítve indultak neki a hosszú és kimerítő útnak. A zsoldosok énekelve haladtak a nyomukban. Sokan közülük soha nem érkeztek meg új otthonukba.

Egy hete voltak úton. A Kontinens gyönyörű tájai elbűvölték a magas kőfalak közt élő katonákat. Jobbára csak akkor látták a természetet, ha harcolniuk kellett. Olyankor is csak a pusztulás nyomai vették körül őket, a fűvet vér áztatta, a patakok vöröslő habot kergettek, ha tükrükbe néztek. Most gyermek módjára örültek a zöld megannyi árnyalatának, a röpködő madaraknak és a friss levegő részegítő illatának. Gallo együtt örült embereivel, különösen azért, mert a fia is vele volt. A gyermeket kézről kézre adták, valamennyien imádattal csüngtek rajta.

Sean volt komor életüknek ragyogó fénye, a dalosmadár, melyre mindannyian áhítoztak. Már korán reggel felébresztette őket, ahogy vékonyka hangján dalolászott apja szekérének biztonságában. Utána visítva menekült a hideg víz elől, de nem volt mese, neki is éppúgy meg kellett mosdania, mint felnőtt barátainak. Kacagva locsolták egymást, amíg a sült kenyér és a forró hús el nem csalta őket a patakoktól. Sean ott kuporgott a nyeregtáskán, így épphogy felérte a közös tálat és nyakig zsírosan falta a mennyei étkeket. A mindennapos gyakorlatozások után indultak útnak, hogy megtegyék az aznapi távot. Gallo ragaszkodott a test átmozgatásához és a rögtönzött harcokhoz. Így mindig ütőképes sereggel indult el, nem érhettenek őket komolyabb meglepetés. Sean apró fakardjával ott vagdalkozott velük együtt és bár fejről minduntalan lecsúszott a túlméretezett sisak, azért hősiesen végigugrálta a nehéz órákat.

A tizenegyedik napon aztán nem várt baleset állította meg a menetet. Gallo egyik katonája lezuhant a lóról és a nyakát szegte. Semmi sérülés nem utalt arra, hogy megsebesült volna az esés előtt. Eltemették a tőzegláp közelében és szótlánul indultak tovább. Egyikük sem járt még ezen a vidéken és néhányan rossz előérzetről panaszkodtak. Gallo igyekezett nem odafigyelni ezekre a

sejtésekre, mert tudta, hogy elég egyetlen babona és serege szétszéled. A thránok semmitől nem riadtak vissza, egyedül az égiek szeszélyeitől. Isteneik ködös magasságokból lestek rájuk, hogy szolgálatukba állítsák lelküket. Az éjszakák nyugtalanok, a nappalok pedig mogorvák voltak. Hirtelen már nem tűnt olyan jó ötletnek a helytartó kérésének teljesítése. A kapitány azonban hajthatatlan volt és továbbmentek. Ketten eltűntek a lápban, amikor szürkülni kezdett, pedig világosan megparancsolta valamennyiüknek, hogy nem hagyhatják el a tábor területét. Fáklyákkal indultak a keresésükre, de a láp nem adta ki halottait. A tüzek egész éjjel lobogtak, egyetlen katona sem hunyta le szemét. Reggelre többeken láz és fáradtság tünetei jelentkeztek, így két napot vesztegeltek a mocsárvidéken. A kezdetleges térkép semmire sem volt jó, ahogy elhagyták a lakott településeket, magukra maradtak.

Gallo tovább hajtotta őket. Mivel addigra fél tucat lovuk is odalett, a katonák átpakoltak néhány szekeret és a felesleget ott hagyták. Ahogy visszanéztek, a sárban ragadt lassan lemaradó szekerekre, azoknak rúdjai, mintha átkot szórtak volna rájuk. Nehézkesen, de átvergődtek a szürke vidéken és végre újra falvakat láttak a messzeségben. De mire nagy nehezen elérték azokat, döbbsen vették észre az istenek újabb szeszélyét. Életnek semmi jelét nem tapasztalták a kiürült utcákon. Fáradtan és kimerülten botladoztak végig a kihalt téren, az éjszakát kénytelenek voltak ezekben a kísérteties kunyhókban eltölteni. Akkor már napok óta nem aludtak és csak szokatlan edzettségüknek köszönhetően, hogy még kitartottak testben és lélekben. Már senkinek nem volt kedve a reggeli mókához, büdösen és koszosan indultak útnak, ha feljött a Nap. Sean hallgatagon gubbasztott a bakon és tágra nyílt szemében kíváncsiság helyett csupán a környező táj tükröződött. Alig akart enni, apjának minden leleményességére szüksége volt, hogy ételt erőltessen a száraz kis ajkak közé. Éjjelente karjaiba vette az alvó kis testét és ülve aludt, szívéen nyugtatva annak nyirkos arcát. Sean nyugtalan alvó volt, állandóan dobálta magát és az anyját hívta. Gallo tehetetlen volt. Életében először nem tudta mitévő legyen és ez kétségbeeséssel töltötte el. Csak abban bízhatott, hogy közel járnak már és, hogy ezeket a falvakat esetleg útonálló fosztották ki, azért hagyták el lakosai.

A reggeli Nap meleg sugarai csak lassan keltették életre a zsoldosok erősen eltompult seregét. Ettek valamit, aztán felszerszámozták a lovakat és monoton ritmusban dúdolni kezdtek. Napok óta ugyanazokat a dalokat énekelték, szöveg nélkül, az orrukon szűrve ki a hangokat. Hajmeresztő volt hallani ezt a nekikeseredett kórust. Gallo felültette a kisfiút a bakra és odaállt a katonái elé. Tompa fényű szemek keresztüzebe került.

– Barátaim! Egyenes leszek, mert rajtunk már csak az segít. Eltévédünk, de hiszem, hogy nemsokára rátalálunk a helyes útra. Nem lehetünk már olyan messze a Sever-tó partjától, mert elég régóta úton vagyunk. Ha odaértünk, a családjainkat hajón hozatjuk át a völgyből. A helytartó megértő lesz és talán pihenhetünk egy keveset.

– Kapitány! Eleget láttunk ebből a vidékből. Én azt hiszem nincs a távolban semmi, csak megint ugyanez. – kongó hang szólalt meg, de nem tudhatta honnan. Mindenki fáradtan és kimerülten bámult rá.

– Tovább kell mennünk. Észak felé. Nézzétek! Ott a távolban hegyek vannak, erdők. És a Sever szigeteiről jött szabad emberek távoli hegyekről meséltek, ha a jövőt kémlték. Ezért gondolom, hogy az ott már az új otthonunk. Zsoldosok vagyunk, akik teljesítik feladatukat. Most pedig az a feladat, hogy odaérjünk. Már várnak ránk!

Zúgolódás támadt. Többen ellenkeztek, egyszerűen leültek a porba és nem mozdultak. Egy nagyhangú, kötekedő alak egyenesen lázadásra szólította fel társait. Gallo ellentmondást nem tűrően utasította rendre és engedelmességre, de a katona nem hallgatott rá. A kapitány kardja villant egyet és markolatig szaladt a férfi hasába. Az üvöltő hang kísértetiesen verődött vissza a szétkorhadt falakról.

– Itt nem lesz lázadás. Akinek nem tetszik valami, azzal megküzdök. Vállaltam a felelőséget és engem terhelt minden egyes emberünk elvesztése. Megölöm azt, aki még egyszer ellenkezni mer. És most indulunk.

Sean reszketve nézte végig apja előbbi tettét. Amikor a férfi odalépett hozzá, riadtan ugrott félre. Gallo elhajította vérfoltos kardját és magához ölelte a kisfiút.

– Ne félj tőlem Sean! Az apád vagyok! Csak igyekszem megmenteni benneteket! – összecsókolta a könnyes arcocskát és úgy szorította, hogy szinte szétmorzsolta a csontjait. Délutánra megenyhült a gyermek és Gallo végre napok óta először hallotta nevetni. Igaz félénk, elhaló kis kacaj volt, de azért mégiscsak nevetett. Megrángatta a férfi szakállát.

– Apa, add oda a gyűrűdet! Azt, amin a kék kő van!

– Az a gyűrű nagyon drága nekem Sean. Anyádtól kaptam, amikor feleségül jött hozzám.

– Vigyázok rá!

– Kérj valami mást fiacskám. – szólt és félvállról ránézett. A kisfiú szemei elvörösödtek.

– Jaj Sean! Ne sírj, nagyfiú vagy már.

– A gyűrűt szeretném, a gyűrűt, amin a kék kő van! – kiabálta sírva. Gallo az égre emelte tekintetét.

– Elég, hallod? Na várj, eszembe jutott valami. Itt ez a bőrszűj. Ráfűzöm a gyűrűt látod? Így nem fogod elveszíteni. A csuklódra kötöm, úgy jó lesz?

Sean ettől megnyugodott. Nekidőlt az apjának és a gyűrűt forgatta szemei előtt. A fény visszaragyogott rá és bolondos ábrákat vetített elé. Nemsokára elaludt a szekér ringatásától.

Napnyugtára elérték az erdő szélét és úgy döntöttek, hogy sötétedésig amíg csak tudnak, behatolnak a fák közé. Tüzet gyújtottak és annak fénye mellett táboroztak le. Gallo lefektette a gyermeket és megvárta amíg elalszik. Megcsókolta a homlokát és jól betakargatta. Aztán észrevette, hogy a csizmákat rajta felejtette, így óvatosan lehúzta őket és a szekér oldalába állította. Ezek után odaült a társaihoz és halkán beszélgettek. Úgy tűnt, az emberek lassan visszatalálnak régi önmagukhoz. A terveiket mesélték és képzeletben már a szállásukat csinosították.

– Én pont ugyanúgy akarom berendezni a szobámat, mint otthon. – egyikük megforgatta a sült húst. Gallo nevetett.

– Új élet, új szoba. Vagy magaddal akarsz cipelni mindent?

– A jó puha ágyamat mindenképp!

– A helytartó csinos kis birtokot ígért. Ha elég gyorsak vagyunk, még a tél előtt felépíthetjük a szállásokat. Addigra megérkeznek az asszonyok is és a város a miénk lesz.

– Az ám. De valakivel meg kell érte küzdenünk.

– De jól értesült vagy! Ugyan ki a szerencsés?

– Rótszakállú Walter, a Sátán Kuttyája. – elhalkult a nevetés. Gallo a katonájára nézett.

– Honnan veszed? Rótszakáll az Oack-fennsíkon telepedett le. Az messze van innen.

– Eljött, már vagy fél éve. Gondolom lerabolta amit lehetett és a banda türelmetlenné vált.

Gallo bosszúsán harapott bele a húsba. Régi viszály dúlt kettejük között. Se legyőzni, se elveszejteni nem tudták egymást. Gallo üldözte az útonállót, míg az ahol tudott ártott a zsoldosainak. Ennél rosszabb hírt már nem is kaphatott volna. Azt hitte végre nyugalma lesz ettől a féregtől és tessék. A többiek másról kezdtek beszélgetni. Tudták, hogy a kapitány mit érez. Ők sem voltak boldogok a hírtől.

Nem lehetett tudni, mitől kapott lángra az erdő. Amennyire vissza tudtak emlékezni, eloltották a tüzeket, amikor aludni tértek. Lehet, hogy egy arra járó vad rúgta szét a parazsat, ami aztán feléledt a száraz növénytakaróban, de az is lehet, hogy mégis tovább égtek a kis máglyák. Olyan mélyen aludtak, hogy már csak a méteres lángok pokoli lehelletére keltek fel. Üvöltve futkostak ide-oda, megpróbálva eloltani a már égő embereket. Takaróikkal, saját testükkel fedték be őket és vadul hengergették a földön. Sokan a rémülettől és az összevisszaságtól egyenesen a lángokba rohantak, hogy eleven fáklyaként térjenek vissza. Leégett a hajuk, zsírosan málott szét a bőrük és egészen addig üvöltöttek, amíg hangszálaikat is fel nem emésztette a vöröslő iszonyat. Az égő hús orrfacsaró bűze eltelítette orrukat és az undortól reszketve keresték egymást.

A lovak pányvát lehetetlenség volt elválni, nem is fértek a megőrült állatok közelébe. A szerencsétlen párok kínhalála láttán zokogva rogytak a földre, de a lángok újra és újra kergetni kezdték őket. A zűrzavar leírhatatlan volt. De minden borzalmon túltett az apa ordítása, amikor a lángok elérték a lovak miatt megközelíthetlenné vált szekereket. Öten fogták le, nem törődve harapásaival, hiszen megölte volna magát, ha a közelbe jut. Hátrahagyva mindent, áttörtek a lángfalakon és eszüket vesztve menekültek. Egy barlang ásító szája fogadta be őket és kénytelenek voltak leütni kapitányukat, mert mindenáron vissza akart rohanni. Balsejtelem kísérte útjuk itt végetért. A thárn zsoldosok büszke serege nyüsztő, átkozódó tucattá zsugorodott, akik úgy bújtak össze a sötétben, akár az árvák.

Még másnap délben is izzott a föld, de a tűz elhamvadt. A pusztítás minden képzeletet felülmúlt. Azok, akik életben maradtak, ott tébláboltak az elszenesedett holttestek között és minden erejükkel azon voltak, hogy a fiú nyomára akadjanak. Gallo bár rettenetesen hangzott az ő szájából, azt mondta, bárhogya is lesz, élve vagy holtan kapja vissza gyermekét, de tudni akarja mi történt. Ám a fellelt holttestek közt nem találták meg a kisfiút. Csupán az egyik csizma alaktalan talpát sikerült előkotorniuk a szekér füstölgő romjai közül.

Grete elvetélte a szíve alatt növekvő gyermeket és többé nem hordott ki újabb terhességet. Csak a múlt maradt meg nekik, minden más elveszett. Bár otthonuk végül felépült és az újonnan csatlakozó thrán katonák visszaadták a sereg régi fényét, a csonka család már nem volt ugyanaz.

Gallo évekig járt vissza, és az el nem temetett csontok közt kutatott, de mindhiába. Végül az istenekhez fordult, hátha a jósdáikban választ kaphat a szívét marcangoló kérdésre. Napokig gubbasztott a nyirkos köveken, mire

sorra került. Napokig hallgatta a szívszorító történeteket, melyek közül nem is egy vetekedett az ő tragédiájával. Önmagát okolta a fiú haláláért és ezen senki nem tudott segíteni. Hiába volt a felesége bocsánata, a papok vigasztalása, ha önmagának nem bocsátott meg soha. Ide is azért jött el, hogy végre normálisan tudjon élni. Mert élni akart a múlt kísérteteinek árnyékában is. De nemcsak róla volt szó. Kapitánya volt seregének, akik számítottak rá. Belépett a barlangba.

A jósnő félmeztelenül ült a tűz mellett és rettentő bűzt árasztott. Gallo odanyújtotta neki a frissen leölt gidát és türelmetlenül nézte, ahogy a jósnő szétmarcangolja, majd csontjait egyenként a tűzre veti. Vér borított mindent, aztán hosszas hallgatás után odakúszott a férfihez és bekente arcát a vérrrel. A férfi undorodva tűrte, de bármire hajlandó volt, így hát szótlan maradt, amíg már csak a szeme világított elő a vörös álcából. A nő ekkor megszólalt. Hangja szinte gyöngéden szólt hozzá.

– Óvakodj attól, aki megmenti életed, később elveszi azt!

A kapitány úgy érezte nem jól hall. Felemelte kezét és megállította a hátat fordító asszonyt.

– Várj kérlek! Engem nem a jövő érdekel. A fiam...hiszen elmondtam. Csak azt szeretném tudni, jó helyre került-e a másvilágon?

A nő elrántotta karját és fújva hátrált.

– Azt mondom, amit az istenek súgnak. Se többet, se kevesebbet. Múlt, vagy jövő, itt nem az számít. És most hordd el magad! Ez szent hely!

Gallo úgy távozott, hogy nem tudott meg semmit. Soha többé nem járt a jósnőnél. Igyekezett nem gondolni arra, amit ott átélt és nem is beszélt róla senkinek. Sajátos missziója, hogy felkutassa az árvákat népéből, fia emlékét szolgálta. Úgy érezte, általuk közelebb kerülhet hozzá, akárhol is legyen...

Lassan kinyitotta ökölbe zárt bal kezét. A kis csizmatalp feküdt benne. Ott állt a valamikori tábor helyén és nem tudta, hogy került oda. Lábai talán maguktól vitték, hogy utoljára visszavezessék. Lassan féltérdre ereszkedett és kis mélyedést kotort a hamuban. Befektette a megsugorodott talpat és imádkozva betemette azt.

Később szemügre vette ujjait. A hamu befogta egész tenyerét, kézfejét, csupán azt a kis csíkot nem, ahol a gyűrűnek kellett volna lennie. Rég eltűnt már bőrének fehérsége ahogy az évek tovaszálltak, most viszont mintha megint látta volna. Nem, ez képtelenség. Bizonyára a hely kavarta fel ennyire, hiszen itt látta fiát utoljára.

Felkelt és leporolta ruháját. Quaid már türelmetlen lehet. Ismerte annyira, hogy tudja, ha nem jön időben a fiú érte indul. És ha Quaid nem találja őt, akkor hullákkal díszíti fel útját. Erre semmi szükség. Visszasétált a lovához és elvágtatott.

Késő éjjel volt már, és ő még mindig nem tudott elaludni. Óvatosan felkelt az ágyból, nehogy felébressze az alvó nőt és a fegyverterembe indult. Quaid a szomszédos szobában aludt, szokása szerint kimászva az ágyból és a padlón feküdt összegömbölyödve. Voltak bizonyos szokásai amiket nem tudott levetkőzni. Gallo odasétált hozzá és az összegyűrt takaróval betakarta. Eleinte még felébresztette, hogy visszaküldje az ágyba, de aztán rájött, hogy Quaid egyszerűen szeret a földön aludni. Azóta hagyta, csak furcsállotta, valahányszor meglátta. A fiú meg sem moccant. Jó neki. Gondtalan az álma, akár a gyermekeknek. Behúzta az ajtót. A többi nevelt ifjú kettesével, hármasával aludt a katonák szállásán, de Quaid még mindig ragaszkodott a jelenlétéhez. Amikor megmentője levelet írt, ő rendszerint a tűz mellett hasalt és a játszadozó fényeket bámulta. Olyan volt, mint egy életveszélyes házikedvenc. Egy emberi bőrbe bújtt kiszámíthatatlan ragadozó, aki csak az őt elfogó vadásznak engedelmeskedik. Gallo néha önkéntelenül is beszélni kezdett hozzá és Quaid ilyenkor lázas figyelemmel hallgatta. Mindent tudott és bölcsen megőrizte a tudást.

Egy álmos szolga vigyázta a tüzet. Amint gazdája belépett, földig hajolt. Gallo néhány mordulással pihenni küldte és igyekezett nem észrevenni a hálás tekintetet. Az idősödő férfi azonban nem ment a vackára, hanem leült a folyosón, ha szükség lenne rá. Szolgái imádatlalt csüngtek rajta, akárcsak a katonái. A kapitány nem értette ezt a szeretetet. Ő nem tett érte semmit. Persze nem tudhatta, hogy pusztán azért szeretik, mert ő Gallo. Egy emberséges katona abban az időben, amikor a halál gyorsabban szállt, mint az álom. A hosszú asztalon még ott sorakoztak az előző este étkei.

– Jaques!

A szolga azonnal ott termett.

– Olvasok egy kicsit. Itt van kenyér és hús. Vidd el az egyik kancsót, nekem túl sok lenne.

A kancsók alján lötyögött némi bor, mely ugyan kissé megmelegedett, de legalább elcsitította háborgó gondolatait. Vágott a maradékokból és a székébe ült. Éjjelente, ha rátört az álmatlanság, elővette régi otthonából hozott könyveit. Máskor úgyszemint jutott rá ideje. Most azonban csak céltalanul lapozta a vaskos irományt. Az egyik oldalon megakadt a szeme a rajzok alatti parányi mondaton.

„A jósok szava szent”

Kifejezéstelen arccal nézett maga elé aztán lassan értelem gyúlt szemeiben. A terv, ami akkor megszületett fejében, ördögi volt és alattomos. Egyáltalán nem illett hozzá. Igaz, ez őt egy cseppet sem zavarta. Már csak várnia kellett a kedvező alkalomra.

6. Fejezet

A LAKOMA

Egy hét telt el. Az idő érezhetően melegebbre fordult és bár éjjelente még mindig fagyott, a növények dacoltak mindennel és bőven ontották virágaikat. Grete ezekkel a korai virágokkal díszítette fel a fegyvertermet, ahol lázas munka folyt. Ebédre várták a vendégeket, mert Gallo unokahúga férjhez ment. A fiatal lány akkor érkezett, amikor a családnak a legnagyobb szüksége volt rá. Anyja meghalt és ő nem akart tovább a családi birtokon maradni. Lányukként szerették és őszinte örömmel kísérték végig bimbózó szerelmét az egyik zsoldoskatonával. Jutta sokat segített abban, hogy kettejük között újra béke és szeretet honolt. Most pedig eljött az idő, hogy megváljanak egymástól.

A szertartást már délelőtt megtartották. A városiak közül sokan eljöttek, hogy a templomlépcsőn megölelhessék a gyönyörű mennyasszonyt. A férj jóindulatú mosollyal figyelte az ártatlan szertartást. Alig várta, hogy végre kettesben lehessen imádottjával. Nem sok időt hagytak nekik, hamarosan nevetve dörömböltek a bezárt ajtón és a fiatalasszonyt követelték. A lány égő arccal üdögélt a feldúlt ágytakarók között és kacagva nézte, ahogy férjét seprűvel kergetik ki a szobából. Grete lépett be és átnyújtotta neki ajándékát. Saját kezüleg hímezte újra Jutta legszebb, legkedvesebb ruháját, hogy életének nagy napján maradéktalanul boldog lehessen. Utána Gallo következett, aki sejtelmes mosollyal nyújtotta felé karját. Döcögve szabadkozott, hogy az ő ajándéka bizony nehezen fért volna be a parányi szobába. Odavezette a lányt az erkélyhez és füttyentett. Hófehér paripa vágatott elő és tánclépésben megállt az erkély előtt. Jutta sírva borult nagybátyja nyakába. Ez a ló Gallo legkedvesebb csődöre volt. De máris körbevették őket a zsoldosok és elragadták a lányt a kapitány öleléséből. Kacagva cipelték körbe az udvaron álló kút körül, hogy sok gyermeket szüljön, majd kardjaikkal koszorút emeltek feje fölé, hogy átszaladhasson alattuk. Így biztosították arról, hogy szeretni és védeni fogják, amíg csak él. Hamarosan előkerült a kifulladt férj is, akit alaposan elpáholtak a birtok nőtágjai. Odacsörtetett a hahotázó bajtársak közé és felkapta asszonyát.

– Az ebédnél találkozunk! – kiáltotta és elviharzott vele.

Gallo öblös hangja kihallatszott a nevetések közül. Grete az erkélyen állva integetett neki. A férfi üdvözlésre emelte karját, aztán önkéntelenül is a háta

mögé nézett. Az út azonban üres volt. Csak a távolban sétálgató strázsák apró alakjait látta, ahogy fegyvereiken megcsillan a napfény.

Dean a hajnal első sugaraival kelt. Gyorsan megmosdott, aztán térderogyott a kitárt ablak előtt és lehajtotta fejét. A harangok zúgását hallgatta. Nehéz volt a szíve, de az ima végeztével már ujjongva fordult hátra. Oly gyorsan váltották egymást a bánat és az öröm, hogy nehéz volt még kordában tartania őket. Letelepedett az ágyra és gyűrött papirost halászott elő párnája alól. Megnyálazta a vékony szénrudat és félresimítva szőke tincseit szeme elől, kinyitotta a könyvecskét hátul, az utolsó oldalaknál.

Az elmúlt egy hetet a város felfedezésével töltötte. Lassacskán beletanult a mindennapi élet fortélyaiba, elsajátította a beszélt nyelv árnyaltabb kifejezéseit, élvezettel hallgatva a szitkozódó, káromkodó kofákat és kereskedőket. A kocsmá teljes személyzete örömmel tartott vele különös és egyben megható felfedezőútjaira. Dean mindenre ami nekik már megszokott és unalomig ismert volt, kitörő lelkesedéssel reagált. Olvasmányai kézzel fogható valósággá váltak és szebbek voltak minden eddig elképzelt tüneményénél. A piacokon végigkóstolta a környéken termő valamennyi gyümölcsöt és Lisa nagy örömeire végigette az összes főzeléket, amit csak el tudott készíteni. A szakácsnő gyengéd gondoskodása sok mindenre kiterjedt, így Dean egyre több kérdésre kapott meglehetősen kimerítő választ. Nappal az étellel ismerkedett, míg éjjel az asszony egy egészen más világ titkaiba avatta be. Teste és lelke egyaránt gyógyír volt Lisa számára, aki szentül megfogadta, hogy helyrehozza az atyák mulasztását. Dean tágra nyílt szemeiben csakhamar megjelent a vágy követelőző fénye és a nő legnagyobb öröme a kedves gyermeki arc mögül egyre gyakrabban tekintett elő a kitörni készülő férfi. Egy egész életet kellett bepótolnia.

Amikor pedig történetesen nem az utcákat járta, a szoba rejtekén heverészett és a könyvecskét nézegette. Nem az írást, hanem a rajzokat. Egyelőre várt. Túlságosan elvarázsolta a külvilág, időt kellett szereznie, hogy újra belevesse magát önként vállalt küldetésébe. Lisa rengeteg papirost hozott neki, amit ő apróra vagdosott és belefűzte a napló hátuljába. Vaskos kis könyvecske lett belőle. Ma azonban nem állt szándékában kóborolni. Eljött az idő, hogy folytassa aprólékos kutatását.

Nem tévedett. A kis keretbe valóban egy női név volt belerajzolva. Helyesen értelmezte az addig érthetetlen ákombákomokat, ezt megsúgta a szíve. Kimásolta a parányi betűket és sokáig tanulmányozta alakjukat. Nagyon régi írásmód lehetett, nem csoda ha senki nem emlékezett mégcsak hasonlóra

sem. Talán a gyarmatokon, vagy még messzebb akadna valaki, aki segíthet, morfondírozott. A másik oldalon folytatódott az írás. Dean most visszalapozott oda, ahol az egész elkezdődött. Világosan látszott, hogy hol értek véget a lerajzolt épületek és egyéb csodás elemek és hol kezdődött az írott szöveg. Innen indult ki. Négy betűt már ismert, most már csak meg kellett fejtenie a többi jelentését. Először is megkeresnie az adott nyelv bizonyára véges betűkészletét. Az idő múlását Lisa felbukkanása jelezte, aki harsányan köszöntötte és vizet csorgatott a tálkába. Dean nagyot sóhajtván adta meg magát és örömmel tapasztalta, hogy sebei meghálálták a szakácsnő gondoskodását. A zsebe azonban kiürült. Tanácstalanul nézett a szobában sürgölődő asszonyra.

– Lisa, azt hiszem nagy bajban vagyok.

– Ennél is nagyobb bajban? Mi lehet az? – erőteljes mozdulatokkal rázogatta a párnákat. Dean ott toporgott a sarkában.

– Elfogyott a pénzem, amit az atyáktól kaptam. – nagy szeméi várakozva lesték a nő válaszát.

– Lucia azt mondta, hogy voltál a Szegényházban.

– Igen, ez igaz.

– Nem fizetnek valami sokat, de arra elég, hogy ne halj éhen. A szobát is állni tudod belőle. Elkelve ott a dolgos kéz, atyám.

– Ne szólíts így. Én már nem vagyok... – a nő azonban beléfojtotta a szót. Beletúrt a szőke fürtökbe és hosszasan megcsókolta. Dean elhomályosult szemekkel nézett rá, pedig a szakácsnő az anyja lehetett volna. Lisa válaszolt neki.

– Tudom fiam. Megtapasztaltam. De mit csináljak, a nyelvemen van. Nem tudlak máshogy hívni, törődj bele. Most gyere velem. Adok egy kis harapnivalót, aztán dolgom van. Mi az, amit ilyen nagy gonddal silabizálsz?

Dean az ágyon heverő könyv felé nézet. Szeretettel mosolygott a lapokra.

– Az elrejtett múlt. Én fogom a titkait megfejteni.

Lucia elpirult, ahogy Dean bemasírozott Lisa nyomában a konyhába. Gyorsan lepakolta az egyik háromlábú széket és tányért kerített neki. Nem szóltak egymáshoz, de szemük többször a másik arcára tévedt. Lisa kimondatlanul is érezte a két fiatal közötti szégyenlős kapcsolatot. És mivel tudott az előzményekről, ellágyult szívvel figyelte őket. Tudta, hogy Dean nem szereti őt. Legalábbis nem szerelemmel. Talán ezt az érzést még fel sem ismerte magában. Ő, Lisa csak egy kedves emlék lesz majd az életében, mint az első nő, aki odaadta magát neki. Szerelmet egészen más nő iránt fog érezni.

Vonzalma Lucia iránt még nagyon gyermekcipőben jár. Az idő, de legfőképpen az istenek szeszélye bármikor szétzúzhatja a köztük lévő hajszálvékony kapcsolatot.

Dean szótlánul evett és közben a sürgölődő nőket figyelte. Sokan várakoztak már a reggelire és a soha ki nem apadó boros korsókra. Lisa szótlánul megkavargatta a készülő levest, majd kiemelte a forró vízben ázó tyúkot és szakavatott mozdulatokkal tépdesni kezdte tollait. Az ifjú még soha nem látott ilyet és kissé közelebb húzódott, hogy gyermeki szemekkel bámulhassa a kopaszodó szárnyast. Lucia nevetett rajta és a kedves hangra Lisa is felpillantott. Tekintete találkozott az ámuló szemekkel és egy különösen hosszú tollal megsiklandozta az ifjú arcát. Mindhárman kacagtak.

Hirtelen kivágódott az ajtó és Frigo viharzott be rajta. Lucia elsápadt, míg Dean csaknem megfulladt a torkán akadt falattól. Erre egyikük sem számított.

– Á, jó reggelt atyám! – letelepedett az ifjúval szemben és nagyot csapott az asztalra.

– Adj nekem is valami harapnivalót Lisa! De szaporán, mert el kell mennem.

Dean kétségbeesetten pillantott Luciára, mire a lány erőt vett magán és félretolta a szakácsnőt.

– Hagyd csak Lisa, majd én vágok kenyeret.

– Ez a beszéd galambom! Látjátok, ezt már szeretem. Atyám a jelenléted csodát tett. – hirtelen a fejéhez kapott. Lucia kezében megremegett a kés, szentül hitte, hogy a kocsmáros felismerte támadóját. Gyorsan odalökte elé a tálát és bort töltött a korsójába. Frigo éhesen falt, aztán nagyot böfögve távozott. A lány lerokadt az asztal mellé és tenyerébe temette arcát. Dean odahajolt hozzá és gyengéden lefejtette ujjait, majd megszorította őket.

– A Szegényházba megyek. Lisa azt mondta, ott kaphatok munkát. – szorongó arca felderült, ahogy Lucia ráemelte szeméit.

– Az apám... – nyögte fájdalmas hangon. Hirtelen magához húzta Dean kezét és elborította csókjaival. Könnyek és csókok záporoztak az ifjú bőrére, aki szólni sem tudott a meghatottságtól. Amikor végre összeszedte magát, sürgető kiáltások hallatszottak az éhes vendégek felől. Luciának mennie kellett. Dean az ajtóig kísérte és még utána kiáltotta:

– Mindent megteszek, amit csak tudok!

Vizet húzott egy nagyobb dézsába. Ingujjra vetkőzve dolgozott, de később levetette azt, mert nagyon kimelegedett. Eleinte egyedül cipekedett, mert az elfásult gondozók hallani sem akartak örült tervéről. Röhögve nézték, ahogy

óvatosan megszabadítja bűzlő rongyaitól az első beteget és nem törődve az elevenen rothadó test iszonyatos látványával, lemosdatja tetőtől talpig. Úgy bánt a törékeny tettel, mintha kisgyermek lenne. A hálás szemek végig az arcát nézték és hangtalan köszönettel csukódtak le. Dean szívét boldogság járta át, ahogy újra és újra becipelte a friss vizet és fáradhatatlanul dolgozott a haldoklók között. Már a negyedik magatehetetlen roncsot mosdatta, amikor árnyék vetült rá és komor hang szólalt meg a háta mögött.

– Engedj ide! – mordult fel egy hang, és amikor arrébb húzódott, látta, hogy az a férfi jött segíteni, akivel először találkozott. Nem beszéltek egymással, de a nála jóval testesebb férfi emelte, forgatta a betegeket úgy ahogy tőle látta. Kisvártatva beórlázkodott egy harmadik és átkozódva felnyalábolta a ledobált rongyokat, majd a tűzre vetette azokat. A legyek méltatlankodva röpdöstek körülöttük, nem értve miért zavarták meg nyugalmaikat. Dean nem tudhatta vajon azért segítenek neki, hogy hagyja végre abba, vagy valóban tenni akarnak valamit. Ahogy a Szegényház kinézett, inkább az előbbi lehetett. Vagy talán csak kellett valaki, aki megmutatta mi az irgalom és a szeretet. A betegek közül sokan sírtak és imádkoztak. Hónapok óta nem érte víz kelésekkel és férgekkel borított testüket és most, a halál küszöbén tisztán mehetnek az istenek elé, hogy számot adjanak életükről. Újabb és újabb csonttá aszott kéz nyúlt feléje és görcsösen kapaszkodott ruhájába. Amikor látta, hogy újdonsült társai már maguktól is megteszik ugyanezt, megköszönte nekik a segítséget és átsétált a kisebb terembe, hogy megkeresse Lucia apját. Elég volt egyetlen pillantást vetnie a tátott szájjal ziháló emberre és rohant ahogy csak tudott. Elkapta a hozzá legközelebb álló ápoló karját és csak annyit tudott kinyögni:

– Hívjátok a papokat!

Utána gyengéden a karjaiba vette a kereskedő testét és egy megüresedett ágyra fektette. A férfi már nem volt magánál. Dean letörölgette arcáról a rákenődött habot és letérdelt az ágy fejénél. Egyik társa, akiben még nem hunyt ki az együttérzés felkapta kalapját és elrohant a lányért. Dean csendes hangja teljesen betöltötte az elnémult termet. Akik még éltek, vele együtt mormoltak. Az ifjú átfonta a férfi göcsörtös ujjait és belefogott a következő imába. Csak remélni tudta, hogy Lucia időben ideér.

A meghívott vendégek fogatai egymás után gördültek be a birtok területére. A szolgák hajbókolva segítették le a gyönyörűen felöltözött asszonyokat és nem kevésbé szemrevaló leányaikat. A lovakat gyorsan elvezették, az utakat tisztára separték. A vendégek átsétáltak a parkokon és elismerő pillantásokat vetettek

a virágágyásokra és a gondosan nyírt gyümölcsfákra. A thrán zsoldosok kevéske szabaidejükben a kerttel foglalkoztak. Mivel itt éltek, kicsit a sajátjuknak tekintették a birtokot, így sokat áldoztak azért, hogy így nézzen ki.

Gallo elégedetten állt felesége mellett a díszes erkélyen és vele együtt örült. A konyhában lázas munka folyt, az utolsó simításokat végezték a rengeteg ételen. Izgatott szolgálólányok toporogtak Grete egyetlen szavára várva, amikor is frissen kikeményített ruháikban megkezdhetik a tálak kihordását. Gyászos napok voltak ezek a birtok megannyi szárnyasára és vágóállatára nézve. A fegyverterem ajtajai feltáruultak. Az asztalokon fatányérok, kések és egyéb szűrőeszközök várakoztak, a falaknál pedig kutyák heverésztek, majd engedelmesen felültek, ahogy a seregnyi ember betódult. Grete mindenkinek megmutatta helyét, de egy széket Gallo utasításának megfelelően üresen hagyott. Az okát nem firtatta, úgy vélte férje meglepetése lesz.

Amikor a vendégek nagy része már elfoglalta helyét, a zenészek játsszani kezdtek. Vidám dalaik táncra csábították a meghívottakat, így egy részük önfeledten mulatott, míg az éhesebbek csak nevettek rajtuk és tömték a hasukat. Gallo az asztalfőn trónolt és szomszédaival társalgott. Kutyái a háta mögött feküdtek, már jóllaktak és unottan figyelték a röpködő csontokat és cupákokat. A hangulat a tetőfokára hágott. Jutta is ot táncolt a kavargó tömegben újdonsült férjével. Csupán a vendéglátó házaspár nem mozdult székéből. Ez volt a szokás.

A szélesre tárt kapuknál nem őrködött senki. Theo megveregette lovának nyakát, aztán megigazította tollforgós kalapját. Vállán színpompás madár ült és érdeklődve forgatta tűzvörös fejét. Akkora volt, mint egy kisebb jérce. Hirtelen hangosat rikácsolt, ahogy a ló szelíden baktani kezdett a távoli épület felé. A multság hangjai cincogva szűrődtek ki az ablaktáblákon. Theo megcsodálta a birtok ízléses kertjét, a kínosan tiszta utakat és a távolban fehérülő apró házakat. Pontosan ilyennek képzelte a kapitány otthonát, amilyennek magát a férfit megismerte. Csak remélni tudta, hogy öltözeke az alkalomhoz illő, sok választása nem volt. Fegyvere bőven akadt, de ruházat dolgában nem volt nagy készlete. Apjától nem akart kérni, hiszen nem is árulta el hová igyekszik már korán reggel. Mindenki úgy tudta, hogy vadászni indul. Csizmája mindenesetre ragyogott, mert tudta, hogy egy férfin először a lábbelijét nézik meg. Legalább ebben ne valljon szégyent. A lépcsősornál leugrott a lóról és felszaladt a virágfüzerek között.

Amikor belökte a vastag ajtókat egy pillanatra megzavarta a ruhák kavalkádja. Semmi mást nem látott, csak a suhanó színeket és a finom kelméket. A madár felröppent a válláról és nagy riadalmat okozva keringett a

sokaság fölött. Végül a sok újdonságtól bágyadtan, nagy szárnycsattogtatás közepette leszállt a mennyasszony véletlenül kinyújtott karjára. Jutta kacagva emelte a magasba és megcsókolta a bársonyos tollakat.

– Kié ez a madár?

Gallo felemelkedett kissé, hogy jobban lássa az izgatottan zajongó táncolókat, akik most, hogy elnémult a zene csalódottan forgatták fejüket. Theo végre keresztülverekedte magát az élő válaszfalon és megigazítva öltözékét, kilépett az asztalok elé. Grete abban a pillanatban fordította felé az arcát. Tekintetük összekapcsolódott, ám mielőtt bármelyikük is lélegzethez jutott volna, Gallo elkiáltotta magát.

– Az elkésett vendég! Jöjj barátom és ahogy ígértem részed lesz a nagy mulatságban. Theo!

Az ifjú meghajtotta magát és rámosolygott a gyönyörű asszonyra, aki mozdulatlanul ült gazdagon faragott székén majd elindult a testőrkapitány felé. A férfi figyelmét nem kerülte el felesége zavara és hirtelen kipirult arca. Bosszúsan nézett a gyanútlanul közeledő ifjúra, aki ilyen heves érzelmeket váltott ki szeretett hitveséből. Theo füttyentett egyet. A madár ekkor odarepült hozzá és újra elvesztett gazdája vállára telepedett. Jutta ragyogó szemekkel nézte az idegen ifjút és egész lénye feszült várakozásról tanúskodott.

– Szépséged mellett csupán fakó báb ez a madár! – nyújtotta át mély meghajlás kíséretében és búcsúzóul még megsimította szárnyát. Gallo mellélépett és megveregette vállát.

– Ül le közénk, és egyél! A szertartásnak ugyan már vége, de amit ígértem, azt betartom.

Mindenki az ismeretlen hirtelen felbukkanásáról pusmogott. Találgatták ugyan ki lehet ez az ifjú, akit eddig még nem láttak, de a testőrkapitány mégis olyan szívélyesen üdvözöl, mintha régi barátok lennének. Grete csak pillanatokra látta az előre-hátra hullámozó sorok közt és akkor is csak az arcélét. Szerette volna megnézni közelebből, de ő csak a férje karján hagyhatta el a székét. Szórakozottan töltött magának és alig figyelt a körülötte zajló eseményekre. Egyre a vidám hangot fürkészte, ahogy könnyedén válaszolgat a hozzá intézett kérdésekre. A meghívottak bizonyára valamelyik nemesi család elkóborolt fiának hitték, fel sem merült bennük, hogy alacsonyabb sorból is származhat. Rótszakáll jó munkát végzett. Fia legalább olyan jól alakította a nemest, mint a vad martalócot. Pedig egyik bőrbe sem bújt még soha.

– Melyik városból jöttél Theo? Ugye jól mondtam a nevedet? – szolt át az asztalok fölött egy zöldes zekében pompázó férfi.

– A szomszédosból. – Theo ezzel lezártnak tekintette a kérdést. Megemelte korsóját.

– A nevedet pedig helyesen ejtetted. Valójában Theodor, de apám úgy vélte ebbe a komoly névbe még bele kell nőnöm. – nagy nevetés fogadta szavait. Grete megtörölte ajkait, majd apró gombóccá gyúrte lehelletfinom keszkenőjét. Theodor az istenek ajándéka, suttogta révülten maga elé. Milyen boldog lehet az az apa, akinek ilyen derék fiú adatott.

A katonák közben felsorakoztak és belekezdtek egy harsogó dalba. Megremegtek a festett ablaktáblák, ahogy a mély hangok elárasztották a lovagtermet. Áhítatos csend ülte meg az imént még zajos levegőt és sokan lehunytt szemekkel hallgatták a tökéletes összhangot. Theo magában elismerte, hogy valóban sokkal jobban énekelnek embereinél, annál is inkább mivel azok csak faragatlan nótákat tudtak, szemben ezekkel a lágy vallásos énekekkel. Vajon képesek lennének megtanulni a kedvéért ezeket is? Egy próbát talán mégér.

Amikor az utolsó hangok is elhaltak, óriási tapsvihár tört ki. Felállva éljeneztek és a katonák markáns arcán megilletődött zavar suhant át. Gallo is tapsolt, majd félreérthetetlenül jelezte, hogy katonái maradjanak még. Felemelte korsóját és elnémult a terem.

– Egy történetet mesélek el kedves barátaim. Tanulságos és érdekes. Kérlek titeket hallgassátok végig.

Theo összefonta maga előtt a karjait és csillogó szemekkel nézett a kapitányra. Mindenki a férfit figyelte.

– Valamikor régen, a messzi Keleten történt, hogy egy fejedelem különös álmot látott. Nem értette jelentését és száz meg száz álomfejtő töprengett azon, hogy megfejtse. Végül egy vak öregasszony megadta a hőn áhított választ: a fejedelmet az álom szerint el akarják veszejteni. Az uralkodó nem tudhatta ki akar az életére törni de abban biztos volt, hogy meg tudja akadályozni, csírájában elfojtani a gazember tettét. Nagyon gazdag volt és többeknek bizonyára jó oka volt, hogy megöljék, vagy megölessék. Ki akarta deríteni ki lesz a gyilkosa. Ezért egybehívta rokonait, ismerőseit egy busás lakoma keretében és feltette a kérdést.

– Mit tennétek azzal az emberrel, aki az álom szerint az életetekre tör? – Gallo mosolyogva elfordult Theo irányába és egyenesen a szemébe nézett. Az ifjú szintén mosolygott és gondolkodás nélkül válaszolt a neki szegezett kérdésre.

– Én bizony elküldeném, hogy keresse meg az Elveszett Városokat és kincsekkel megrakodva térjen vissza!

A meghívott vendégek kacagni kezdtek. Ekkora képtelenséget még senki sem hallott. Mindenki tudta, hogy azok a városok csak a legendákban élnek. Gallo azonban felemelte kezét.

– Saját fejedre mondtad ki ítéletedet, Rőtszakáll fia!

Theo az övéhez kapott, de elkésett. Tucatnyi kard szorult oldalához, nyakához, míg a törét egyetlen szempillantás alatt lecsatolták. A vendégek rémülten igyekeztek a közeléből, miközben ő azon átkozta magát, hogy lehetett ilyen ostoba. Grete mozdulatlanra dermedt a döbbenettől. Férje diadalittas arcát nézte, ahogy jól sikerült cselszövése felett örvend. Katonái csak a parancsára vártak. Gallo kapitány ekkor odasétált az asztal másik végéhez és szembefordult az útonállóval. Az ifjú dühösen nézett rá. A csapda melybe gyanútlanul belesétált mesterien volt felépítve. Nem félt, hanem majdnem felrobbant mérgében.

Gallo úgy beszélt hozzá, mintha rajtuk kívül senki más nem lenne a teremben.

– Valaha megjósolták nekem ezt a napot. Egészen pontosan így szólt a jóslat: Óvakodj attól, aki megmenti életed, később elveszi azt. Hosszú éveken keresztül eltemettem magamban még az emlékét is, de a találkozásunk felszínre hozta. Megkímélted az életem, mert a jóslat első fele így kívánta. Nekem most meg kellene öletnem téged, hogy a másik fele ne teljesülhessen. A lehetetlen feladat azonban ad egy esélyt. Ha élve visszatérsz, az azt jelentheti, hogy az istenek meggondolták magukat. És akkor még mindig dönthetek, hogy a kincsek fejében elengedlek-e vagy saját kezűleg küldelek a pokolra, ahová a magadfajták valók.

Theo nem válaszolt azonnal. A nyakához szoruló pengékkel mit sem törődve kiitta a maradék borát, aztán körbehordozta tekintetét. Mindenki várakozva nézett rá. Most, hogy megtudták ki is ő valójában, nyilván elátkozzák a percet, hogy egy asztalhoz ültek vele.

– Nem indulhatok el üres kézzel. – nyugodtan szólalt meg, hangjában nyoma sem volt izgalomnak. Úgy beszélt, mintha csak a szomszédos városba ruccanna ki.

– Igazad van. Bármit kérsz, megadom. – Gallo komolyan mondta. Theo bólintott.

– Szükségem lesz egy jó lóra, ami nem ismer fáradságot sem félelmet. Zsákokra és kötelekre, téli ruházatra, hiszen nem tudhatom mikor térek vissza. Na meg rengeteg aranyra, hogy ehessek ahol csak megéhezem.

Fegyvereim vannak, jobbak mint ezek itt. – mutatott az orra előtt villogó törökre. Gallo egyetlen intésére hátraléptek fogvatartói.

– Megkapod. Sőt, hogy ne unatkozz a hosszú úton, társat is adok melléd.

Quaid felkelt az asztal végéről és odasétált Theo székéhez. A két ifjú kezettfogott egymással.

– Akar még valaki csatlakozni, vidám társaságunkhoz? – nézett körül Theo. Halk nevetés fogadta szavait, de természetesen senki sem jelentkezett. Megvonta vállait és búcsúzólul még felkapott egy átsült birkacombot. Gallo emberei eközben mindent összeszedtek és hamarosan a lépcsők előtt várakozott a két háta a szükséges zsákokkal és Quaid személyes holmijával. A fiatal katona átnyújtott neki egy thrán motívumokkal díszített köpenyt. Theo a vállára kanyarította. Remekül nézett ki benne. Akkor odaállt a kapitány elé és a kezét nyújtotta.

– Visszatérek.

– Az istenek szeszélyei kifürkészhetetlenek. Én várni fogok. – most újra a sátorban vendégeskedő férfi felelt szavaira. Quaid megölelte a kapitányt, aztán felugrott lovára. Theo még visszafordult a ló nyergében és leárnýékolta szeméit. Grete az erkélyen állt, karcsú alakja mögött ragyogott a Nap. Akár egy istenő, gondolta a fiatalember és a gyönyörű asszony tekintetétől kísérve vágtatott el a birtok útjain. Quaid szorosan mögötte nyargallt. Gallo némán nézte egyre kisebb alakjukat. Azon tűnődött, vajon jól tette-e hogy elengedte, vagy mégis inkább meg kellett volna ölnie a fiút. Töprengve sétált vissza értetlenkedő vendégeihez.

Theo őrült iramban hajszolta újonnan szerzett lovát. Még a nevét sem kérdezte, de az oldalán nyargaló katona nyilvánvalóan tudni fogja. Quaid szemernyre sem maradt el mellőle, tekintetét élesen előre szegezte és látszott rajta, hogy kedvére való a vágta. Theo hirtelen lefékezte a lovat és amint lélegzethez jutott, felhajította kalapját az egekbe.

– Micsoda kaland! – kiáltott boldogan. Olyan fiatal volt még. Quaid vigyorogva nézett rá. Első látásra megkedvelték egymást.

– Hogyan tovább? – kérdezte és szorosan mellé léptetett. Theo megfogta a karját.

– Most cimbora egy kis búcsúajándékot viszünk az én imádott szakácsnőmnek. Figyelj csak!

Quaid először nem hallott semmit. Később már igen. Theo régi kedves hátasa nyerítve közeledett a birtok felől. Az útonálló fia elkapta a lobogó kantárt és ügyesen a másik ló nyergéhez kötözte.

– Őt sajnos nem vihetem magammal, túl öreg már egy ilyen utazáshoz. Lisa odavan érte, neki adom. Úgy fogja gondolni, mintha a saját gyermeke lenne. Mert a szakácsnő legalább olyan remek lovas, mint te vagy. Gyerünk!

Lisa mintha csak őket várta volna, kint toporgott a kocsmá előtt. Amint Theo délceg alakja felbukkant az utca végén, elé szaladt és jajveszékelve fonta át csizmáját.

– Átkozott legyen ez a nap! Átkozott!

– Lisa mama! Az ég szerelmére, mi történt? – az ifjú leugrott és magához ölelte Lisa remegő testét. A nő kisvártatva lecsillapodott és könnyes arcát a város felé fordította.

– Lucia apja haldoklik. A lány elrohant és Frigo gyilkos kedvében van! Nem fogja visszaengedni őt.

– Ki van a lánnyal?

– Dean atya.

– Ki az?

– Néhány napja jött, a kocsmában lakik. Lucia kedveli őt, ezért is örülök, hogy legalább vele van.

– Egy pap a kocsmában? – Theo úgy érezte feje tetejére állt a világ. A Szegényház irányába nézett. Leugrott a lóról és Quaid kezébe adta a kötőféket. Lisa beharapta ajkait idegességében. Theo hirtelen elkapta karját.

– Gyorsan pakold össze Lucia ruháit, meg a pap holmiját. – a terv, ami akkor fogant a fejében zseniálisan egyszerű volt.

– Nincs annak egyebe, mint ami rajta van. De azért körülnézek. – szoknyáját összefogva elszaladt. Theo járkálni kezdett a kocsmá bejárata előtt fel-s alá. Az idő ólomlábakon vánszorgott. Lisa kisvártatva megjelent egy fekete batyuval.

– Csak az imakönyvét találtam.

– Az elég egy papnak. Lisa mama! Itt a lovam. Nekem egy időre el kell mennem, apámat nyugtasd meg. Ha visszatérek, beváltom az ígéretemet és Frigo örökre eltűnik ebből a városból. Most csak a lovait visszük el. Az enyém itt marad. Neked adom. Jó kis lovacska.

Quaid közben hátrarohant az istállóhoz és elkötött két formás és jó erőben lévő kancát. Theo meglengette kalapját.

– Ég veletek! Hamarosan találkozunk!

Lisa szólni akart még, de azok ketten már elvágattak. A városiak úgy ugrottak szét előttük, akár a felzavart verebek. Néhány almaárús elhajította ládáit, hogy legalább saját magát mentse. A fényesre törölgetett gyümölcsök meghemperegtek a porban és a két ámokfutó nem tette zsebre az utánuk

kiáltott szitkokat. A Szegényháznál Quaid maradt a lovakkal, miközben Theo berontott a lerobbant épületbe. Először hátrahőkölt a nehéz, fojtogató szagoktól, aztán az undor felhőjén keresztül meglátta az ágyban heverő szerencsétleneket. Elszorult szívvel kapta el tekintetét a haldoklók kihegyezett orráról, a tátott szájak néma kiáltása visszhangot vert szívében. Önkéntelenül halkabbra fogta sietős lépteit, és lehajtott fejjel osont el a bűzös ágyak előtt. A komor nagyúr jelenléte megtette hatását. Ez a halál rémisztőbb volt a harcokban elszenvedett kínoknál. Még két szoba volt előtte. Óvatosan nyitott be a félig behajtott utolsó szobajajton.

Lucia az ablakban állt. Dean a gyertyákat gyújtotta, míg Paul atya bekente a halott ajkát, homlokát, csuklóit, bokáját és a mellkasát szent olajjal. Theo érkezése megtörte a szertartás menetét. Lucia odarohant hozzá és zokogva elmondta mi történt. A fiatalember megcsókolta a haját, aztán a fény felé fordította őt. Tudta, hogy kímélnie kellene a sok szörnyűség miatt, de muszáj volt elmondania az újabb szerencsétlenséget.

– Nem mehetsz vissza a kocsmába. Frigonak elment az esze. Velem jössz.

– Veled, de hát hová? – Lucia megtörölte szemeit. Úgy nézett rá, mintha az ifjú megbolondult volna.

– Azt még én sem tudom. Nagy fába vágtam a fejszemet, amilyen ostoba vagyok. A múltba térek vissza, az Elveszett Városok felkutatására. Ne kérdezd miért. A válasz örütségnek tűnhet. – megtörölte homlokát. – De merre induljak? –hangja tétován verősött vissza a penészes falakról.

Dean felkapta fejét. Pillantása találkozott Paul atyáéval és borzongás járta át minden tagját.

– Azt hiszem... én tudnék segíteni. Hasonló ciőpőben járunk.– szólt halkán. Theo megrázta fejét.

– Miből gondolod atyám?

– Theo, ő nem pap, ő csak segít nekem. – Lucia nem tudta, hogyan fejezze ki magát Dean-t illetően.

Az útonálló odasétált hozzá. Alaposan szemügyre vette a jóképű fiút. Nem volt ellenére, amit akkor látott. Dean szemeiben olyan fény lobogott, ami magyarázatot adott előbbi szavaira. Valóban nem pap volt, hanem afféle tudós ember. Bár igen fiatal volt még, lázban égő tekintete meghazottolta korát. Önkéntelenül közelebb lépett a haramiához. Hangja elcsuklott reménykedő izgalmában.

– Nemsokára megfejem a talányokat. Lesz térkép és meglesz a hely is, amit keresünk. – így mondta, keresünk.

Theo a vállán lógó zsákba nyúlt. Elővette belőle az imakönyvet.

– Ebben lenne a megfejtés? A zsoltárookban?

Dean komoly arccal nézett rá. Elvette tőle a könyvet. Theo a reakcióiból tudta, hogy Dean-nek fogalma sincs arról ki is ő valójában. Máskülönbem nem merete volna megtenni, hogy csak úgy kérdés nélkül kiveszi kezéből a könyvet mégha az övé is. A kék szemek párásan néztek rá.

– Ezek valóban zsoltárok. De csak nekem. Egy rég elhalt ember feljegyzéseit tartalmazzák, aki ott járt a múltban, ahogy te mondtad az imént.

– Dean igazat mond. Ez valóban egy napló, vagy annak a töredéke. Eddig senkinek nem sikerült holt nyelvet megfejteni, de neki talán meglesz hozzá az esze. – szólt közbe Paul atya. Theo megvonta vállát.

– Jó. Tudsz lovagolni?

– Nem. De ha egy nyelvet megfejtek, amit senki más, akkor ez sem lehet nehezebb. – felelte boldogan Dean. Lucia az apjához lépett és megcsókolta a halott férfi ajkát. Többet nem is szólt.

Kint Quaid már tükön ült. Mogorván figyelte a szájtáti városiakat, azon tűnődve, vajon nem akad-e közöttük olyan, aki felismerheti az arénákból. Aztán meghallotta Theo sürgető hangját, majd az útonálló megjelent a koszos lépcsők tetején. A többiek szorosan a nyomában lépkedtek. Quaid ámulva nézte újdonsült útítársaikat. Dean és Lucia szintén meglepődött, aztán Theo legnagyobb öröme ismerősként üdvözölték a katonát, így legalább a bemutatással nem kellett bajlódniuk. Valamennyien segítettek Dean-nek felkászálódni a lehető legszelídebb lóra. Csak többszöri próbálkozásra sikerült nyeregben maradnia, de a hátas türelmes volt.

Az falak árnyékából ekkor morogva feltápáskodott a kutya. Quaid ahogy meglátta, elsápadt, de az állat ügyet sem vetett rá. Egyre csak a magasban egyensúlyozó ifjút leste. Dean szomorúan nézett le rá.

– Oda nem vihetlek magammal Kutya. Jobb lesz neked itt a városban.

Lucia megérintette a karját. Mutatta, hogyan markolja meg a kantárt és ügetni kezdtek. Ők lovagoltak hátul, míg Theo és Quaid előrevágtattak. Az óriási fenevad azonban mindenütt a nyomukban nyargalt, lógó nyelvvel, széleseben. Mikor kiértek a városból, Theo megállította a különös menetet. Odadobott egy szelet húst a zihálva toporgó ebnek, aztán ránézett Dean-re és megvakarta fejét.

– Végül is miért ne? Ha éhesek leszünk, majd megesszük. De addig velünk tarthat.

A néma szobában csak az idős pap maradt. Most már nem csak a halottért imádkozott, hanem az élőkért is. Különösen a szívének oly kedves

gyermekért, hogy biztonsággal tudja megülni azt az ördögös lovat. Aztán kivonult a szomorú teremből, maga mögött hagyva fájdalmat és szenvedést.

A város addigra felbolydult. Mindenki a lehetetlen feladatról beszélt. Az emberek betódultak a kocsmába, hogy megtekintsék Dean szobáját, Lucia agyonfoltozott kötényét, a korsót, amiből Theo ivott. Quaid hirtelen felbukkanása még nem hagyott nyomot. Csak annyit tudtak róla, hogy Gallo katonája.

Frigo átkozódva káromkodott, de nem tehetett semmit. Kétszeresen is meglópták. Először a lovai, most meg a lány eltűnése. Lisa csupán egyvalamitől tartott. Hogyan fog Rótszakáll szemébe nézni, mikor megmondja, hová is indult a fia.